

Nghiệt Ái - Không Thể Buông Tay

Contents

Nghiệt Ái - Không Thể Buông Tay	1
1. Không Thể Buông Tay - Chương 1: Ác Mộng	1
2. Không Thể Buông Tay - Chương 2: Gặp Rắc Rối	7
3. Không Thể Buông Tay - Chương 3: Cô Gái Kỳ Lạ	11
4. Không Thể Buông Tay - Chương 4: Cô Gái Kỳ Lạ 2	14
5. Không Thể Buông Tay - Chương 5: Họa Vô Đơn Chí 1	16
6. Không Thể Buông Tay - Chương 6: Họa Vô Đơn Chí 2	19
7. Không Thể Buông Tay - Chương 7: Ám Hương 1	21
8. Không Thể Buông Tay - Chương 8: Ám Hương 2	24
9. Không Thể Buông Tay - Chương 9: Không Thể Kiểm Soát	26
10. Không Thể Buông Tay - Chương 10: Không Thể Kiểm Soát	29
11. Không Thể Buông Tay - Chương 10-2: Ngoại Truyện	32
12. Không Thể Buông Tay - Chương 11: Duyên Phận An Bài	36
13. Không Thể Buông Tay - Chương 12: Duyên Phận An Bài 2	38
14. Không Thể Buông Tay - Chương 13: Gần Bên Em	41
15. Không Thể Buông Tay - Chương 14: Gần Bên Em	44
16. Không Thể Buông Tay - Chương 15: Tìm Lại	47
17. Không Thể Buông Tay - Chương 16: Tìm Lại	50
18. Không Thể Buông Tay - Chương 17: Bí Mật	53
19. Không Thể Buông Tay - Chương 18: Bí Mật	56

Nghiệt Ái - Không Thể Buông Tay

Giới thiệu

Có những chuyện tình được kết thúc hạnh phúc viên mãn nhưng cũng có những mối tình ngay từ khi bắt đầu đã định sẵn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghiet-ai-khong-the-buong-tay>

1. Không Thể Buông Tay - Chương 1: Ác Mộng

Trong ngõ vắng,

Tiếng bước chân dồn dập,

Gió lạnh rít gào bên tai, tạt mạnh vào mặt, đau rát...

Vũ Tâm đưa tay gạt mắt, hắt giọt nước chưa kịp lăn xuống ra xa, bỏ qua cơn đau nơi cổ chân cố sức chạy về phía trước.

Không có ai, không có... ở đây không có một người nào cả... Vũ Tâm nắc nhen.

Anh của cô... anh của cô sẽ chết mất... họ sẽ đánh chết anh ấy mất...

Vũ Tâm càng chạy nhanh, ánh mắt đảo dác nhìn xung quanh. Những vật cổ lau cao hơn đầu người xòa bóng như muốn nuốt trọn hình dáng nhỏ bé của cô. Xung quanh vắng vắng tiếng côn trùng kêu rả rích, không một ánh đèn.

Hy vọng của cô như dừng lại trên đầu gió, thổi mạnh bay xa.

Vũ Tâm cố ép nỗi sợ hãi, hai tay bấu mạnh vào gấu váy, đôi môi khô cần bị cô cắn đến rướm máu, nước mắt theo đó len lỏi vào, nóng rát. Cô đưa mắt tìm kiếm, nhìn về phía trước, chỉ cần có vật động đập cô sẽ bám chặt không buông, bất kể đó là gì đi chăng nữa.

Một ánh đèn chớp sáng phía xa, Vũ Tâm không tin vào mắt mình. Có người... phía đó có người.

Giọt nước mắt lăn dài trên má, lần này cô không quản nó chảy đi đâu nữa, Vũ Tâm dồn sức chạy về phía đó.

Á.....

...

Vũ Tâm bật dậy, hơi thở đứt quãng, đôi mắt khê mở ra rồi lại nhắm chặt lại, làn mi run rẩy, nỗi sợ hãi hây hây còn chưa tan hết.

Hơn mười lăm năm rồi, con quay thời gian mãi miết xoay tròn, từng nhịp từng nhịp phủ kín bụi lên mọi ký ức nhưng dường như nó lại lãng quên đi một người là cô. Mỗi khi nhắm mắt lại, ký ức năm xưa lại ùa về, sống động như nó vẫn đang diễn ra chứ không phải là nằm mộng.

Vũ Tâm xoay người, bước chân ra khỏi tấm chiếu trúc. Cô ngược nhìn khuôn mặt mình trong chiếc gương treo trên bàn học, khẽ lấy tay quệt mấy sợi tóc đang lòa xòa trước mắt, tóm gọn chúng lại rồi buộc nhẹ ra phía sau.

Từ nhà vệ sinh bước ra, Vũ Tâm lắc nhẹ vai cho đỡ mỏi rồi ấn điện thoại kiểm tra giờ. Gần hai giờ chiều... Vũ Tâm đưa tay phải xoa nhẹ theo vòng tròn quanh hốc mắt, làm cho mình tỉnh táo lại một chút. Cô mới đổi sang ca làm việc buổi chiều, vốn dĩ định nghỉ một lát rồi sẽ dậy soạn lại tài liệu nhưng không ngờ cứ thế ngủ quên gần ba giờ đồng hồ. Nghĩ tới đây, cô thấy mình cũng có chút may mắn, cô trước giờ tuy ngủ nhưng khá tỉnh, dù có quên đặt báo thức mấy lần vẫn chưa bao giờ bị muộn. Nhìn đồng tài liệu đặt trên bàn, cô đưa tay gấp lại, để gọn lên góc trái. Còn hơn một tuần nữa mới phải nộp bài, cũng không vội, xét cho cùng kiểm cớm vẫn quan trọng hơn một chút.

Đi thôi.

...

Tòa nhà The Sun

Mạnh Quân vạch tay áo, nhìn đồng hồ sau đó lại ngẩng đầu nhìn cánh cửa phòng VIP vẫn đóng im lìm, hừ mũi. Còn mười lăm phút nữa thì Đình Huấn đã vào trong đó đúng ba giờ liền. Mạnh Quân có chút lo lắng, đã mấy lần trong đầu hiện ra ý nghĩ đập cửa xông vào nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. Trong năm, vào những ngày này đối với Đình Huấn không mấy dễ chịu khiến người làm công ăn lương kiêm quản gia kiêm bạn thân là cậu cũng khó sống theo, tốt nhất vẫn là nên tránh được bao xa thì tránh vậy.

Lại đợi vậy... Mạnh Quân xoay người đi tới tấm cửa kính to ở phòng khách, cúi nhìn ra phía cổng chính, tay đặt hờ lên khung gỗ cửa sổ. Từ vị trí này ngắm cảnh thật không tệ nhất là vào thời gian buổi tối.

Hệ thống đèn được cài đặt tự động phụt sáng, sắc vàng rực rỡ hắt ra cả lòng đường. Nhìn từ xa, Bar The Sun thật xứng với cái tên của nó.

The Sun là một tòa nhà gồm năm tầng, được chia ra kinh doanh các ngành dịch vụ. Hai tầng phía dưới kinh doanh quán bar; tầng thứ ba là khu vực nhà hàng và các sảnh tiệc; tầng thứ tư được xây dựng với

mười phòng ốc trang hoàng theo tiêu chuẩn năm sao để đón tiếp đối tác của công ty. Riêng khu vực tầng năm không dùng để kinh doanh, nó được xây để trở thành nơi trú chân của duy nhất một người.

Nhằm tính, có lẽ nơi này cũng thành lập được năm năm rồi thì phải, Mạnh Quân không chắc lắm! Bar The Sun xa hoa, trác tuyệt là thế nhưng xét cho cùng cũng chỉ là một điểm kinh doanh của gia đình họ Nguyễn. Trên danh nghĩa, chủ nhân của Bar là cô tư Nguyễn Đình Hân nhưng người nắm 72% cổ phần và quyền kinh doanh là cậu ba nhà họ - Nguyễn Đình Huấn. Chỉ là hai kẻ nắm thực quyền với nắm giả quyền ấy ngoài việc cùng họ thì điểm chung thứ hai là chẳng quản cái tòa nhà năm tầng này kinh doanh cái khí gió gì. Nghĩ đến đây, Mạnh Quân vô cùng bất mãn. Chuyên ngành của cậu là Tài chính ngân hàng, vừa đầu quân cho nhà họ Nguyễn chưa tới hai tháng đã trực tiếp chuyển qua kinh doanh dịch vụ. Nên nói cậu nhất thời ngớ ngẩn nên đâm đầu vào đây hay nói họ có mắt không trông chẳng biết trọng dụng người tài?

Sao cũng được... giờ điều đó không quan trọng. Cái cần quan tâm lúc này là nên từ tốn gọi cậu ta dậy hay hùng dũng đập cửa xông vào rồi thì chết chết sống sống một lần cho xong. Mạnh Quân hạ quyết tâm, chọn thẳng phương án hai.

“Anh em vẫn chưa dậy sao?”

Tiếng nói đột ngột vang lên từ phía sau dọa Mạnh Quân giật nảy người. Quay đầu lại, cậu thấy một người một vật đang áp chặt vô cánh cửa phòng thì nhau nghe ngóng động tĩnh.

Đình Hân vén tóc ra phía sau tai, tiếp tục dán chặt vô cánh cửa gỗ. Chỉ là cửa này dày quá, cách âm tốt đến mức nếu anh cô đột nhiên trở tỉnh lập ban nhạc rồi điên cuồng nhảy nhót trong này cô cũng chưa chắc nghe được cái gì.

Phía dưới chân Đình Hân, con mèo Kit cũng học theo cô chủ, uốn lượn thân mình quanh đôi chân trắng nõn của cô rồi dựa sát vào cánh cửa chà tai, lâu lâu lại meo meo hưởng ứng.

Mạnh Quân đen mặt. Nếu cậu dám nhảy vào phòng lúc này thì cầm chắc vé tăng ca tuần sau. Đối với Đình Huấn, bị làm phiền và mèo là hai cụm từ khác nhau nhưng cùng tính chất là đáng ghét. Bây giờ cậu mở cửa và mang hai thứ không thể ưa đó vào căn phòng này, Mạnh Quân hoàn toàn có thể thấy được tương lai phía sau.

Chỉ hai từ thôi “chết chắc”.

Mạnh Quân hắng giọng ra hiệu Đình Hân mau mang “cục vàng” của cô xuống tầng dưới nhưng hiển nhiên cậu bị bơ lẩn nữa. Mạnh Quân bất đắc dĩ tiến đến gần.

“Em thật sự muốn chọc giận cậu ta à? Anh báo trước là anh trai em đang giai đoạn dậy thì, rất khó hầu hạ.”

“Phì...”

Đình Hân bật cười, có chút tội nghiệp cho Mạnh Quân, xem ra dạo này anh ta sống không dễ. Nhưng dù gì đó cũng là việc của anh ta, cô và cục vàng đứng ngoài xem vẫn vui hơn. Đình Hân nhích lại gần, đặt tay lên bả vai Mạnh Quân, tỏ vẻ cảm thông.

“Em nói này... tính thời của anh em anh đâu phải mới biết một hai ngày. Phải biết thông cảm với người bệnh chứ!”

Mạnh Quân liếc nhìn cánh tay đang đặt trên vai rồi lại quay sang nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang thổi hơi bên tai mình, trái tim lại lần nữa gia tốc. Con bé này! Thật biết khiêu khích giới hạn chịu đựng của cậu. Mạnh Quân thở dài trong lòng, được rồi, lý do cậu không thể phản kháng, chấp nhận mọi khổ ải vẫn mặt dày ở lại Nguyễn Gia chính là vì cô gái này. Nhưng bi ai ở chỗ một tay võ không nên tiếng, con đường chuyển từ “bạn của anh trai” sang “bạn trai của em gái” thật chẳng dễ, cậu vẫn nên phần đầu thêm vài năm nữa vậy.

Mạnh Quân nắm tay Đình Hân, xoay cô đứng đối diện mình. Lúc này Đình Hân áp mặt vào cửa nên có mấy lọn tóc bị tuột khỏi búi tóc sau đầu, xòa xuống, Mạnh Quân giúp cô vén lại, khẽ lên tiếng.

“Anh thông cảm với cậu ta vậy ai sẽ thông cảm cho anh đây?”

Đình Hân khó hiểu nhìn Mạnh Quân, hôm nay anh ta sao lại đột nhiên đa sầu đa cảm như vậy? Không phải anh ta ở chung lâu ngày với anh trai cô nên bị mắc bệnh cảm xúc theo mùa luôn rồi?

“Chẳng qua chỉ bán sức thêm vài ngày tăng ca, cũng không phải muốn mạng của anh.”

Đình Hân nói xong liền thấy khoe miệng của Mạnh Quân quặp xuống, đôi mắt sáng rỡ tối đi mấy phần cực kỳ khó coi. Cô đưa tay kéo hai bên môi Mạnh Quân nhếch lên, miệng mỉm cười thích thú.

“Trông tươi ngon hơn một chút rồi.”

Mạnh Quân chán nản cực độ, nhìn Đình Hân như vậy, muốn nổi giận cũng không được. Đâu phải chỉ bán sức, vào Nguyễn Gia cơ bản mạng cậu cũng bán luôn rồi. Nhiều lúc thật muốn dùng sức mạnh với cô ấy chỉ là suy đi tính lại thì khả năng mất mạng quá cao nên cậu đành chọn phương án an toàn “chậm mà chắc”. Nhưng hình như cậu cũng chậm quá rồi! Đã năm năm lẻ ba tháng tám ngày quen biết mà bọn họ vẫn như cũ không tiến lên được bước nào.

Mạnh Quân ảo não vô cùng. Đình Hân, có cách nào chết để coi một chút không? Nếu có anh không ngại tự mình đi thử đâu.

Khụ... khụ...

Nghe tiếng động sau lưng, Mạnh Quân nhích xa Đình Hân một chút, quay lại nhìn liền thấy Đình Tình đang mặt đỏ tía tai đứng phía sau, trên tay cầm hai bộ lễ phục, hiển nhiên là đứng ở đây được một lúc rồi. Đình Tình là trợ lý của Đình Huấn, là đàn em cách bọn họ mấy khóa đại học, thường ngày theo Đình Huấn như chân với tay, có lẽ vì ở gần quá lâu nên thái độ đối xử của Đình Huấn với cậu ta nhẹ nhàng hơn với cậu mấy trăm lần.

Mạnh Quân khoát tay, hất cằm về phía cánh cửa vẫn đóng im lìm từ vài tiếng trước, lắc đầu thông báo tình hình.

Đình Tình hiểu ý, lập tức kết nối điện thoại liên hệ với bộ phận tổ chức tiệc lùi thời gian bắt đầu lại khoảng nửa tiếng. Sắp xếp xong mọi việc liền đến bên cánh cửa, cúi đầu thật thấp, áp tai vào cửa.

“?!?” – Đình Tình chăm chú nghe ngóng, dù đã dẫn cả hơi thở của mình vẫn như cũ không nghe thấy động tĩnh gì, liếc nhìn hai người đang đứng cạnh bên ánh mắt dò hỏi.

“Không nghe được gì đâu, chị đây thử rồi.”

Đình Hân vẫy ngón trỏ, ra vẻ từng trải. Ngay từ lúc xây dựng cô đã bảo chọn cánh cửa phòng VIP này kém chất lượng một tí lại không nghe. Giờ thì thấy tác hại rồi chứ! Muốn hóng hớt một tí cũng không xong.

Mạnh Quân thật sự không nhìn nổi nữa. Đình Hân hoạt nháo, làm loạn cậu còn miễn cưỡng chấp nhận được. Đình Tình dù gì cũng là trợ lý đặc biệt, học gì không học lại bị Đình Hân đồng hóa triệt để tính cách, chút nghiêm túc chuyên nghiệp chẳng biết đã quăng đi đâu mất rồi. Mạnh Quân bước lại ghế sofa ngồi xuống đợi. Liếc nhìn hai bà kẹo vẫn dính chặt không buông cửa kia, tốt bụng nhắc nhở.

“Chú ý tới tác phong, đừng tự làm khó mình.”

“Em biết...gồi...”

Đình Tình chưa kịp trả lời xong, bỗng nghe một âm thanh rất khẽ. Tiếp sau đó, cả người cậu nghiêng về phía trước, nường theo cánh cửa rụt thẳng vào trong phòng. Điểm an ủi cậu duy nhất lúc này là trước khi ngã đã tiện tay lôi luôn cô tư Đình Hân cùng chịu nạn.

“Hừ...”

Một tiếng hừ rất nhỏ vang lên trên đỉnh đầu, chỉ nghe thôi Đình Tình cũng dám chắc một trăm phần trăm là âm mũi. Cậu vận hết công lực tích góp hơn chục năm học võ, đứng bật dậy, mỉm cười vô hại nhìn người trước mặt.

“Anh... em đã tới.”

Đình Huấn nhíu chặt mày kiếm, chiếc cằm cương nghị khẽ bặm lại. Đã tới? Tốt lắm! Đình Huấn xoay người bước đến ghế sofa, ngồi xuống. Cậu ta cần một tuần để hiểu rằng ngôn ngữ dấu có dùng để giao tiếp hằng ngày cũng không cần yếu tố dư thừa.

“Nói.”

Đình Tình nhìn đại ca của mình, bắt giắc da gà nổi từng cơn. Có nguy hiểm! Cậu nghĩ thấy mùi nguy hiểm nồng nặc lan tỏa trong không khí. Đình Tình xụ mặt, chỉ sợ càng nói càng sai.

Đình Hân nhìn gương mặt lạnh tanh của anh trai, lại xoay sang nhìn gương mặt hả hê của Mạnh Quân đang ngồi cạnh rồi lại lia mắt tới Đình Tình đang bất an đứng gần cô, lòng tốt tự nhiên rồi dậy, quên luôn việc bị cậu ta kéo té chồm khi nãy, cất giọng vui vẻ.

“A ha ha... đẹp quá!”

Đình Hân cầm lễ phục nữ, thử ướm lên người rồi xoay một vòng tròn, khoe miệng cong lên. Nhìn cô như một tinh linh nghịch ngợm nhưng cốt khí lại ngọt ngào như đóa dạ quỳnh quỳnh rũ trong đêm.

“Anh... dạ tiệc cũng sắp bắt đầu rồi. Hôm nay em sẽ thay cậu ta tháp tùng anh.”

Đình Hân vừa dứt lời trong nháy mắt sắc mặt ba người đã có sự chuyển biến rõ rệt.

Đình Huấn nghiêm mặt nhìn Đình Hân, đôi đồng tử đen lạnh phát ra tia cảnh cáo - “Không cần.”

“Không được.”

Mạnh Quân nhíu mày, phóng ánh mắt rực lửa, chỉ muốn lao tới tóm cô nàng vác thẳng về nhà - “Em có thể xuống tầng một hoặc tầng hai nếu muốn.”

“Không thể.”

Đình Tình nhảy dựng lên, ánh mắt hốt hoảng nhìn Đình Hân hận một nỗi không thể dập đầu van xin.

“Chị... còn hai mươi ba năm nữa em mới nhận được lương hưu. Làm ơn... giờ cao đánh khẽ.”

Mỗi một người nói, trán Đình Hân tăng thêm một vạch dài. Thái độ này là sao chứ? Cô chỉ muốn tháp tùng anh trai đi dự tiệc, làm tròn chức trách chủ nhân nơi này có cần thiết từng người từng người một đến đả kích cô thế không? Cũng chẳng mấy khi cô có nhã hứng. Rõ là làm ơn mang oán mà.

“Lễ phục cũng ở đây, không lẽ em hiểu sai ý?”

Đình Hân hất cằm bất mãn. Tính anh trai cô, cô còn không hiểu sao? Trong đầu trong tim anh ấy ngoài công việc cũng chỉ là công việc, mẹ và cô còn gặp anh ấy ít hơn mấy đối tác công ty vậy thì bộ váy này cho ai? Cho Mạnh Quân hay cho Đình Tình?

Đình Hân vừa dứt lời, Đình Tình đứng cạnh hít ngậm khí lạnh. Mẹ ơi! Đến rồi.

“Giải thích.”

Đình Huấn khẽ nhắm mắt, ngả người về phía sau, bồi thêm một câu khiến Đình Tình chết trân tại chỗ.

“Nói không đúng, ngày mai mặc nó đến công ty.”

“Là... là...”

“Là của em.”

Tiếng bước chân nhịp nhàng, giọng nói thanh trong như suối vang lên gần cửa lớn, ba người còn lại đều quay đầu nhìn ra hướng cửa. Một hướng nhìn nhiều tâm trạng.

Mạnh Quân nhìn Lệ Quân, cô em họ của mình có chút đau đầu. Từ lần đầu tiên gặp Đình Huấn, Lệ Quân đã biến mình từ cô chiêu ngạo mạn thành con sam nhỏ bám riết không rời cậu ta. Có lúc Mạnh Quân thật sự chắc chắn, gia đình cậu kiếp trước có lẽ nợ ân nghĩa, nợ tiền bạc nhà họ Nguyễn rất nhiều nên kiếp này tùy thời tùy người đều phủ phục dưới chân bọn họ, không cách nào thoát được.

Mạnh Quân khẽ lắc đầu, chỉ e lại “hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình” lần nữa.

Trái với Mạnh Quân, tâm trạng Đình Hân lại cực kỳ tốt. Người ta nói sau cơn mưa trời lại sáng, cô vừa bị anh hai đả kích đã có người vác xác tới chọc giận anh trai. Đình Hân từ tâm trạng ai oán lập tức thăng cấp qua ngưỡng vui sướng khi người khác gặp họa. Ai ui... Tính ra thì mẹ vẫn thương cô nhất, cứ người đến tận cửa giúp cô giải sầu. Ai ui ya...

Đình Tình nhìn bước chân Lệ Quân bước tới gần bọn họ, thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng người cần tới cũng đã tới, trách nhiệm của cậu cũng đã xong. Đình Tình lén đưa tay quạt trán, mỗi lần nhìn đại ca nhắm mắt ngả người, cậu thật sự muốn tìm góc nào trốn luôn, có chết cũng không ra nhưng lần này cậu đúng thật bất khả kháng, đành phụng chỉ hành sự. Bà chủ dịu dàng trong cư xử nhưng cứng rắn trong hành động, không thể đắc tội. Đại ca thì cứng rắn trong cư xử nhưng cũng không quá vô lý trong hành động nên cậu mới dám mượn gan hùm đi chọc giận anh ấy đấy chứ. Chỉ là lần này Đình Tình không biết bản thân đã tính sai bước nào nên kết quả hiển nhiên là...

“Thay nó vào. Đúng mười phút nữa theo tôi dự tiệc.”

Hả?

Mạnh Quân tròn tròn mắt, Đình Hân cứng ngắc khóe môi, Đình Tình kinh hoàng buông lỏng hai tay, vô thức nuốt nước bọt.

Thay... thay nó? Mẹ ơi... có phải chữ này đồng nghĩa với chữ “mặc” không? Không phải bọn họ nghe nhầm đó chứ?

Lệ Quân rù mi, cước bộ chậm dần, tay nắm chặt gấu váy, xiết mạnh. Anh ấy... Đình Huấn nói... Lệ Quân nở nụ cười yếu ớt, ngẩng đầu nhìn tuần nhan đang ở trước mặt, ánh mắt không dấu được nỗi buồn, khóe mi dâng lên làn sương mỏng.

“Đình Huấn... em...” – Lệ Quân ngập ngừng.

Chủ ý này, bề ngoài là do bác gái đề xuất nhưng bên trong lại là mong đợi của cô. Cô vì muốn xuất hiện cùng Đình Huấn trước truyền thông, không ngại thân phận đi lấy lòng người khác, sao có thể để cơ hội vuột qua như vậy được.

“Đừng miễn cưỡng bản thân mình. Tôi tự có chủ ý giải thích. Tạm biệt.”

Đình Huấn không nề mặt, đánh gãy lời Lệ Quân rồi đứng lên đi thẳng vào phòng. Đình Tình không chậm nửa nhịp, ôm lễ phục nam bước nhanh trước khi cánh cửa phòng sập lại.

Mạnh Quân lắc đầu, có chút thông cảm, lại có chút thương hại. Cô em họ này nói thật cậu không thích lắm. Ba cậu và bác hai – cha Lệ Quân là anh em họ. Ngoài trừ đều là họ Ngô ra thì bọn họ khác nhau về tất cả mọi mặt, từ môi trường sống đến tính cách. Mạnh Quân nhớ rất rõ, năm xưa gia đình bác hai đã đối xử tệ với gia đình cậu như thế nào. Một mảnh vườn nhỏ, vì lý do làm nhà thờ tổ liền đuổi gia đình cậu đi. Bà mẹ đưa cậu vào Nam lập nghiệp, nhờ đó cậu quen được Đình Huấn rồi được mẹ cậu ta giúp đỡ hết lòng.

Nhưng dù sao giữa bọn họ cũng còn mối quan hệ họ hàng đại bác bên cũng chẳng tới đó nên cậu quyết định chừa cho cô em họ không mong này chút mặt mũi, vờ như không thấy, trực tiếp lờ Đình Hân ra khỏi gian phòng.

Đình Hân tròn mắt nhìn Mạnh Quân. Đùa gì vậy? Cô xem chưa đã. Chẳng mấy khi anh trai phang thẳng vào mặt người ta như thế, cô là em gái sao dễ bỏ đi được.

“Xát muối vào miệng vết thương của người khác là rất vô đạo đức. Em còn muốn làm sao?”

Mạnh Quân phóng ánh mắt cảnh cáo về phía Đình Hân, tay vẫn như cũ nắm chặt không buông.

Đình Hân cũng không vừa, cô lia ánh mắt khiêu khích về phía Mạnh Quân.

“Em đúng thật muốn làm. Với ai thì còn vô đạo đức nhưng với cô ta thì có cho tẩm mật ngọt, đứng giữa nắng cho côn trùng bầu vào xâu xé cũng hãy còn nhẹ.”

Mạnh Quân: “#%~&”

Đình Hân: “\$%~&*”

Bên này Quân – Hân đang đại chiến, bên kia không ai thấy ánh mắt Lệ Quân vừa ánh lên một tia sắc lạnh rồi nhanh chóng biến mất như khi nó đến. Mười lăm năm... cô không đếm hết mình đã ở trong tình trạng này bao nhiêu lần. Lệ Quân mỉm cười có chút tự giễu, cô độc đứng trước cánh cửa phòng khép kín. Trái tim Đình Huân cũng giống như căn phòng này, mặc cô đứng bên ngoài, mặc cô có cố sức gõ tay từng nhịp vẫn chưa từng mở ra một kẽ hở cho cô... chưa một lần nào. Nhưng như vậy thì sao chứ! Còn ai thích hợp với anh ta hơn cô? Lệ Quân vô thức bước gần tới cửa, đưa tay chạm nhẹ từng vân gỗ. Sần sùi, mát lạnh lại cứng chắc. Cánh tay dần đưa lên cao lại từ từ trượt dài xuống bên dưới.

Đình Huân... trái tim của anh... cũng giống như vậy phải không?

2. Không Thể Buông Tay - Chương 2: Gặp Rắc Rối

Siêu thị Coop.mart Biên Hòa

Đầu đêm, lượng người ra vào khu mua sắm của siêu thị tăng dần. Bãi đỗ xe phía trước đường như quá nhỏ, lâu lâu lại vọng lên tiếng còi xe hối thúc, tiếng gọi nhau nhường đường.

Đứng trên lầu hai tòa nhà, Vũ Tâm vội vàng dọn sạch ly trên bàn khách vừa rời đi, chốc chốc lại ghé mắt nhìn qua cửa sổ, tâm có chút bất an.

Siêu thị Coop.mart Biên Hòa là một khu thương mại hỗn hợp theo đúng nghĩa. Bên cạnh việc kinh doanh các mặt hàng tiêu dùng thì nơi đây còn cho các doanh nghiệp khác thuê mặt bằng. Bên dưới tầng một là các chuỗi cửa hàng ăn, tầng hai nơi cô đang đứng là các quầy nước và tầng trên cùng là rạp chiếu phim Megastar. Nhờ cách phân bổ kinh doanh hợp lý đó mà quầy hàng nhỏ nơi cô đang làm thêm kiếm được không ít khách hàng. Những hôm lễ hoặc cuối tuần, lượng người đi mua sắm và xem phim ghé lên rất đông, bọn cô có khi phải tăng người tăng ca đến tối muộn mới có thể trở về.

Nghĩ tới đây, sự lo lắng trong lòng cô càng dâng cao. Hôm nay là ngày cuối tuần nên ca làm việc này ngoài cô ra còn thêm hai người nữa là cô bạn Anh Kỳ và chị quản lý Huỳnh Ngân. Chỉ là, giờ làm đã qua rất lâu mà hai người bọn cô vẫn chưa thấy Anh Kỳ đến, cũng không liên lạc được. Vũ Tâm chau mày, cô thật không muốn nghĩ đến những lý do xấu nhưng với hiểu biết của cô về tính cách của Anh Kỳ thì cô ấy không có khả năng tùy hứng nghỉ làm không báo lại. Sẽ không phải có chuyện gì xảy ra chứ?

“Chắc là con nhỏ nổi hứng đi đâu đó. Đừng có lo quá! Cũng đừng nhìn xuống dưới nữa, tập trung làm việc đi.”

Huỳnh Ngân lên tiếng nhắc nhở.

“Thật sự là em rất lo.”

Vũ Tâm cẩn thận đặt từng chiếc cốc sứ và ly thủy tinh vào trong bể, bật công tắc xả nước, giọng nói không che dấu được tâm trạng lo lắng của cô lúc này.

“Anh Kỳ ít nhất sẽ thông báo với chúng ta nếu cô ấy muốn nghỉ, em chỉ sợ cô ấy gặp chuyện không hay.”

Huỳnh Ngân dừng bút, đặt cuốn sổ ghi chi tiêu sang một bên, quay đầu nhìn về phía sau, cảm thấy Vũ Tâm nói cũng có lý.

“Nói cũng đúng. Con bé tuy có chút tùy tiện, bản tính tiểu thư nhưng cũng có tính trách nhiệm. Nếu không chị đã chẳng thuê nó.”

“Đúng rồi. Em có số của anh trai cô ấy.”

Vũ Tâm buông chiếc cốc đang rửa dở xuống, xả lại tay cho sạch xà phòng, cũng chẳng buồn lau tay cứ thế kéo chiếc cặp Jean cũ sờn ra, lấy điện thoại tìm số của Anh Kiệt. Cô sao lại quên việc này nhỉ? Hai anh em nhà này tính tình có chút trái ngược, gây gổ suốt ngày nhưng lại cực kỳ quan tâm nhau. Chỉ là, giờ này

chắc chắn Anh Kiệt đang thiết kế, cô gọi không biết có làm cậu ta nổi điên không nữa. Vũ Tâm chặc lưỡi, thôi kệ... cậu ta điên thì mặc cậu ta, cô hết lo là được rồi.

Chuông điện thoại vang lên ba hồi, cuối cùng cũng có người nhấc máy. Vũ Tâm không đợi Anh Kiệt alo, trực tiếp vào đề.

“Kiệt, Kỳ có ở nhà không vậy?”

Anh Kiệt nghe nhắc tới em gái, cũng chẳng buồn so đo, nổi nóng với cô. Mày rậm khê nhíu lại, cất giọng nghi ngờ.

“Không phải con khi đó đi làm cùng cậu sao? Con nhỏ trốn việc?”

“Đúng là hôm nay Kỳ cùng tăng ca với tớ nhưng từ chiều tới giờ không thấy bạn ấy tới. Tớ gọi rồi cũng chẳng ai nghe.”

“Ờ đó đi. Tớ tới liền.”

Anh Kiệt kẹp điện thoại bằng vai, một tay kéo tủ, một tay với lấy vội áo khoác, vội vã bước ra khỏi phòng.

“Được.” – Vũ Tâm nhỏ giọng, lo lắng lại gia tăng thêm – “Tớ sẽ thử gọi lại lần nữa, cậu cứ tới đây đi.”

Ngắt kết nối, Anh Kiệt bỏ điện thoại vào túi áo, thẳng hướng Siêu thị Coop.mart tiến tới. Con bé Anh Kỳ lúc chiều còn hào hứng nói hôm nay được tăng ca, kiếm thêm chút tiền sẽ mua tặng cậu giấy vẽ, không có khả năng tự ý nghỉ làm. Nghĩ tới điều này, Anh Kiệt càng tăng tốc độ, phóng nhanh về phía trước trong lòng vừa lo lắng vừa tức giận. Nhà bọn họ cơ bản không cần Anh Kỳ phải ra ngoài kiếm việc làm thêm nhưng tính cách con bé lại quá bướng bỉnh, đã quyết điều gì là làm cho bằng được, ngay cả chuyện người yêu gia đình cũng không thể can thiệp.

Người yêu?

Anh Kiệt nghĩ tới hai chữ này, lập tức thắng xe tấp vào lề đường. Cậu lục tìm điện thoại nửa ngày, cuối cùng tìm thấy cái tên đáng ghét đó ở cuối danh bạ. Anh Kiệt chạm nút kết nối, hắng giọng cho dễ nghe một chút, đang có việc cần hỏi người khác, cậu nhin.

“Ai đấy?”

Đầu dây bên kia phát ra âm thanh nhỏ, căng tai nghe kỹ thì người đó không ổn lắm, hình như cậu còn nghe cả tiếng xuyết xoa đau đớn. Anh Kiệt bán tín bán nghi, trả lời lại.

“Anh trai Anh Kỳ.”

Anh Kiệt vừa dứt lời thì bên kia điện thoại cũng im lặng luôn. Anh Kiệt đưa điện thoại ra trước mặt, kiểm tra cột sóng thấy vẫn ổn định liền kề sát tai nghe lần nữa.

“Này...”

“Nói với con điên đó là đừng có để tao thấy nó. Nếu không ông đây cho nó đẹp mặt. Nhớ kỹ đó.”

Tút... tut... tut...

Ngay khi Anh Kiệt còn chưa kịp tiêu hóa hết nội dung đối thoại đó thì điện thoại đã ngắt kết nối. Anh Kiệt mím môi, cổ dẫn cơn giận xuống tận ruột già.

Thằng đó vừa nói gì ấy nhỉ? Con điên? Đẹp mặt? Nhớ kỹ đó?

Shit...

Anh Kiệt nghiêng răng. Lời này khi nào thì tới phiên thằng đó được nói?

Muốn đẹp mặt? Được... Anh Kiệt nhếch môi, ánh mắt phát ra tia sắc lạnh...

Là chủ ý của mày, đừng trách tao độc ác.

Shit...

...

Sau khi gọi cho Anh Kiệt, Vũ Tâm cùng Huỳnh Ngân thay phiên nhau gọi lại vào số Anh Kỳ chỉ là điện thoại vẫn có kết nối nhưng không ai nghe máy. Vũ Tâm nhìn Huỳnh Ngân, hai người cùng lắc đầu thở dài. Điện thoại có kết nối tính ra cũng là điểm đáng mừng, ít nhất bọn cô còn có thể nghĩ là do Anh Kỳ mãi chơi ở đâu đó nên không nghe, chắc cô ấy không đến nỗi gặp nguy hiểm gì.

Nghĩ vậy cho yên tâm.

...

Cách siêu thị Coop.mart không xa,

Không gian bar rộng lớn, tiếng nhạc chất chứa len lỏi vào từng kẽ phòng. Thoang thoảng trong không khí có chút nhàn nhạt của mùi rượu và khói thuốc khiến người ta như say như mộng.

Anh Kỳ đưa tay hất ngược tóc ra phía sau, đôi mắt mơ hồ nhìn phía trước mặt.

Chết tiệt! Ly của cô đâu? Không phải mới để đây sao? Sao lại không thấy?

Khóe môi hơi cong lên lại trề xuống tự giễu. Mẹ nó! Cô điên lên rồi đó. Đến mấy cái ly vô tri còn muốn chọc giận cô? Hay nó lại muốn cô một phát đập cho tan xác để trở về cát bụi giống như mấy anh em lúc nãy của nó. Anh Kỳ nhủ thầm, miệng thở phì phò, hướng phục vụ bar đang đứng gần đó hét lớn.

“Anh kia... nơi quái quỷ này đến cái ly cũng biết chạy là sao? Đưa cái nào đứng yên đây cho tôiiiii...”

Phục vụ bar bị khí thế nữ vương của Anh Kỳ dọa sợ không ít, chân muốn nhũn ra.

Trời a! Năm cái ly... Từ lúc cô gái này bước vào đến giờ đã tổng tiền cả thấy năm cái ly thủy tinh cao cấp của bọn họ vào thùng rác. Ly bọn họ nào có biết chạy, là tay cô ta vung loạn khắp nơi nên mới không tìm thấy đó chứ!

Ngay lúc đầu cô ta gây chuyện, quản lý đã định cho bảo vệ lôi ra. Ai ngờ thân phận cô gái này không đơn giản, chưa kịp đụng vào, cô ta cầm thẻ vàng trong tay, ngang ngạnh chiếm trọn một bàn.

Phục vụ nhích từ bước đến gần mục tiêu, chụp vội cái ly trên bàn, nhét vào tay cô nàng rồi nhanh chóng vọt lại vị trí cũ, hướng mắt đợi quản lý bar quay lại. Kể cũng lạ! Thẻ VIP này nghe đâu người trong Ban quản trị Tập đoàn Nguyễn Gia mới có, chẳng phải sẽ tra ra nhanh sao? Sao quản lý đi gần nửa giờ liền vẫn chưa trở về?

Ngay lúc Anh Kỳ định tiến cái ly thứ sáu về với cát bụi, bóng dáng quản lý đã xuất hiện ngay lối cửa vào. Phục vụ bar vừa đưa tay hứng ly, vừa nhìn quản lý với ánh mắt long lanh khẩn lẹ.

Mẹ ơi! Tới rồi. Ngày đầu tiên đi làm đã bị dọa thế này, không khéo mai cậu phải năn nỉ quản lý làm ơn bố trí cho cậu xuống chỗ giữ xe hay xuống khu dọn dẹp bên dưới cũng được. Một bọm nhậu, một thân phận cao quý, một quy định không được đụng vào người, một ly bể đền một ngày lương... cộng lại tất cả chẳng phải là muốn mạng của cậu hay sao?

“Không được rồi. Anh đã tra mã thẻ, chính xác là của Giám đốc nhân sự Lê Thế Anh. Có điều ông ấy cùng vợ vừa đi du lịch xong, không thể gọi.”

Quản lý bar nhăn nhó. Cô gái này chính là con cưng nhà ông ta. Vấn đề thân phận và bồi thường xem như đã ổn nhưng đối phó với cô gái này, ngoài bảo vệ ra bọn họ chẳng thể làm khác. Đúng là xui tận mạng mà.

“Vậy còn số điện thoại bàn? Chắc chắn phải có ai đón cô ta chứ! Quản lý... cô gái này thực sự rất khủng bố. Anh làm ơn tìm cách khác giúp em, cả tuần lương của em sắp đi tong rồi.”

Cậu phục vụ vừa nghe quản lý nói xong, tựa như có tiếng sấm bên tai, giật mình thẳng thốt. Hôm nay là cuối tuần, lượng khách vào bar rất đông, đã vậy còn tổ chức sự kiện ở tầng ba nên nhân sự bị điều đi hỗ trợ không ít thành ra người mới như cậu được gọi đi làm. Giờ phải chia người ra trông cô ta, không ổn... một chút cũng không ổn.

“Số nhà mấy sếp trong ban quản trị để công bố thế sao? Chỉ có mỗi thông tin ông ta đi du lịch phải xoay gần nửa tiếng mới biết.”

Quản lý nghiêm giọng. Nếu không phải tình hình không ổn, cậu còn lâu mới được Phụ trách tăng một này tiết lộ thông tin.

“Vậy làm sao...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người. Ánh mắt họ đồng loạt đổ dồn về phía chiếc túi đang đặt ngay gần cô gái, mừng rỡ. Đúng rồi... còn điện thoại di động của cô ta, chỉ cần tìm đại tên một người bạn nữ của cô ta rồi giao người chẳng phải sẽ giải quyết được rồi hay sao?

Nhưng mà...

Quản lý ra chiều khó nghĩ. Đồ đạc của khách hàng không thể tùy tiện đụng vào, nếu bọn họ ra tay, lỡ bị ai đó phát hiện rồi báo lại với cấp trên thì cầm chắc đơn tự nguyện từ chức.

Anh chàng phục vụ thì chẳng thể nghĩ xa như vậy, tiếng chuông vang lên hồi ba cũng là lúc anh ta thành công tìm được điện thoại trong túi, ấn nút kết nối.

[“Alo...”

“Này... sao bây giờ mới nghe máy. Hả?”]

Chàng trai phục vụ vừa dứt lời, bên kia điện thoại đã vang lên tiếng hét lớn, suýt nữa thì buông cả điện thoại trong tay. Cậu nuốt nước bọt, hắng giọng trả lời.

[“Tôi...”

“Khoan đã... giọng con trai... hèm hèm...” – Cô gái hơi khựng lại, vài giây sau hắng giọng hỏi lại – “Anh... là ai?”]

Bên kia điện thoại, Huỳnh Ngân có chút lúng túng. Cô cũng thật nóng vội, không rõ ai đang ở đầu dây bên kia đã quát tháo ầm ĩ rồi. Huỳnh Ngân mím môi, quay đầu nhìn Vũ Tâm đang vội vã tiến về quầy, trề miệng, lắc đầu. Vũ Tâm nhìn Huỳnh Ngân mỉm cười, tỏ ý thông cảm, đây cũng không phải lần đầu chị ấy mắng nhầm người. Hôm trước Anh Kiệt chẳng phải cũng bị mắng oan đến cứng họng hay sao.

[“Tôi... tôi là phục vụ... phục vụ quầy bar...”

“Phục vụ quầy bar?”

Huỳnh Ngân lẩm nhẩm, cố lý giải cụm từ mình vừa nghe được. Đột nhiên đôi mắt cô trợn trừng, lần nữa hét lớn vào điện thoại.

“Là bar... trời đất... nhanh... nhanh trả lời... con bé đâu? Tại sao anh nghe điện thoại hả? Con bé đâu rồi? Anh làm gì nó rồi?”]

Anh chàng phục vụ lần này bị bắn liên thanh, chịu đả kích không nhẹ. Sau khi đầu dây bên kia dứt lời, cũng không nhịn, lần nữa hét to vào điện thoại.

“Tôi không làm gì hết. Là cô ta tự mình uống say. Tôi chỉ nghe giúp điện thoại để báo tin thôi.”

“Xin lỗi... xin lỗi cậu... vậy giờ cô ấy vẫn còn ở gần đó phải không?”

Vũ Tâm ngay khi nghe Huỳnh Ngân hét đã vội vã chớp nhanh điện thoại. Tính khí Anh Kỳ có thể dễ người khác làm gì cô ấy sao? Đi quán bar, cô dám chắc là tự Anh Kỳ mò đến, cứ phải tóm cô ấy về đã rồi tính sau.

“Vẫn còn ở đây. Cô có thể đến đón cô ấy về được không?”

Anh chàng phục vụ nghe giọng nói khác, đoán là một người bạn khác của cô gái này nên giọng nói cũng dịu đi không ít. Bây giờ, chỉ cần có người tới vác cô gái này đi chỗ khác thì cậu nhất định thấp nhang cầu phúc cho người đó.

“Địa chỉ... anh nói địa chỉ giúp tôi, tôi sẽ tới đón cô ấy.”

Vũ Tâm vội hỏi. Anh Kỳ giờ đã say, nơi đó lại phức tạp, gấp nhất là đón cô ấy ra càng sớm càng tốt. Vũ Tâm liếc nhìn đồng hồ hiển thị thời gian ở cuối góc máy tính, ước chừng còn gần nửa giờ nữa là hết ca làm việc, chắc sẽ xin nghỉ sớm không lương được.

“Bar The Sun, nằm trên đường Phạm Văn Thuận, chúng tôi đang ở ngay tầng một. Các cô biết đường không?”

Bar The Sun ư? Vũ Tâm nhíu mày. Đây chẳng phải là Bar lớn nhất thành phố sao? Nếu vậy thì cách đây một con đường, nằm chệch phía sau lưng Siêu thị này.

“Được, tôi biết chỗ. Phiên anh giữ cô ấy tầm mười phút nữa thôi. Tôi sẽ đến ngay.”

“Vậy cô đến ngay đi. Cô ấy vẫn còn uống nữa, chúng tôi không cản được.”

“Được được...”

Vũ Tâm ngắt kết nối, đưa trả điện thoại cho Huỳnh Ngân. Huỳnh Ngân biết tình huống khẩn cấp nên đặc cách cho cô trở về sớm. Trong lòng Huỳnh Ngân, từ lo lắng chuyển sang vô cùng bức bối về cô bé Anh Kỳ này. Thân con gái lang thang đến nơi đó đã rất nguy hiểm rồi, lại còn say rượu đến mức không tự nghe điện thoại phải để cho một anh chàng lạ hoắc nào đó bắt máy giúp. Ngày mai gặp, để xem cô trị con nhỏ này thế nào. Ngay cả trách nhiệm với bản thân còn không có thật chẳng mong nó có trách nhiệm với những người khác.

Vũ Tâm sau khi xin phép xong cũng vội áo khoác và cặp chạy nhanh về phía thang cuốn. Ra đến cổng cô vội vàng gọi điện thông báo cho Anh Kiệt, báo cho cậu ta biết nơi Anh Kỳ đang ở đó.

Vũ Tâm nhìn đường. Bây giờ đã là chín giờ tối, lượng xe cộ lưu thông lúc này tương đối nhiều, nếu đi trực đường chính sẽ đến chậm mất. Nghĩ thêm một chút, cô quyết định đi đường tắt. con đường này băng qua khu dân cư phía sau nên đường khá chật, đôi khi còn có nước đọng nên cô rất ít đi đường này nhưng giờ cũng chỉ còn cách đó mà thôi.

Vũ Tâm cuộn tròn áo khoác, nhét vào trong cặp jean. Nhìn bộ quần áo còn xếp ngay ngắn để phía dưới lúc này cô mới nhớ mình vẫn còn mặc đồng phục làm thêm. Đồng phục nơi cô làm gồm váy đỏ trên gối một chút và áo sơ mi trắng tay lửng, nhìn không quá hở hang nhưng Vũ Tâm trước giờ ăn mặc không quần tây thì cũng quần Jean, có chút già dặn so với tuổi nên cô không thấy thoải mái khi mặc lắm, chỉ cần tan ca liền lập tức thay. Vũ Tâm chắc lười, khế mắng Anh Kỳ vài tiếng rồi co cẳng chạy nhanh về phía con hẻm nhỏ.

Gió khẽ lay trên ngọn sứ trắng nhà ai, hương thoang thoang lan trong bóng đêm mịt mùng.

Cứ thế... bay xa...

3. Không Thể Buông Tay - Chương 3: Cô Gái Kỳ Lạ

Bar The Sun

Vũ Tâm nhìn tòa nhà đồ sộ trước mặt, trong lòng tự nhiên lại có chút cảm thán sự khác nhau giữa giàu và nghèo. Lúc trước, khi được nhà họ Phạm nhận nuôi, sống trong một tòa nhà ba tầng khang trang trong nội thành, cô đã nghĩ nơi đó là to nhất, đẹp nhất. Nhưng trên đời không có thứ gì là nhất cả. Chỉ cần tìm kỹ một chút, thời gian trôi qua một chút thì đáp án lại là cái khác.

Phía trước cổng, những chiếc xe con lướt nhanh qua chỗ Vũ Tâm đang đứng, chạy thẳng vào khu vực đỗ xe bên trong cổng. Vũ Tâm nhìn kỹ mới phát hiện khu này có hai cổng vào, một ở chính diện tòa nhà đối diện với nơi cô đang đứng và một ở bên hông trái, tiếp giáp với một mặt tiền khác. Vũ Tâm có chút rối rắm. Nhìn kiến trúc như vậy thật không rõ khu vực tầng một có bao nhiêu quán bar trong đó. Rốt cuộc thì cô nên vào cổng nào mới đến được chỗ Anh Kỳ đây?

Ngay lúc Vũ Tâm còn đang cân nhắc nên đi lối nào thì điện thoại trong cặp rung lên. Cô kiểm tra thì phát hiện là Huỳnh Ngân gọi đến. Vũ Tâm mừng rỡ. Sao cô lại quên nhỉ? Chỉ cần gọi lại số điện thoại của Anh Kỳ rồi nhờ anh phục vụ kia chỉ đường là được, đâu cần phải lặn lội làm gì?

“Chị...”

“Em đi thẳng vào cổng chính diện của tòa nhà, cổng bên kia là thang máy lên trên đó.” – Huỳnh Ngân nói vội – “Nhanh lên một chút, anh chàng kia gọi lại nói con bé đang nổi cơn điên đập phá trong đó, nếu không mang nó về chỉ sợ nó gỡ nóc chỗ người ta mất.”

“Được được... em đang ở trước cổng. Chị... gọi lại sau nhé!”

Vũ Tâm ngắt kết nối, chạy nhanh về phía cổng vào. Có một vài lần, tâm trạng không được tốt, Anh Kỳ nổi hứng kéo cô đi uống rượu. Nhưng cái thứ nước cay nồng ấy có chết Vũ Tâm cũng không đụng tới nên cuối cùng đương nhiên chui cả vào bụng cô nàng. Tửu lượng Anh Kỳ khá cao, lần này lại say đến quên cả trời đất như vậy cũng đủ biết tâm trạng của cô ấy không tốt cỡ nào rồi. Vũ Tâm nghĩ, nếu như vậy phần nhiều có liên quan tới chuyện tình cảm của cô bạn. Không biết lại chuyện gì nữa đây?

...

Trước cổng tòa nhà, hai bảo vệ nheo mắt nhìn cô gái đang co chân chạy về phía họ, đôi mắt ánh lên chút không hài lòng. The Sun tuy rằng kinh doanh quán Bar nhưng quy định thật sự có khắc khe hơn so với những quán Bar khác. Nếu khách hàng dưới hai mươi tuổi thì tuyệt đối không thể bước vào khu vực Bar ở cả hai tầng. Hai người bảo vệ cẩn thận đánh giá cô bé đang chạy đến, trong lòng lại dâng lên chút cảm thán. Váy đen ngang gối, áo sơ mi trắng, gương mặt thanh thuần không son phấn, tóc buộc đuôi ngựa phía sau gọn gàng, nhìn cô gái toát nên nét đáng yêu của thiếu nữ, chắc tầm tuổi học sinh cấp ba thôi. Như vậy, chắc chắn đến tám phần là tới đây tìm người. Nhìn biểu hiện vội vã như thế thì khả năng tìm người yêu là lớn hơn cả. Trẻ con bây giờ thật khác xa với bọn họ trước kia, bạo dạn quá!

“Cô gái... không vào được đâu.”

Vũ Tâm nhìn cánh tay đang giơ ngang trước mặt, chắn hướng vào của cô, ngạc nhiên. Sao lại không vào được? Không lẽ... Vũ Tâm nuốt nước bọt không dám nghĩ tới khả năng xấu nhất “Anh Kỳ thật sự đã dỡ được nóc của người ta? Triệt để ngưng trệ kinh doanh?”

Vũ Tâm ngẩng đầu nhìn hai người đang chắn phía trước, thử ướm lời.

“Sao lại không vào được ạ? Thật sự cháu có việc rất gấp.”

“Gấp thế nào cũng không được vào. Ở đây có quy định nghiêm ngặt lắm! Cháu chưa đủ tuổi vào trong đó đâu, về đi thôi.”

Vũ Tâm ban đầu nghe không hiểu lắm nhưng tới đoạn quy định về tuổi vào trong đó thì đôi mắt tròn tròn ngạc nhiên. Cô năm nay đã hai mươi ba tuổi, ấy vậy vẫn chưa đủ tuổi để vào đó hay sao?

“Hai bác, cháu không hiểu rõ lắm về mấy quy định ở đây nhưng cháu đã hai ba tuổi rồi... như vậy... vẫn không đủ tuổi vào ạ?”

Hai người bảo vệ ngạc nhiên, cô bé này nhìn trẻ con như vậy, lại trên hai mươi tuổi? Dường như vẫn còn chưa tin lời cô bé nói, một người trong số đó lên tiếng.

“Cháu gái, nếu không đủ tuổi mà vào thì chúng tôi chắc chắn bị đuổi. Hay cháu đưa chứng minh thư đây, nếu đúng thế thì chúng tôi không cần cháu nữa.”

Bác bảo vệ vừa dứt lời, Vũ Tâm thật sự dở cười dở khóc. Cười là vì, ai chẳng vui khi mình được khen trẻ; khóc là vì, nhà trọ cô ở gần đây, cô đương nhiên không mang theo chứng minh thư đi làm rồi.

Vũ Tâm bối rối, cuối cùng cũng không làm khó họ nữa, quay đầu ra hướng cổng. Trời ạ! Chưa từng gặp quán Bar nào quy định lằng nhằng thế này, giờ chỉ còn cách gọi điện thoại nhờ anh chàng đó vác Anh Kỳ ra cổng thôi. Vũ Tâm nghĩ xong liền tìm số Anh Kỳ gọi lại, ngay tiếng chuông đầu tiên đã có người nhắc máy.

Vũ Tâm đang tính nói thì phát hiện đầu dây bên kia ngoài tiếng nhạc chát chúa thì không nghe thấy bất kỳ thứ gì nữa. Cô hét to vô điện thoại nhưng đầu dây bên kia ngoài tiếng nhạc ra còn vọng thêm vài tiếng hò hét nữa. Vũ Tâm cắn nhẹ môi dưới, căng thẳng lắng nghe tình hình bên kia đầu dây.

“Này cô... cô...buông ra...á...” – Một giọng nam đau đớn thét lên.

“Buông à? Bà không buông... @#\$\$%%&&*...” – Một giọng nữ phần nộ gầm thét.

Đứng bên kia điện thoại, Vũ Tâm tái mặt. Giọng nam cô không rõ là ai nhưng giọng nữ này thì quá quen thuộc. Anh Kỳ đúng thật nổi điên rồi! Bình thường ai làm gì không vừa mắt cô ấy, cùng lắm Anh Kỳ chỉ rửa họ trong lòng chứ chưa bao giờ văng tục chửi bậy. Gia giáo nhà cô ấy cũng không cho phép ăn nói tùy tiện. Vũ Tâm nhìn quanh, trước mắt phải tìm cách vào trong đó đã, tóm được Anh Kỳ ra rồi tính sau.

Nhưng làm sao để qua được bộ kiểm tra nghiêm ngặt trước cổng vào đây?

Làm sao đây?

...

Tin tin...

Tiếng còi xe vang lên phía sau, Vũ Tâm quay đầu nhìn, lúc này mới phát hiện mình đang ở ngay làn đường xe chạy. Vội vã nép người vào góc khuất, ôm chiếc cặp Jean trước ngực, Vũ Tâm có chút rối rắm. Cũng không thể đứng đây đợi Anh Kiệt được, cuối tuần cậu ta thường không ở trong thành phố, chỉ sợ lúc cậu ta đến nơi Anh Kỳ đã san bằng nơi này rồi. Vũ Tâm âm thầm hạ quyết tâm, bằng mọi giá phải vào được trong đó.

Chiếc xe dừng lại phía xa, hai cô gái bước xuống. Vũ Tâm nhìn đôi giày cao hơn mười phân dưới chân họ, lại nhìn đôi xăng đan của mình, khẽ rùng mình. Lại nhìn lên một chút, mắt Vũ Tâm tròn tròn. Này cũng thật là... không phải bọn họ vừa đi bơi về chứ! Vũ Tâm lắc lắc đầu, cố xua hình ảnh không nên nhìn đó ra khỏi tầm mắt. Đột nhiên, đôi đồng tử cô sáng rực, Vũ Tâm nhếch môi. Xem ra, để vào đó cũng không khó.

...

Không gian xe chật hẹp, tối tăm còn vương mùi khói thuốc. Ghế sau xe, một chàng trai đang ngủ say. Gương mặt hơi nghiêng về phía cửa kính đã được hạ xuống một chút, chiếc mũ cao rung lên nhẹ theo mỗi nhịp thở. Bóng đêm tĩnh lặng tựa như lớp vải gấm sẫm màu bao phủ, ngăn cách gian xe với không gian nhộn nhịp bên ngoài.

Cộp...

“Hơ... hơ... óái...”

Chàng trai khẽ nhíu mày. Tiếng động bên ngoài rất nhỏ nhưng rất gần khiến cậu tỉnh giấc. Đôi mắt nhắm lại, khẽ chớp vài cái rồi nhướn người nhìn về phía phát ra âm thanh.

Bên ngoài xe, một cô gái đang cúi người xoay xoay cổ chân, hình như vừa bị trượt ngã. Chàng trai nghiêng đầu, có chút không hiểu vì sao cô gái này lại xuất hiện ở đây. Đây là khu vực dựng xe riêng của The Sun, phạm là những người có vị trí cao trong Tập đoàn Nguyễn Gia hay những người thân quen của gia đình họ Nguyễn mới sử dụng. Người ngoài hay đối tác đều không được cho xe vào nơi này. Nhưng mà, cô gái phía ngoài có chút lạ mặt, cậu chưa từng gặp cô ta nên dám chắc cô ấy và Nguyễn Gia không thể có mối liên hệ nào.

Nghĩ một chút, có lẽ cô gái này là nhân viên ở đây.

Tự đưa ra suy đoán lại khẽ lắc đầu phủ nhận. Cũng không phải... nếu là nhân viên thì không thể không biết đến quy định này.

Vũ Tâm bám tay vào phía tay cầm cửa xe ô tô, nhích người từ từ đứng dậy. Chân của cô hơi yếu, lúc này lại mãi nhìn xung quanh nên quên mất việc phải nhìn dưới đất, không cẩn thận chân nọ đá chân kia, tự mình té ngã.

Vũ Tâm đưa tay lau nhẹ chiếc váy, chỉnh lại mắc khóa giày. Xong đâu đó, cô đặt nhẹ chiếc cặp xuống đất, mượn chiếc xe ô tô trước mặt che khuất mình, cúi người tìm đồ.

Chàng trai khó hiểu nhìn hàng loạt động tác của cô gái. Lúc cô gái cúi người mò mẫm bên trong cặp, cậu khẽ giật mình. Rốt cuộc cô ta đang tìm gì? Là bình sơn hay dao? Cô ta muốn phá xe của người khác?

Tay đặt lên chốt cửa, chàng trai quyết định xuống ngăn hành động này lại. Tuy nhiên, ngay lúc đó, cô gái đứng dậy, tay cầm một con dao rọc giấy, chém mạnh xuống.

Roẹt...

4. Không Thể Buông Tay - Chương 4: Cô Gái Kỳ Lạ 2

Vũ Tâm đưa tay lau nhẹ chiếc váy, chỉnh lại mắc khóa giày. Xong đâu đó, cô đặt nhẹ chiếc cặp xuống đất, mượn chiếc xe ô tô trước mặt che khuất mình, cúi người tìm đồ.

Chàng trai khó hiểu nhìn hàng loạt động tác của cô gái. Lúc cô gái cúi người mò mẫm bên trong cặp, cậu khẽ giật mình. Rốt cuộc cô ta đang tìm gì? Là bình sơn hay dao? Cô ta muốn phá xe của người khác?

Tay đặt lên chốt cửa, chàng trai quyết định xuống ngăn hành động này lại. Tuy nhiên, ngay lúc đó, cô gái đứng dậy, tay cầm một con dao rọc giấy, chém mạnh xuống.

Roẹt...

...

“Hả?”

Đôi mắt tròn tròn kinh ngạc. Có kim nén âm thanh xuống mức thấp nhất, chàng trai ngả người ra phía sau. Nhưng dường như tiếng la của cậu lúc này có phần hơi to, cô gái buông dao, khẽ nghiêng đầu xem xét.

“Lạ thật! Sao mình nghe có tiếng người nhỉ?”

Vũ Tâm cau mày. Khu vực này vắng xe nên cô mới dám tới để thực hiện kế hoạch, không lẽ cô tìm nhầm?

Vũ Tâm nhún vai. Cô nghe nhầm thì đúng hơn. Ở đây chỉ có mỗi cô là người, tiếng la ở đâu ra chứ!

Nghĩ vậy, Vũ Tâm lại tiếp tục công việc dang dở, con dao rọc giấy theo động tác của cô từ từ nhích lên dần.

Tò mò, người trong xe từ từ ngồi dậy. Hành động của cô gái khiến cậu bất ngờ, đôi môi khẽ cong lên mang theo nụ cười đầy hứng thú. Cô gái này rất kỳ lạ! Khi không lại lấy dao rọc cắt váy mình?

Chàng trai tò mò nhìn tiếp, đoạn cắt càng ngày càng cao, đôi chân thon dài từ từ hiện ra khiến người nhìn có chút... mong chờ. Dù biết nhìn như vậy không được lịch sự nhưng cậu lại không thể sai khiến đôi mắt mình chuyển dời đi hướng khác.

Thực khiêu khích!

Ướm chừng đã cắt đủ, cô gái dừng lại nhìn thử. Có vẻ đã hài lòng với kết quả, cô ta từ từ bước đến gần chiếc xe, soi bóng mình trong đó.

Chàng trai ngồi trong xe, lần nữa ngả người về phía sau, thầm mừng vì lúc này đã không chọn ghế trước. Trên thực tế, kính xe đặc biệt nên người ngoài không thể nhìn thấy bên trong. Dù vậy nếu ngồi phía trước, trong hoàn cảnh này, chỉ e bản thân lại “có tật giật mình”.

Ước chừng năm giây sau, cô gái tiếp tục giơ dao lên cao, lần này điểm hạ xuống là bả vai bên trái. Nhẹ nhàng khứa đường chỉ nối liền bả vai và cánh tay. Khi thấy đã đạt mục đích, cô gái kéo mạnh vải ở cánh tay, tiếng bực chỉ vang lên, thành công đem mảnh vải kéo xuống. Lặp lại hành động ở bả vai phải, chiếc áo sơ mi trắng dài tay đã trở thành cụt tay, tạo nên sức cuốn hút không hề nhỏ.

Đôi mắt ánh lên chút vui vẻ, chàng trai như bị hành động của cô gái thôi miên, không dời được mắt. Quả là một cô gái thú vị. Dù không biết cô ta làm thế có ý gì nhưng cô ấy đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của cậu.

Vũ Tâm không hề biết hành động của cô đã bị một người khác nhìn thấy, vẫn chăm chú nhìn nhờ kính xe, xem xét ngoại hình của mình lúc này. Vũ Tâm nghiêng đầu, nhìn sao cũng thấy cô giống... ăn mày hơn là một cô nàng ăn chơi. Vẫn thấy chưa ổn, Vũ Tâm chặc lưỡi. Không làm thì thôi, đã làm thì làm cho trót. Đưa dao cắt thân áo, chẳng mấy chốc chiếc áo sơ mi bình thường thành áo sơ mi crop top. Xong đâu đấy, cô kéo sợi dây buộc trên tóc. Mái tóc dài đen mượt như làn suối nhỏ, rũ xuống hai bên, từ một thiếu nữ thanh thuần bỗng chốc như biến thành người khác. Kiểu mị, quyến rũ.

Vũ Tâm mím chặt môi vài lần khiến làn môi cô đỏ hồng, hơi sưng lên. Chết thật! Da cô cũng được xem là trắng nên không cần phấn kem phần nhưng ít nhất môi cũng nên tô son mới giống mấy cô nàng kia được.

Vũ Tâm nhăn mặt, mấy thứ hàng mỹ phẩm đó cô lấy đâu ra? Hơn nữa cũng không thích dùng nên chẳng bao giờ phải tốn tiền vào chúng, đành dùng cách hại thân này vậy.

Xong đâu đó, cô thu dọn tất cả vào cặp jean, lôi đôi giày búp bê cao tầm năm phân thường hay mang để đến lớp, vẫn luôn đặt trong cặp ra xỏ vào. Cô đưa mắt nhìn khu vực gần đó, phát hiện có một thùng đựng rác rất to, khẽ nhắm một câu rồi nhanh chân chạy về phía đó.

Chàng trai thấy cô gái đã chạy ra xa xe, bắt giắc thở phào nhẹ nhõm. Đúng thật là người xấu không dễ chút nào. Vừa ngồi dậy, theo trực giác chàng trai liền tìm kiếm hình dáng của cô gái bên ngoài. Khoảng cách khá xa, hình như cô nàng đang đang cẩn thận bọc chiếc cặp của mình bằng vài tờ báo cũ phía sau thùng rác đó. Cô gái vẫn không hay biết mình bị theo dõi, rất tự nhiên đưa tay lên tóc, cào loạn. Xong xuôi đâu đấy, cô chạy thẳng ra hướng cổng chính, không ngoái đầu lại dù chỉ một lần.

Chàng trai lắc nhẹ đầu, nhìn cô gái có chút thương thức, môi mỏng khẽ mỉm cười.

Quá thú vị! Thật sự rất thú vị.

Nhớ lại câu cô ta nói lúc nãy, cùng vẻ mặt tiếc của lúc rời đi, chàng trai cất tiếng cười to.

“Anh Kỳ chết dẫm... nhớ đền tớ bộ váy...”

...

Reng... reng... reng...

Tiếng điện thoại vang lên dồn dập, đưa tâm hồn chàng trai trở về với thực tại. Lăn mò lấy điện thoại từ trong cặp công văn gần đó, liền nhấn nút kết nối.

“Ừ...”

“Đã dậy?” – Bên kia điện thoại vang lên chất giọng trầm ấm của một người đàn ông.

“Dư thừa.” – Chàng trai ngả người về phía sau, đưa tay xoa nhẹ thái dương.

“Kiến Văn, không dư thừa, đó là xác nhận.” - Người đàn ông vui vẻ chỉnh ngữ.

“Dạ tiệc đã gần tới giờ. Là luật sư trưởng của Nguyễn Gia, đại diện phòng hồ sơ pháp lý, cậu không thể vắng mặt được. Nhanh chóng cào tóc cho đằng hoàng, bôi chút nước bọt cho tóc vào nếp. À, đúng rồi... Đằng trước có chai nước bông, xịt nhiệt tình vào. Lịch lãm chút rồi lên đó.”

Không thể vắng mặt? Kiến Văn phì cười. Buổi tiệc này có liên quan mật thiết với cậu sao? Chắc chỉ có mỗi Vệ Quốc nhìn thấy điều đó.

“Cảm ơn đã nhắc. Cậu nên lo cho mình thì tốt hơn.”

Kiến Văn cảm giác Vệ Quốc đang dần xa vào con đường quán gia hơn là một trưởng phòng kinh doanh giỏi.

“Xì... Lát gặp.”

Vệ Quốc có chút bất mãn, nói xong liền cúp điện thoại.

Kiến Văn cười khỏ, lại tính trẻ con. Tập đoàn Nguyễn Gia năm nào cũng không dưới ba mươi, bốn mươi bữa tiệc lớn nhỏ. Lần nào tổ chức tiệc, hai người bọn họ đều phải tham dự. Tính ra thì có khi bọn họ còn hơn cả ngôi sao truyền hình về khoản dự tiệc. Cả tính Vệ Quốc sôi nổi, hiển nhiên vô cùng hào hứng tham dự. Ngược lại, con người cậu không ưa náo nhiệt, nếu có thể cậu tình nguyện tăng ca còn hơn. Hoạt động kinh doanh với các vấn đề pháp lý cũng chẳng mấy khi liên quan với nhau, một trưởng phòng kinh doanh như Vệ Quốc thì không thể thiếu nhưng tại sao một trưởng phòng hồ sơ pháp lý như cậu cũng phải tham dự?

Càng nghĩ, Kiến Văn càng thấy bất mãn không thôi. Công việc của luật sư đại diện không phải ít, lại đòi hỏi thêm những chuyện không đâu. Nhưng dù sao cũng là chỉ thị của cấp trên, người làm công ăn lương như cậu vẫn tuân thủ thì tốt hơn.

Kiến Văn chỉnh lại cà vạt cho ngay ngắn, lắc cổ cho đỡ mỏi rồi bước ra bên ngoài xe. Vươn vai hít thở, lúc này tâm tình cũng nhẹ nhõm đi một chút. Đóng cửa xe lại, nhìn kẻ hở nhỏ phía cửa sau, Kiến Văn mỉm cười. Vệ Quốc có thói xấu là hay hút thuốc trong xe, nói sẽ cai nhưng mãi chẳng bỏ được. Cũng may cậu ta vẫn nhớ hạ một chút kính xe để cậu khỏi ngạt. Giờ nghĩ lại, cũng nhờ vậy mà chứng kiến một màn thú vị.

Trong gió, dường như còn có một mùi hương dịu nhẹ lan tỏa, vương vấn như tơ nhện, mỏng manh nhưng khó dứt.

Kiến Văn lần nữa gắng hít thật sâu.

Mùi hương này...

Đôi mi khẽ nhú lại, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ lạ.

Mùi hương này... vừa quen vừa lạ.

Nhìn về hướng cô gái đã chạy đi, đôi môi Kiến Văn khẽ nhếch lên. Trước giờ cậu theo chủ nghĩa vô thần, nhưng lần này lại phá lệ. Chẳng hiểu sao, trong lòng cậu lại dâng lên một linh cảm mơ hồ.

Cô gái... có lẽ chúng ta sẽ gặp lại lần nữa?

Phải không?

5. Không Thể Buông Tay - Chương 5: Họa Vô Đơn Chí 1

...

Vũ Tâm vuốt vuốt ngực, cảm giác hồi hộp khiến trái tim cô vẫn chưa đập lại bình thường. May thật! Lúc cô ra tới cổng đã thấy một tốp nam nữ đang sắp sửa bước vào, cô liền nhanh chân bước theo. Mái tóc rũ xuống che nửa gương mặt thành công đánh lừa ánh mắt như ra đa của hai bác bảo vệ khi nãy.

Bar The Sun lớn và hoa lệ nhất thành phố, nhưng dù có lớn và hoa lệ nhất vũ trụ Vũ Tâm cũng chẳng có thời gian để quan sát. Lách người qua đám đông trước mặt, lại nép người luồn qua một tốp đứng phía trước, Vũ Tâm mừng nhỏ, sao có lắm người muốn đột tiền vào những chỗ như thế này không biết?

Sau gần mười phút uốn lượn thân mình đủ kiểu, cuối cùng cô cũng tới nơi mình cần đến. Hướng mắt khắp quán bar rộng lớn, Vũ Tâm chú ý tới một vị trí hơi khuất phía xa. Còn nguyên nhân vì sao cô chú ý ư? Hẳn là do...

“Á...”

“Im... Ngồi yên cho tôi.”

Vũ Tâm tiến lại gần, giật mình khi thấy hàng đồng vỏ chai và ly thủy tinh dưới đất. Cách đó không xa, Anh Kỳ được người ta bọc lại bằng tấm vải phủ sạch sẽ. Bên cạnh, một chàng trai nét mặt trẻ con cùng

một người chừng chạc, có vẻ lớn hơn cô vài tuổi đang ngồi gần. Vũ Tâm nhìn hiện trường, lại nhìn nét mặt của ba người, hoàn toàn có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Anh chàng chừng chạc kia đổ một chất lỏng trong suốt lên vết thương đang rướm máu trên cánh tay trái của chàng trai. Nhìn kỹ một chút có thể thấy đó là hai nét ngang nhìn giống dấu răng. Vũ Tâm hít một hơi thật sâu, hai người này chắc là đang sát trùng vết thương.

Anh Kỳ, cậu hần là ngủ ngon đi.

“Tôi... đến đón cô ấy.”

Vũ Tâm cẩn thận mở lời, bước chân nhích dần về phía Anh Kỳ đang ngủ.

“Hừm...”

Chàng trai mặt trẻ con nhìn cô, đôi môi mím lại, ánh mắt sắc như dao pha chút phẫn nộ, hờ lạnh.

Vũ Tâm hoàn toàn có thể hiểu cảm giác của cậu ta lúc này. Cậu ta có lẽ là người xui xẻo thứ ba được Anh Kỳ để lại ẩn ký, chỉ sau cô và Anh Kiệt. Cái cảm giác đau đớn khi da thịt bị một thứ gì đó găm thật mạnh vào, cái âm thanh phụt phụt khi da thịt bị kéo căng ra. Vũ Tâm rụt vai, quyết định phải nhanh chóng đưa cô nàng rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt.

“Được rồi... Cô mau đưa cô ấy về đi.”

Anh chàng chừng chạc lên tiếng, giọng nói có chút răn đe – “Đừng để cô ấy tới nơi này một mình nữa, sẽ nguy hiểm.”

Đương nhiên là nguy hiểm, Vũ Tâm gật đầu tán thành. Anh Kỳ đi tới đâu, tai họa kéo tới đó, việc này hơn mười lăm năm nay cô đã kiểm nghiệm qua rồi. Vũ Tâm tiến tới chỗ Anh Kỳ, lay nhẹ cô bạn.

“Kỳ... Kỳ... dậy thôi. Cùng tớ về.”

Mặc Vũ Tâm lay người, Anh Kỳ vẫn thủy chung không chịu tỉnh. Cái mũi khê chun lại, hít hà rồi ngoặt cổ sang một bên tiếp tục ngủ.

Vũ Tâm giật giật khóe môi. Quá lắm rồi! Cô thừa nhận mình rất khỏe nhưng còn chưa khỏe đến mức vác nổi con sấu rượu nặng gần năm mươi kí lô gam ra khỏi dãy hành lang dài ngoằng đông nghịt người kia.

Vũ Tâm cúi người xuống gần, định vỗ vào mặt cô ấy vài cái cho tỉnh, đột nhiên cô khựng người. Nơi khóe mắt Anh Kỳ, một giọt lệ đang lăn nhẹ xuống gò má rồi nhanh chóng biến mất trong lớp vải bọc. Vũ Tâm ngậy người.

Anh Kỳ... đang khóc sao?

...

Tầng năm The Sun

Chùm đèn pha lê tỏa ánh sáng dịu nhẹ. Theo như lời cô tư Đình Hân thì đây là tuyệt tác của bậc thầy Jany trong nghệ thuật chế tác đèn trang trí đích thân thiết kế. Phía trên được thiết kế theo dạng tròn ốc, phía dưới được khéo léo đính từng chuỗi đèn pha lê nhỏ, dài, rất đẹp mắt. Tác phẩm này thu hút người khác không phải ở tính xa hoa mà ở chính ý nghĩa ẩn chứa trong nó.

Đình Tình lắc đầu, nở nụ cười gượng gạo. Cậu chẳng biết cái chùm đèn trên đầu có ý nghĩa sâu xa gì, cũng chẳng quan vì sao lại mất mấy chục ngàn đô la mua nó. Cái cậu muốn biết duy nhất lúc này là ẩn ý phát ra từ đôi mắt lạnh lẽo của đại ca Nguyễn Đình Huấn đang ngồi trước mặt.

“Tôi nhớ... mình đã nói rất rõ ràng với cậu.” - Đình Huấn cất giọng âm trầm, không rõ cảm xúc.

“Rất rõ ràng... đương nhiên rất rõ ràng...”

Đình Tình hề hề cười lấy lòng – “Đại ca, kỳ thực em cũng rất khó xử. Anh hần rất hiểu tính cách bác gái, em còn có thể làm khác sao?”

“Cậu rất hiểu tính mẹ tôi... hừm... Vậy còn tính cách của tôi cậu không hiểu?” – Đình Huấn nghiêm giọng – “Lần duy nhất nhắc nhở cậu một điều, phạm những chuyện ngoài công việc tốt nhất đừng xen vào. Tôi không cần một trợ lý không hiểu việc mình cần làm.”

Đình Tình gật đầu mạnh. Hay lắm! Có câu nói này của đại ca, cậu như có lệnh bài miễn tử, lần sau cứ lòi ra dùng tin chắc bác gái cũng sẽ không giao mấy chuyện như thế này nữa đâu. Đình Tình vô cùng vui sướng, hướng ánh mắt đầy biết ơn về phía đại ca, đối lại là cái gương đầy sát khí.

“Đã qua thời gian mười phút. Tôi còn phải đợi bao lâu nữa?”

“Hả?”

Đình Tình nghển cổ, đợi gì cơ? Tất cả đã xong, giờ chỉ cần tới nơi tổ chức dạ tiệc là được. Đình Tình tỏ ý nghi ngờ, nhìn về phía Đình Huấn đang ngồi đối diện, trán lấm tấm mồ hôi dù đang đứng ngay gần máy điều hòa trong phòng.

“A ha ha...Anh... Em biết sai rồi... anh làm ơn tha cho em đi.”

Đình Tình khóc không ra nước mắt, bộ dạng cậu tuy thư sinh, nho nhã nhưng dù gì cũng là nam nhi, sao có thể khoát bộ váy kia song hành cùng Tổng giám đốc đến chỗ hẹn được. Cậu không muốn đoạn tuyệt con đường tìm bạn gái của mình thế đâu.

“Thưởng phạt công minh.” – Đình Huấn nhếch môi – “Phải để cậu nhớ mình đã làm sai chuyện gì.”

“Nhưng mà... nhưng mà...”

Đình Tình cố tìm lối thoát, chợt nhớ ra lúc này vẫn chưa lấy lại váy từ chỗ cô tư Đình Hân, lúc này chỉ muốn nhảy lên la hét nhưng vẫn cố kìm lại, nở nụ cười ngây thơ về phía Đình Huấn.

“Anh... Tiếc quá! Chị Đình Hân cầm váy rồi, em không cần phải mặc đúng không?”

“Vậy sao?”

Đình Huấn đứng bật dậy, tay chỉnh lại nút cổ tay cho thoải mái, quay người bước đi, không quên để lại một câu khiến Đình Tình ác mộng nhiều năm sau đó.

“Nếu đã tiếc thì mặc nó trong vòng một tuần. Tuần sau cứ thế thi hành.”

...

Reng... reng... reng...

Tiếng điện thoại vang lên dồn dập, Vũ Tâm vội đưa tay bắt máy. Đầu dây bên kia, Anh Kiệt đang ở bên ngoài The Sun, hỏi cô có cần hay không cậu ta giúp. Vũ Tâm nhìn Anh Kỳ rồi lại nhìn sang hai người bên cạnh, có vẻ sẽ nhờ được liền bảo Anh Kiệt cứ đứng chờ bọn họ ở bên ngoài. Ngắt điện thoại, Vũ Tâm cúi người, đặt tay Anh Kỳ lên vai cùng người quản lý đỡ Anh Kỳ tiến về phía cửa.

“Hức... ực...” – Anh Kỳ nấc lên, gương mặt nhăn lại khó chịu.

Vũ Tâm nghe mùi rượu nồng nặc, khê nhúu mày. Trời ạ! Thật sự không thể ngửi nổi. Bộ dạng Anh Kỳ thế này là sao chứ? Cô nàng này thật biết cách khiến người khác lo lắng.

“Kỳ... tỉnh lại một chút.”

Vũ Tâm lần nữa nhún chân, đỡ sức nặng trên vai, kéo sát người Anh Kỳ dựa vào người cô, phòng cô ấy bị ngã.

“Kiệt đang ở bên ngoài, bộ dạng này của cậu sẽ làm cậu ta điên tiết mất.”

“Ừc... ”

Anh Kỳ nghe nhắc đến anh trai đã tỉnh lên đôi chút, đôi mắt ngập nước mơ hồ nhìn người đang đi bên cạnh. Khi nhận ra người đến là chị em tốt Vũ Tâm liền ôm chầm lấy cô ấy, miếu máu không rõ chữ.

“Tâm... hần ta là thằng tồi... thằng xấu... tớ phải đánh hần... đánh chết... chết hần...”

Vũ Tâm ngó người, không biết ai thằng tồi, ai là thằng xấu. Cô quay người nhìn Anh Kỳ đang quấy người loạn xạ kể bên, tay nắm chặt hai tay cô ấy để giữ thăng bằng, tiếp tục kéo Anh Kỳ về phía trước, miệng nhấm thắm.

“Được được... đi đánh hắn.”

6. Không Thể Buông Tay - Chương 6: Họa Vô Đơn Chí 2

Anh Kỳ nghe nhắc đến anh trai đã tỉnh lên đôi chút, đôi mắt ngập nước mơ hồ nhìn người đang đi bên cạnh. Khi nhận ra người đến là chị em tốt Vũ Tâm liền ôm chầm lấy cô ấy, meo máo không rõ chữ.

“Tâm... hắn ta là thằng tồi... thằng xấu... tớ phải đánh hắn... đánh chết... chết hắn...”

Vũ Tâm ngó người, không biết ai thằng tồi, ai là thằng xấu. Cô quay người nhìn Anh Kỳ đang quấy người loạn xạ kể bên, tay nắm chặt hai tay cô ấy để giữ thăng bằng, tiếp tục kéo Anh Kỳ về phía trước, miệng nhấm thắm.

“Được được... đi đánh hắn.”

Anh Kỳ nghe người bên cạnh đồng ý, liền vung tay khỏi tay Vũ Tâm, loạng choạng đứng thẳng dậy mắt nhìn về phía trước, gạt gù xác định phương hướng.

Vũ Tâm bị hành động bất ngờ của Anh Kỳ đẩy giật lùi khiến cô rơi điện thoại này giờ vẫn cầm trên tay xuống nền, đúng lúc người quản lý đẹp đường xong trở lại vô tình đá bay điện thoại của cô xuống gầm chiếc ghế được đặt gần đó.

“Ôi...”

“Không sao... tôi sẽ nhờ người giúp cô tìm. Tôi dọn đường sơ qua rồi, cùng mang cô ấy ra trước đã.”

Người quản lý liền đưa ra ý kiến góp ý.

Vũ Tâm gạt đầu, kéo Anh Kỳ đã tỉnh bước dần về phía cửa. Lần này Anh Kỳ có vẻ ngoan hơn một chút nên chẳng mấy chốc bọn cô đã ra tới ngoài cổng. Gần đó, Anh Kiệt đang đứng chờ, thấy bọn họ bước ra, lại nhìn bộ dạng của em gái và cô bạn bên cạnh, chút bực tức vừa vơi lại thối bùng lên nữa. Anh Kiệt mím môi, mắt nhắm chặt cổ dần cơn giận xuống. Dám biến em gái của cậu thành bộ dạng người không ra người, quỷ không nhận quỷ thế nào. Thằng tồi kia nếu không cho nó một bài học lại nghỉ nhà họ Lê bọn họ dễ bắt nạt. Cứ chờ đó đi!

“Kỳ say lắm, không đi được xe máy với cậu đâu. Tốt nhất là gọi taxi đi.” – Vũ Tâm góp ý. Đối với người uống say lại nhiễm gió và sương thật không tốt.

Anh Kiệt gạt đầu, đoạn vẫy tay gọi chiếc taxi gần đó, nhét cô em gái tai họa vào rồi cũng nhanh chân ngồi kể bên. Kéo cửa kính sau xuống, Anh Kiệt ném chiếc chìa khóa xe, nhờ cậu Vũ Tâm đang ở bên ngoài.

“Đưa cho quản lý giúp tớ. Nói với cậu ta tên tớ, cậu ta sẽ biết phải làm gì.”

“Được... nhớ giữ ấm cho cô ấy. Mai gặp cậu.”

Tài xế nhả ga, chiếc xe nhanh chóng hòa vào dòng người đông đúc trên đường. Vũ Tâm vượt nhẹ phần nhựa bọc phía trên chìa khóa, cảm giác nhám xẹt, thô ráp, đôi mày cô khẽ nhíu lại. Dựa vào tính cách của Anh Kiệt, ngoài cậu ta ra thì ai đụng đến hai người bọn cô cũng đều gặp xui xẻo.

Gió lạnh thổi qua, Vũ Tâm khẽ rùng mình. Lúc này, cô mới nhớ ra bộ dạng “cái bang” của mình lúc này. Vũ Tâm đưa tay vuốt mấy cọng tóc lòa xòa trước mặt ra phía sau, lần nữa chạy vào quán bar.

...

Người quản lý thấy Vũ Tâm trở lại, đôi mắt ánh lên chút vui mừng, hướng cô đưa điện thoại. Khi nãy va chạm nên điện thoại bị đá vào sâu trong ghế, cũng may là khe hở vừa tầm nên thò tay là có thể lấy được. Vũ Tâm nhận lấy, gật đầu cảm ơn và đưa cho anh ta chiếc chìa khóa của Anh Kiệt. Cô vốn biết gia đình hai người bọn họ rất giàu có nhưng lại không nghĩ đến ngay cả The Sun cũng liên quan đến sản nghiệp nhà họ. Vũ Tâm chắc lười, thật quá bất ngờ.

Người quản lý vừa rời khỏi, Vũ Tâm cũng quay bước đi. Chợt cô có cảm giác không đúng ở đâu đó, hình như có cái gì đó...

Vũ Tâm nghiêng đầu, nghi ngờ nhìn chiếc điện thoại trong tay, mím môi.

Phía trên điện thoại của cô có treo móc khóa là hai con búp bê gỗ Nhật Bản giờ chỉ còn một con. Mỗi con chỉ dài tầm hơn đốt tay trông rất lạ mắt và khá xinh xắn. Đây là món quà anh cô tặng lúc cô tròn sáu tuổi, cũng là món quà cuối cùng trước khi anh ấy đi. Vũ Tâm xoay chân tiến lại chỗ cũ, cúi thấp người nhìn qua khe hở phía dưới.

Tối quá! Dưới này khuất sáng nên chẳng thấy gì cả. Vũ Tâm nheo mắt lần nữa, vẫn không thấy. Cô bật đèn sáng của điện thoại lên, cuối cùng cũng thấy nó ở cách cánh tay cô không xa. Vũ Tâm thở phào nhẹ nhõm, vói tay lấy.

Cầm trên tay búp bê gỗ đã phai màu, Vũ Tâm xoay tròn kiểm tra mắt xích. Vẫn còn may, mắt xích tuy có chút rỉ nhưng vẫn còn khá tốt, chỉ cần thay sợi dây dù phía trên là được.

“Á...”

Mãi nhìn sợi dây, Vũ Tâm không nhìn thấy có người đi cùng hướng phía trước mình, liền quệt phải tay người đó khiến toàn bộ ly trên tay anh ta rơi xuống.

Xoảng...

Ly thủy tinh chứa đầy rượu rơi thẳng xuống nền, loảng xoảng vung vãi khắp nơi. Vũ Tâm trợn mắt, nuốt nuốt nước bọt. Trời ạ! Không xui vậy chứ? Vừa mới giải quyết rắc rối của Anh Kỳ cô đã lập tức thế chỗ vào.

Trong khi Vũ Tâm còn đang ngây người như tượng, anh phục vụ xui xẻo đứng bên cạnh đã run cầm cập. Vừa nãy thì một cô nàng dữ như sư tử Hà Đông đã dọn dẹp nguyên khu Vip A rồi, giờ khu Vip B kế cạnh cũng tan tành ly chén. Kiểu này chắc chắn cậu và cậu bạn khi nãy thế nào cũng bị phạt thê thảm. Chẳng biết tháng này có còn đủ tiền để lãnh không nữa.

“Tôi...”

“Này... cái quái gì thế hả?”

Vũ Tâm chưa dứt lời, một tiếng gầm đã vang lên sau lưng. Vũ Tâm giật mình quay đầu lại phát hiện chiếc bàn kế bên bàn Anh Kỳ ngồi khi nãy đã có rất nhiều người. Nhìn bộ dạng có chút không giống người thường, đôi mắt sáng quắc pha thêm vẻ ngạo mạn, lưỡi biếng, thêm mấy bộ trang phục hầm hố rồi chất giọng quát cô vừa rồi... Chỉ nhìn thôi cũng đủ đoán không phải người dễ nói chuyện. Chân Vũ Tâm không tự giác nhích dần ra phía sau nửa nhịp.

Rắc rối này! Rất khó để vượt qua.

“Là... là... chúng tôi... à không, cô ta va phải tôi nên... nên...”

Anh chàng phục vụ lắp bắp. Mấy người này thật sự cậu quá quen. Từ khi vào làm đến nay, tối nào cũng gặp bọn họ. Chẳng biết kinh doanh buôn bán gì nhưng hóa đơn thanh toán mỗi tối bằng lương cậu làm hơn một năm mới có, như vậy cũng biết không phải dạng tầm thường rồi.

Gã đàn ông hung hãn hếch cằm, trừng mắt nhìn phục vụ rồi nhìn cô gái bên cạnh. Vũ Tâm biết mình sai hoàn toàn nên ngay từ đầu đã không dám lên tiếng lung tung chỉ sợ đổ thêm dầu vào lửa, giờ anh ta đã chiếu tướng cô, cô muốn im cũng chẳng được.

“Tôi xin lỗi. Thực không cố ý. Tôi sẽ thanh toán chỗ này. Xin lỗi các anh.”

“Muốn...”

“Phiền phức vậy sao...”

Gã đàn ông to con chưa dứt lời, một giọng nói phía sau vang lên âm trầm, nếu nghe kỹ lại thấy có chút bông đùa, cợt nhả. Vũ Tâm mím môi, tay không tự giác nắm chặt điện thoại, con rối gỗ bị in hằn lên lòng bàn tay, đau nhức. Không hiểu sao giọng nói này lại khiến cô bất an không dứt, cảm giác như bản thân đang từ từ tiến gần nguy hiểm. Chân Vũ Tâm muốn chạy đi chỗ khác nhưng toàn thân như đang kháng nghị cứ đứng yên bất động không thôi.

Người đàn ông tiến dần lại phía cô, thoảng thoảng trong không khí là mùi thuốc lá hơi gắt, mùi rượu cay nồng. Tiếp đó, áp lực mỗi lúc một tăng dần, một giọng nói vang lên gần bên tai khiến Vũ Tâm thẳng thốt, bước chân giật lùi về phía sau.

“Cô em...” – Người đàn ông nhếch mép – “Tiếp bọn này. Hiểu rồi chứ!”

...

Reng... reng... reng...

Tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập, cắt đứt tâm trạng đau thương của Đinh Tình. Bước chân chậm lại một nhịp, Đinh Tình nhấn nút kết nối.

“Anh... chuyện gì vậy?”

“Vẫn chưa lên sảnh tiệc phải không?” - Đầu dây bên kia, giọng nói của Mạnh Quân cất lên trầm ấm.

“Chưa.”

Đinh Tình nhú mày. Không phải anh ấy đang trên đường đưa chị Đình Hân về sao? Sao lại quan tâm việc bọn họ có hay không đang ở buổi tiệc?

“Bar tầng một có ẩu đả. Thay anh xử lý.”

Mạnh Quân nói xong không đợi Đinh Tình có phản ứng liền trực tiếp cắt ngang điện thoại. Khóe miệng hơi nhếch lên, hiển nhiên tâm tình vô cùng dễ chịu khi vứt chuyện của mình cho người khác xử lý.

Phía trước, hai hàng đèn thẳng tắp chiếu sáng cả con đường vắng vẻ, biệt thự Nguyễn Gia ngày càng gần. Mạnh Quân liếc mắt nhìn người bên cạnh, ánh mắt toát lên vẻ cứng chừa.

Đình Hân dựa đầu cửa kính ngủ ngon lành, hoàn toàn khác xa với dáng vẻ bốc đồng khi nãy. Tất nhiên, nếu bỏ qua dáng ngủ há miệng nghe thở thì chắc chắn khung cảnh này sẽ thuận mắt hơn rất nhiều.

Mạnh Quân giảm tốc độ, chiếc xe từ từ dừng lại bên đường đối diện cánh cổng cao lớn biệt thự Nguyễn Gia. Cánh cửa sắt toát lên hơi thở lạnh lẽo, bóng đêm phủ kín một màu. Mạnh Quân khẽ thở dài chỉ sợ người bên cạnh thức giấc.

Quá khứ... có thể để nó trôi xa không?

7. Không Thể Buông Tay - Chương 7: Âm Hưởng 1

Cộp...

Gót chân lệch hẳn sang một bên, Vũ Tâm đau đến chảy nước mắt. Phía sau, tiếng bước chân dồn dập mỗi lúc một gần, trái tim cô càng khẩn trương. Một tay vịn tường, tay kia nhanh nhẹn gỡ giày, cố nhịn đau chạy về phía trước.

Khi này, người đàn ông đó tiến đến gần cô, buông lời đùa bỡn. Cảm giác sợ hãi trong lòng vẫn chưa tan hết. Bàn tay hằn ta cũng không yên phận, mỗi lúc một gần. Hoảng sợ, Vũ Tâm gần như té ngã trên nền đất. Ngay lúc đó, hần vờn cánh tay nắm chặt vòng eo cô, gí sát vào người cô thổi từng hơi nặng nề. Trong lúc

hoảng loạn, cô vội vàng muốn đẩy hẳn ra lại bị hẳn ép sát lên bàn, cả thân hình to lớn như gong kim khiến cô không thở nổi. Sau cùng, bàn tay Vũ Tâm vớ phải một cái ly bị Anh Kỳ làm bể trước đó, đâm mạnh về phía đối phương khiến hẳn buông tay. Trong lúc hỗn loạn, cô mới nhanh chân chạy thoát được. Vũ Tâm rùng mình, bất giác đưa cánh tay còn lại chà mạnh vùng eo tựa hồ quên luôn nó cũng là một phần cơ thể của mình.

“Mẹ kiếp... phi...”

Phía sau lưng vang lên tiếng chửi tục, Vũ Tâm lập tức xoay người núp vào một góc gần đó. Nếu để bọn họ tóm được, cô chẳng dám nghĩ đến kết quả.

Đối phương vẫn bám riết không tha. Không được, phải nhanh thoát khỏi nơi quỷ quái này.

Vũ Tâm âm thầm hạ quyết tâm, đưa mắt nhìn quanh. Khi này cô hoảng quá nên chẳng kịp nhìn đường, cứ đâm đầu chạy. Cuối cùng cửa ra không thấy lại thấy ngay cầu thang bộ, cứ thế lại chân trước đá chân sau lên trên này. Chính xác cô đang ở tầng hai của tòa nhà.

Nghe âm thanh chất chứa lâu lâu vọng lại, cô đoán tầng này cũng tập trung quán Bar. Vũ Tâm không dám bước vào những nơi đó, xoay đi xoay lại cuối cùng lại về đúng chỗ cầu thang khi này. Suy nghĩ một chút, cô đánh bạo tiếp tục chạy lên phía trên.

...

Ding...

Thang máy dừng lại ở tầng ba, cánh cửa kim loại dần mở rộng ra hai phía. Đình Huấn theo thói quen đưa tay chỉnh lại cà vạt. Buổi tiệc xã giao này vốn dĩ không cần tham dự nhưng ý của mẹ, cậu không nên làm trái. Chỉ không ngờ mẹ cậu lại có dụng ý khác.

Khóe miệng khẽ cong lên, Đình Huấn cảm thấy bản thân như trở thành trò cười. Lệ Quân quả thật là cô gái có tâm cơ. Tính cách mẹ cậu không dễ nắm bắt nhưng cuối cùng vẫn chiều theo ý cô ta. Chỉ có điều cô ta quá ngạo mạn, tin chắc dựa vào mối quan hệ lợi ích hai nhà là có thể nắm chắc cậu?

Bước chân ra khỏi thang máy, Đình Huấn thẳng hướng sảnh tiệc bước đến. Bỗng dưng, một lực đạo khá lớn phía bên cạnh tông mạnh vào người khiến cậu mất thăng bằng, ngã người sang một bên. Tuy không té ngã nhưng bàn tay phải đập mạnh xuống đất, cảm giác ê buốt lan dần. Về mặt Đình Huấn cứng lại, chút lịch thiệp hòa nhã vừa tạo dựng biến mất không chút tung tích.

“Ôi...”

Vũ Tâm choáng váng, không trụ vững liền ngã ngay gần đó. Lúc này, ngoài cảm giác đau đớn ở mông, cánh tay cô cũng bị đập mạnh xuống nền, nước mắt bất giác chảy ra không rõ là đau hay sợ.

“Hừ...”

Tiếng động bên cạnh khiến Vũ Tâm bất động, khẽ hướng mắt về nơi phát ra âm thanh. Khí lạnh từ người đàn ông đối diện khiến cơ thể Vũ Tâm vô thức run nhẹ, ngay cả nhịp thở cũng bị bộ dạng đó làm rối loạn. Quên luôn việc còn ngồi bệt dưới đất, Vũ Tâm mím môi, dè dặt mở lời.

“Tôi... thật xin lỗi anh. Anh có sao không? Tôi, tôi...”

Giọng Vũ Tâm nhỏ dần. Có vẻ lời này của cô không đúng ý anh ta lắm! Từ lúc cô mở miệng tới giờ, sắc mặt anh ta càng lúc càng tối lại. Lấy kinh nghiệm hơn ba năm bán hàng của mình, cô khẳng định anh ta không hẳn là tức giận với cô nhưng trong đôi mắt ấy chứa đầy vẻ khinh miệt.

Mây kiểng chau lại, hiển nhiên giọng nói nhỏ nhẹ của cô gái không làm dịu đi tâm trạng của Đình Huấn lúc này. Đình Huấn cười nhạt, xem ra kiểu tiếp cận càng lúc càng mới. Lần này lại là chủ ý của ai đây?

Đình Huấn không có hứng tham gia vở kịch của cô ta, lập tức đứng dậy. Đưa tay phủ nhẹ lớp bụi mỏng trên tay, đến ánh nhìn cũng keo kiệt, bước thẳng về phía trước.

Ngay khi Đình Huấn bước qua chỗ cô đang ngồi, Vũ Tâm cũng chợt nhớ ra bộ dạng lúc này của mình, theo bản năng liền đứng bật dậy. Nhìn bóng lưng đã cách cô vài bước, tâm tình cũng dần bình ổn.

Thực tâm, cô cũng có chút bất mãn đấy! Cô không cố ý đụng phải anh ta nhưng cái liếc mắt đầy vẻ khinh miệt kia thì chính là cố ý. Nghĩ tới đây, cô nhỏ giọng mắng chính mình, khi không lại quay đầu nhìn bóng lưng anh ta làm gì?

Không thèm để tâm đến con người lạnh lùng đó nữa, Vũ Tâm cúi thấp người nhặt chiếc điện thoại cũ kỹ văng ra gần đây, xoa nhẹ vào lòng bàn tay.

“Cái này... là của cô?”

Giọng nói đột nhiên vang lên dọa Vũ Tâm giật nảy người, suýt tí nữa thì rơi luôn chiếc điện thoại đang cầm trong tay. Ngẩng đầu lên cô liền bắt gặp ánh mắt nóng rực của đối phương, bất giác cảm thấy không khí xung quanh như bị sức nóng ấy đốt cạn. Ngột ngạt.

Trước giờ, Vũ Tâm tự nhận mình không giỏi trong việc đoán ý người khác qua ánh mắt. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt của anh ta lúc này, cô cảm nhận rất rõ sự hoài nghi, mơ hồ, lại có chút hy vọng, mong chờ.

Vũ Tâm vội vã lùi lại phía sau, muốn trốn khỏi ánh nhìn đầy ma chú đó. Ánh mắt đó, cô thấy sợ nó. Nhưng nửa nhịp bước chân còn chưa kịp chuyển dời đã bị anh ta kéo giật cổ tay lại, dùng ánh mắt ra hiệu cô phải nhìn vật trong tay anh ta.

Vũ Tâm nhìn con búp bê gỗ bé xíu đang lắc lư trước mặt, nhất thời ngây ngẩn, chưa tới ba giây sau đã vươn tay giật lấy. Có điều, phản ứng của cô không nhanh bằng người này, chưa kịp lấy lại đồ đã bị đối phương nắm chặt trong lòng bàn tay, trừng mắt nhìn cô.

“Trả lời... Cái này là của cô?”

“Của...”

Vũ Tâm còn chưa trả lời xong, phía cầu thang đã vang lên bước chân dồn dập. Tiếp đó, một vài tiếng chửi rủa, hậm hực, không cần thấy cũng đoán được bọn chúng là ai. Theo bản năng, cô muốn chạy trốn nhưng lực nắm tay của anh ta không phải nhỏ. Vũ Tâm nghiến răng, gằn giọng.

“Thả ra, tôi...”

“Mau trả lời, cái này là của cô phải không?”

Trong tâm trí Đinh Huấn lúc này, ngoại trừ con búp bê gỗ trong tay và cô gái trước mặt, cậu chẳng còn nghe thấy hay nhìn thấy bất cứ điều gì nữa. Chết tiệt! Vì sao cô ta không trả lời cậu? Hay cô ta nghe không rõ lời cậu hỏi?

Ngay khi Đinh Huấn còn đang bận rộn với hàng loạt giả thuyết trong đầu, Vũ Tâm đã nhanh nhẹn đẩy ngược cậu về phía sau, kéo cả hai người vào căn phòng đối diện. Đinh Huấn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã nghe thấy tiếng chốt cửa vang lên khiến cậu nhất thời ngây ngẩn.

Phù...

Vũ Tâm thở phào nhẹ nhõm. Cũng may khi nãy nhặt điện thoại cô phát hiện căn phòng này kỳ thực chỉ khép hờ nên mới nhanh chân lên vào. Bây giờ, chỉ cầu mong sao bọn chúng sớm mất kiên nhẫn, bỏ qua cho cô một mạng.

Áp sát tai vào phía cánh cửa, Vũ Tâm cẩn thận nghe ngóng âm thanh bên ngoài. Cô chú tâm đến mức quên luôn một người đã bị cô vô tình kéo luôn vào phòng.

Phía sau lưng, Đinh Huấn nheo mắt nhìn người trước mặt, không rõ cảm giác lúc này là gì. Cô gái này có phải là cô bé lúc trước không?

Câu hỏi này lại vang lên trong đầu nhưng chính cậu cũng không biết bản thân mong đợi đáp án gì.

Đinh Huấn nhích lại gần, đã hạ quyết tâm phải bình tĩnh để có được đáp án chính xác cho mình nhưng ngay khi vừa tới gần, trái tim cậu lại lần nữa trở nên kích động.

Đinh Huấn lập tức xoay ngược Vũ Tâm về hướng mình, áp chặt cô trước cánh cửa, giọng nói không giấu được sự vui mừng.

“Là em... Có phải không?”

8. Không Thể Buông Tay - Chương 8: Âm Hương 2

Đình Huấn nhích lại gần, đã hạ quyết tâm phải bình tĩnh để có được đáp án chính xác cho mình nhưng ngay khi vừa tới gần, trái tim cậu lại lần nữa trở nên kích động.

Đình Huấn lập tức xoay ngược Vũ Tâm về hướng mình, áp chặt cô trước cánh cửa, giọng nói không giấu được sự vui mừng.

“Là em... Có phải không?”

...

“Á...”

Lưng bị đập mạnh vào tấm cửa, hành động đột ngột của Đình Huấn khiến Vũ Tâm giật mình thẳng thốt. Sau vài giây thất thần, theo bản năng cô cố vùng ra khỏi đôi tay của đối phương nhưng càng cố bao nhiêu đối phương càng giữ chặt bấy nhiêu.

Vũ Tâm ngược mắt nhìn chàng trai trước mặt, áp chế nỗi sợ hãi, gằn giọng.

“Anh làm gì vậy? Buông tôi ra...”

“Có phải không? Là em... nói cho tôi biết là em phải không?”

Đình Huấn vô cùng kích động, đôi mắt khóa trọn bóng hình trước mặt, ngay cả một cái chớp mắt cũng khiến cậu bất an.

“Á... anh thả tôi ra. Đau quá!”

Vũ Tâm thật sự không hiểu mình đang ở trong tình huống gì? Hơn năm phút trước, vẻ mặt anh ta lạnh tanh, ánh mắt nhìn cô chứa đầy khinh miệt. Nhưng lúc này đây, đôi mắt đỏ đầy máu, bản thân cô dưới ánh nhìn của anh ta càng lúc càng trở nên quần bách. Trong thâm tâm, ngay cả chính cô cũng không biết bản thân đang lo sợ điều gì.

Vũ Tâm đưa hai tay lên trước ngực, cố kéo dài khoảng cách giữa mình với người đàn ông trước mặt. Đình Huấn nheo mắt, nhận thấy đối phương đang bài xích mình, cũng không nghĩ nhiều liền vòng tay trái xuống eo, kéo cô gái vào sát người. Tay phải vẫn cầm con rối gỗ, thái độ mười mười không cho phép cô cự tuyệt.

Nhận thấy thái độ cương quyết của đối phương, Vũ Tâm biết cô có cánh cũng không thoát được. Nhưng khoảng cách quá gần, lại thêm cánh tay như bàn là đang siết chặt vòng eo, Vũ Tâm hít một hơi thật sâu, không cố kỵ nhìn thẳng đối phương, giọng nói rít qua từng kẽ răng.

“TÔI NHẬT ĐƯỢC. BUÔNG TAY RA.”

Vũ Tâm không hiểu vì sao anh ta lại quan tâm đến con rối gỗ của mình đến vậy. Cô không biết anh ta, cũng không muốn có mối liên hệ nào với con người này, liền trực tiếp phủ nhận.

“Ở đâu?”

Đình Huấn cất giọng, hoàn toàn xem nhẹ thái độ của đối phương. Giọng nói trầm ấm, cố che dấu sự thất vọng trong lòng.

“Ở... gầm ghế.”

“Cô...”

Vũ Tâm hoàn toàn không điều khiển được cái miệng của mình nữa rồi mình. Rõ ràng chưa từng tiếp xúc trước đó, sao tâm tư của con người này lại tác động mạnh mẽ tới cô đến vậy. Câu hỏi của anh ta, cô nghe được sự bi thương trong đó. Ánh mắt của anh ta, lạc lõng và cô đơn.

À... Vũ Tâm nuốt nước bọt, cô nhìn nhăm rỗi. Hai tia lửa sáng rực trong đôi mắt kia như chỉ hận một nỗi không bám vằm cô ra thì đúng hơn. Hồi chuông nguy hiểm vang lên không ngừng, không nghỉ nhiều, ngay lúc anh ta còn đang trờng loạn, Vũ Tâm dùng hết sức lực đẩy mạnh về phía trước, thoát khỏi hai gọng kìm kia.

“Nghe này... Tôi không có biết anh. Anh hỏi tôi đã trả lời xong. Làm ơn trả nó lại cho tôi.”

Đình Huấn không nhanh không chậm tiến đến gần Vũ Tâm. Cảm nhận cô gái đang e sợ cậu, chút kích động vừa rồi cũng dần tiêu tan.

“Tôi chỉ muốn biết cô lấy vật này từ đâu.” - Đình Huấn ngừng lại một chút sau đó tiếp lời – “Với tôi vật này rất quan trọng.”

Quan trọng với anh ta ư? Con rối gỗ của cô?

Vũ Tâm ngơ ngác, miệng mở ra lại không biết nên nói cái gì. Liếc nhìn biểu hiện nghiêm túc của đối phương, có vẻ anh ta nói thật. Cô lại lần nữa lục tung trí nhớ, cố tìm kiếm điểm giống nhau của anh ta và những người cô đã gặp trước đây nhưng vô ích. Vũ Tâm đánh bạo, nhích dần về phía đối phương.

“Anh có quen...”

Chữ “... tôi không?” chưa kịp tuôn ra miệng, tiếng bước chân dồn dập bên ngoài khiến Vũ Tâm im bật. Bên kia cánh cửa, một tốp người đứng cách căn phòng nơi Vũ Tâm đang trốn không xa. Một tên không kìm được tức giận, đập mạnh vào cánh cửa đối diện căn phòng Vũ Tâm đang trốn.

“Mẹ kiếp... Đuổi lên tận đây vẫn không tóm được con điểm đó... hừ...”

Khu vực này là tầng ba, cũng là giới hạn cuối cùng bọn họ có thể đặt chân tới. Hai tầng trên cùng, vốn là khu vực đặc biệt, không thể đi thang bộ mà chỉ có thể đi thang máy. Có điều, thang máy lại có mật mã, phàm người ngoài không cách nào lên trên đó được. Nhưng lúc này, không thể loại trừ khả năng cô ta đã kíp mỗi chài một gã nào đó, dẫu lên trên hay xuống dưới đều dễ như trở bàn tay.

Phía sau cánh cửa phòng đối diện, Đình Huấn nhìn cô gái đứng cách cậu vài bước chân. Hai tay bấu chặt vào gấu váy, bả vai run lên nhẹ nhẹ. Những lời tên kia nói, cậu nghe khá rõ ràng. Cẩn thận đánh giá quần áo cô ta đang mặc, sắc mặt Đình Huấn mỗi lúc một âm trầm, chút kiên nhẫn cuối cùng cũng mất sạch.

Bước lại gần hơn, bỏ qua ánh mắt đang trờng khó hiểu nhìn cậu, Đình Huấn cúi đầu, khẽ giọng.

“Cô nói, tôi đưa cô an toàn rời khỏi đây. Không nói, an toàn hay không phụ thuộc vào bọn chúng.”

Mặt Vũ Tâm biến sắc: “Anh dám.”

“Cô muốn thử?”

Đình Huấn nhếch khóe môi, giọng nói có phần cợt nhả. Vũ Tâm bị thái độ của anh ta dọa sợ, vô thức lùi lại, cẩn bản quên luôn việc chân mình bị đau, ngã nhào ra sau. Tiếng va chạm mạnh thu hút sự chú ý của đám người phía ngoài, cô kinh hoàng nghe nhịp chân đang từ từ tiến về phía mình.

Rầm...

Một tên giơ chân đập mạnh, cánh cửa rung lên bần bật sau lưng Vũ Tâm. Cô hoảng hốt đứng bật dậy, nhìn khắp lượt căn phòng, trong đầu chỉ hiện lên một ý nghĩ phải thoát khỏi đây.

Nhanh chân chạy về phía cửa sổ, nhìn xuống một chút, cô liền từ bỏ ý định. Độ can đảm của cô không bằng độ cao từ đây xuống đó.

Bình tĩnh nhìn lại căn phòng lần nữa, chút hy vọng còn lại cũng tan tành. Căn phòng này giống như một nhà kho thì đúng hơn, ngoài một số vật dụng ly đĩa hay vài chai rượu có vẻ đắt tiền ra hoàn toàn không có vật gì có khả năng tự vệ.

Đình Huấn thu hết vẻ bối rối, khủng hoảng của Vũ Tâm vào mắt, có chút buồn cười. Tầng ba chuyên tổ chức tiệc tùng, gian phòng gần kề này đương nhiên đặt một vài dụng cụ cần thiết để phục vụ cho việc đó. Việc cô ta may mắn lọt vào đây chính là vì trong thời gian tổ chức tiệc căn phòng này luôn được mở cửa, lối đầu ra mấy thứ cô ta cần chứ.

“Xem ra cô không nguyện ý tự cứu bản thân...”

“Anh im đi.”

Vũ Tâm thực không nhịn nổi nữa. Con người này... Ngay từ đầu, nếu không phải bị anh ta vô cớ cuốn lấy, cô đã nhanh chân chạy được, đầu lâm vào hoàn cảnh có cửa sổ cũng không dám nhảy. Tính tình cô tốt đến mấy cũng bị anh ta chọc giận. Nếu đã là lỗi của anh ta, cô nhất định lỗi anh ta cùng chịu nạn.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Vũ Tâm khẽ nhếch lên, đôi mắt mang theo chút tính toán tiến về phía Đình Huấn đang đứng.

Đình Huấn nhìn cô gái đang đi về phía mình, đôi mi dần nhú lại, thực tâm cậu không đoán được cô ta sẽ làm gì nhất thời cũng không có hành động để ứng phó. Trên người cô ta, ngoài mùi hương quen thuộc ám ảnh cậu trong suốt ngần ấy năm, không thể nhìn được bất kỳ nét nào giống cô bé trước đây. Nhưng mà, mùi hương đó có thực hay chỉ do cậu ảo tưởng? Chưa bao giờ, Đình Huấn nghi ngờ bản thân mình đến vậy.

Vũ Tâm vừa bước đến gần liền đưa tay nắm chặt cà vạt của đối phương, không mất chút sức lực nào liền xoay anh ta đối lưng về phía cửa chính.

Rầm...

Cánh cửa không chịu nổi lực đá bên ngoài, bật tung. Ngay lúc đó, trước mặt Đình Huấn vang lên giọng nói rất nhỏ nhưng đầy uy lực.

“Phiền anh... Ngâm miệng lại một chút.”

Đình Huấn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đôi mắt đã bị một bàn tay nhỏ nhắn che lại. Dựa vào xúc giác của mình, cậu cảm nhận rất rõ cô ta đang đạp thẳng lên hai chân của cậu, kéo sát hai người lại với nhau.

Vũ Tâm khẽ nhắm mắt lại, khi khoảng cách hai đôi môi còn tầm vài centi gần gũi cô liền dừng lại, đôi tay cũng di chuyển từ phía cà vạt vòng lên cổ đối phương.

Có điều, kế hoạch tưởng chừng hoàn mỹ của cô nhanh chóng biến thành cơn ác mộng suốt vài ngày sau đó. Bàn tay đang buông lỏng của anh ta cũng bắt đầu không an phận, linh hoạt cuốn lấy vòng eo cô, hơi thở ấm nóng phả vào tai khiến Vũ Tâm run rẩy.

“Đã diễn... phải diễn cho giống.”

9. Không Thể Buông Tay - Chương 9: Không Thể Kiểm Soát

Tầng ba, một căn phòng khác

Tút... tut... tut...

Đình Tình nắm chặt điện thoại trong tay, cố gồng ý định ném thẳng nó vào bức tường đối diện. Tiếng điện thoại vẫn vang lên đều đặn, đã ba cuộc liên tiếp vẫn như cũ không thể kết nối.

Bên cạnh, Vệ Quốc nhìn điệu bộ “lửa cháy tới mông” của Đình Tình, khóe miệng hơi cong lên, vui vẻ nhắc nhở.

“Chính xác còn mười phút nữa là bắt đầu khai tiệc. Chà... anh mà bây giờ mới biết đi từ tầng năm xuống đây bằng thang máy tốn hơn hai mươi phút. Quá đỉnh!”

Hoàn toàn bỏ qua sắc mặt đen kịt của Đình Tình, Vệ Quốc hếch cằm về phía người vẫn một mực im lặng từ đầu buổi đến giờ, phì cười.

“Nghĩ thử xem, có phải cậu ta bị cô nàng Lê Quân dọa sợ, trước khi lâm trận liền cong đuôi bỏ chạy?”

Vệ Quốc sờ cằm, càng nghĩ càng thấy chí lý. Trước giờ, việc Lê Quân đơn phương theo đuổi Đình Huấn là bí mật được công khai, trên dưới Nguyễn Gia, đến cô lao công tầng hầm còn biết nữa là. Chưa nói đến tài lực nhà Lê Quân, bản thân cô ta cũng là viên ngọc quý trong làng trang sức Việt Nam. Dù có là hư danh thì ngoài cô ta ra cũng khó tìm được đối tượng tốt hơn để kết hôn. Đình Huấn cũng không phản bác, chính xác là cậu ta cũng không đại gì mà phản bác. Ngoài gia thế tiền tài, vẻ ngoài bắt mắt của cậu ta cũng khiến ới cô liễu mạng xông vào sâu xé. Một nước cờ đã chặn đứng mọi việc, lại còn là quân cờ tự nguyện. Chà chà... Nếu cậu là cậu ta tuyệt đối vui vẻ đón nhận.

Trái với tâm trạng hưng phấn của cậu bạn bên cạnh, Kiến Văn ngả người về phía sau sô pha, nhắm mắt dưỡng thần. Mối quan hệ giữa họ, ngoài cấp trên cấp dưới thì chính xác là bạn học. Khúc mắc năm xưa khiến họ không còn thân thiết nhưng cũng đủ để cậu hiểu rõ một người luôn công tư phân minh như Đình Huấn sẽ không vì việc nhỏ như vậy mà làm trái ý của mẹ cậu ta – Chủ tịch Nguyễn Đình Lan của Tập đoàn Nguyễn Gia.

Cách...

Cửa phòng mở ra, Đình Tình liền hướng cửa phóng tới. Vừa nhìn thấy người đến là Mạnh Quân, sắc mặt trầm xuống, ảm ức.

“Anh... tại anh mà em lạc mất đại ca. Anh chịu trách nhiệm đi.”

Lời vừa dứt, ba người còn lại liền gai gai sống lưng, nhiệt độ trong phòng không cần chỉnh liền hạ thấp vài độ. Chưa đầy một giây sau Đình Tình liền bị Mạnh Quân thẳng tay dọn dẹp, hướng chiếc bàn làm việc đi đến.

” Alo... Giám đốc Quân.”

” Chuẩn bị khai tiệc. Thông báo Nguyễn Gia đã thành công trong việc đàm phán với NK. Tập trung truyền thông nói về sự kiện đó.”

” Được. Tôi sẽ chuẩn bị.”

Mạnh Quân ngắt kết nối, nhìn thời gian hiển thị trên màn hình điện thoại, đôi mày càng nhíu chặt. Dời ba mươi phút trước đó, lại dời thêm mười phút này nữa, hay lại dời thêm luôn lần nữa cho đủ bộ? “Quá tam ba bận”, Đình Huấn cậu thực biết cách làm khó người khác.

Mạnh Quân cúi người, lấy áo vét sau ghế làm việc, đưa mắt nhìn Đình Tình ra hiệu mở cửa. Đình Tình cung kính sắm vai người hầu, dù gì cũng nhờ anh ta nhanh trí gỡ rối giúp cậu lần này. Nhưng đợi đã, hình như có cái gì không ổn.

“Quân... Đàm phán NK thành công khi nào? Sao tôi lại không biết?”

Vệ Quốc đen mặt nhìn trân trối cậu bạn đang sải bước ung dung đi phía trước. Bộ sưu tập trang sức lần này gồm năm mẫu lấy chủ đề là Hỏa tình. Đối tác chỉ thông qua ba trên năm bộ, ngày mai là ngày hẹn cuối cùng, ở đâu ra thông tin thành công? Chẳng lẽ...

Người phía trước chẳng buồn quay đầu, cất giọng cộc nhễ.

“Trưởng phòng kinh doanh – Cậu phải rõ hơn tôi chứ!”

” Cậu...”

Chết tiệt! Đây đã là lần thứ ba cậu ta giở trò này rồi. Cậu khó sống với Đình Huấn cũng không cần kéo tôi thể mạng. Thông tin đã công bố, cuộc họp ngày mai bất luận thế nào chỉ còn một kết quả phải thắng. Đời này ông đây sai lầm khi chọn cậu là bạn rồi.

...

Dãy hành lang vắng lặng, Mạnh Quân dẫn đầu đoàn người hướng sảnh tiệc chính đi tới. Vốn dĩ có thể ở bên Đình Hân thêm vài phút, cuối cùng lại vì việc không đâu buộc quay trở lại, muốn cậu mang sắc mặt tốt tham gia buổi tiệc cũng quá làm khó cậu rồi.

Đang bước đi, Vệ Quốc đột nhiên dừng lại. Đình Tình đang đi phía sau va thẳng vào người cậu, khẽ xoa mũi.

” Anh có dừng cũng đừng đột ngột thế...”

” Im... Mùi này, các cậu không ngửi thấy mùi gì sao? – Vệ Quốc khịt khịt mũi, lại lấy sức hít vào – “Không sai... là mùi rượu.”

Mạnh Quân nghe xong liền cảm thấy có điều không ổn. Nhân cách của Vệ Quốc có thể nghi ngờ nhưng mũi cậu ta thì đúng là thính hơn chó. Mùi rượu... Mạnh Quân ra hiệu ý bảo Vệ Quốc nói tiếp.

“Không cần nghi ngờ, tôi đây dám chắc mùi rượu. Rất hỗn tạp, không nghe ra cụ thể loại nào. Sảnh tiệc ở phía trước nhưng mùi rượu này lại là hướng ngược lại. Tôi thử kiểm tra rồi. Ngay khi bước khỏi phòng đã ngửi thấy nhàn nhạt, càng bước xa càng nhạt dần. Là chuỗi phòng phía cuối đây.”

Kiến Văn từ nãy tới giờ một mực yên lặng, vừa nghe Vệ Quốc dứt lời liền bước thẳng tới hướng đó. Không thường xuyên tới nhưng kiến trúc tòa nhà The Sun cậu khá rõ, phía cuối dãy này là nơi đặt thang máy chuyên dụng, cầu thang thoát hiểm cũng ở gần khu vực đó. Với thân phận hiện giờ của cậu ta, muốn an toàn trong chính ngôi nhà của mình còn khó huống chi nơi này.

Đúng như Vệ Quốc nói, khi gần tới cuối dãy hành lang mùi rượu càng nồng. Đứng trước căn phòng cất trữ, Kiến Văn phát hiện cửa phòng không khóa, còn hở một đoạn nhỏ rất khả nghi. Cậu đưa tay đẩy cửa, cảnh vật bên trong khiến bốn người giật mình hoảng hốt.

Đình Tình vội vã đẩy Kiến Văn đang chắn trước cửa, chạy thẳng vào bên trong. Trên sàn nhà, Đình Huấn nằm úp sấp bất tỉnh. Xung quanh mảnh thủy tinh rơi vãi khắp nơi, những chai rượu vốn chuẩn bị cho bữa tiệc xếp đầy trên bàn cũng bị người ta xô bể vương vãi dưới nền, thậm chí cả tấm thảm đặt gần đấy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Đại ca...” – Đình Tình vội vã dựng người Đình Huấn dậy. Cố lay người nhưng đại ca của cậu vẫn thủy chung không chịu mở mắt. Mặt Đình Tình méo xệ, vội vã đưa tay lên mũi Đình Huấn.

Bốp...

“Á...Anh làm gì vậy?” – Đình Tình bị Mạnh Quân tập kích bất ngờ, hừng trợn cú đánh như trời giáng vào đầu, tức giận rống to.

“Còn không nhanh gọi cứu thương.”

“À... đúng rồi. Cứu... cứu thương.”

Đình Tình ngay lập tức buông tay đang giữ Đình Huấn, xoa khắp người tìm điện thoại, run rẩy nhấn nút. Lay trời! Đại ca mà gặp chuyện, tháng này cậu chẳng hy vọng được về nhà, cầm chắc vé tang ca. Mẹ cậu xem bói toán, nói cậu tháng này lành ít dữ nhiều, còn đặc biệt xin bùa giải hạn nữa. Qua nỗi đêm nay nhất định phải về nhà dập đầu thành kính nhận bùa.

Nhưng mà, nhưng mà... số cứu thương là nhiều thế?

“Đưa đây!” – Mạnh Quân trực tiếp cướp điện thoại trên tay Đình Tình. Nếu không phải đã lia điện thoại trong phòng lúc nãy, cậu đã chẳng gào tên gốc này làm gì.

“Um...”

Tiếng rên khe khẽ vang lên phía sau lưng Đình Tình, Vệ Quốc đang gọi điện cho bộ phận bảo an dẹp đường cũng dừng lại kéo Kiến Văn đang xem xét hiện trường gần đó đi về phía ba người. Mạnh Quân vội thông báo địa chỉ xong liền ném trả điện thoại cho Đình Tình, cúi người nhảy mất với cậu bạn.

“Tôi không biết cậu có thói quen ngủ nền đó. Người anh em, cảm giác thế nào?”

Đầu óc Đình Huấn vẫn văng vắt, tiếng nói Mạnh Quân vang vào tai cũng trở nên nặng nề. Đình Huấn chống tay xuống nền muốn tự mình ngồi dậy nhưng vô lực. Mạnh Quân cũng không cười cợt nữa, liền đưa tay đỡ sau gáy cậu ta, kéo Đình Huấn ngồi thẳng dậy.

“Cậu không sao chứ? Đã cho gọi xe cứu thương rồi.”

“Không cần.” - Có lẽ vẫn chưa tỉnh hẳn người, giọng Đình Huấn cũng mất đi vẻ uy nghiêm như thường ngày.

“Cần đấy!” - Mạnh Quân với tay xem xét cổ áo của Đình Huấn, trên tay áo cũng dây một vài vết đỏ mờ mờ - “Đầu cậu chảy máu. Tốt nhất nên kiểm tra tổng thể.”

“Chảy máu?” - Đình Huấn nhú mày. Cảm giác dần quay trở lại, ngoại trừ đầu óc còn chút ê buốt thì không có cảm giác gì khác.

“Đình Tình... Kiểm tra CCTV. Cô gái đó, hạn cậu ba ngày phải tìm ra cho tôi.”

Đình Huấn dứt lời, cũng không để ý đến sắc mặt của bốn người còn lại khẽ cúi đầu nhìn xung quanh.

Ánh mắt Đình Huấn và Kiến Văn không hẹn cùng giao nhau tại một điểm. Trên thân chai Flair Bottles gần đó, phía đầu nhọn đã chuyển từ màu gỗ sang màu đỏ thẫm, những vết máu khô hiện lên rất nhức mắt. Trong đầu Đình Huấn lúc này chỉ có một dòng chữ liên tục chạy qua chạy lại.

“Cô ta... bị thương sao?”

Rốt cuộc trong nửa giờ đồng hồ đã xảy ra chuyện gì? Đáp án ở ngay phần sau của câu chuyện. Chạm nhất là hẹn các bạn 2 ngày nữa nhé! Thông cảm với mình nha. Cảm ơn rất nhiều!

P/S: Chai tập biểu diễn - Flair bottles được dùng để tập luyện biểu diễn quăng chai trong bartender, sản phẩm được thiết kế theo đúng kích thước và trọng lượng của một chai rượu 750ml. Chất liệu thường bằng gỗ hay nhựa cứng cao cấp nên không gây trầy xước da của người dùng. Flair bottles là món đồ chơi không thể thiếu đối với các bartender đam mê Flair Bartending.

10. Không Thể Buông Tay - Chương 10: Không Thể Kiểm Soát

Phân phát...

Tiếng gió thổi khiến tấm rèm cửa tung lên rồi lại chậm chậm hạ xuống. Ánh trăng vừa len lỏi vào phòng đã nhanh chóng bị ngăn ở bên ngoài. Mạnh Quân đưa tay định khép cửa lại đã nghe tiếng Đình Huấn vang lên phía sau.

“Để như vậy đi.”

Đình Huấn vừa được bác sĩ khám qua, chỉ phần cổ và tay bầm tím, cũng không có gì bất thường nên không cần thiết phải nhập viện. Đôi mắt vẫn nhắm chặt, thái độ hiển nhiên không muốn nói chuyện.

“Cậu cũng về đi.”

Mạnh Quân khoanh tay, đối lưng về phía cửa sổ, không quan tâm đến lời cậu ta nói, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

“Nói đi. Cô gái đó là ai? Sao nhất định phải tìm?”

“Từ khi nào tôi phải báo mọi chuyện lại với cậu?” - Đình Huấn gắt giọng, đôi mắt khẽ động nhưng lại trấn tĩnh ngay sau đó - “Buổi họp sáng mai thay tôi chủ trì.”

“Thay con khi!”

Mạnh Quân cũng quăng luôn vẻ khách sáo, thái độ mười phần tức giận, hận không thể xông tới tóm cổ cậu ta hỏi cho rõ chuyện. Hai bọn họ tìm kiếm cả đêm, giờ nhàn nhã vứt một câu không liên quan là được sao.

“Biết hay không chỉ là vấn đề thời gian. Muốn nhanh tìm người thì thông minh một chút. Năm phút là quá đủ để nói rõ mọi chuyện rồi.”

Đình Huấn vẫn một mực im lặng, Mạnh Quân cũng chẳng vội, liền thông thả bước đến bàn làm việc duy nhất trong phòng, xoay ghế ngồi xuống.

Tay đặt nhẹ lên bàn, chất gỗ mát lạnh khiến tâm tình của Mạnh Quân cũng dịu đi phần nào. Với cậu, căn phòng này so với chủ nhân của nó vừa mát hơn rất nhiều, bởi lẽ vật dụng hay trang trí đều do Đình Hân làm chủ. Cô nhóc này vốn rất kính sợ anh trai, nhờ vậy mà “bạn của anh trai” là cậu cũng được theo đó hưởng phước.

Mạnh Quân đưa tay xoa nhẹ mặt bàn, trơn nhẵn không chút bụi. Tốt lắm, xem chừng cậu ta cũng không quá vô tâm, xem trọng thành ý của cô nhóc. Nếu không, cậu cũng chẳng cần nể mặt ông anh vợ tương lai này làm gì. Mạnh Quân hơi ngẩng đầu lên, vốn quay về phía Đình Huấn, một hình ảnh vô tình rơi vào mắt cậu. Trên bàn làm việc, khung ảnh cũ kỹ được đặt ở góc phải bàn, không phô trương lại đủ trang trọng, nhìn qua cũng biết có ý nghĩa đặc biệt với chủ nhân của nó. Mạnh Quân cầm ảnh lên, vừa nhìn người trong ảnh sắc mặt liền tối sầm lại.

“Huấn, cậu...”

“Cô bé đó... Tôi nghĩ mình tìm được rồi.”

Giọng nói trầm khàn vang lên trong căn phòng xa hoa rộng lớn. Đình Huấn hồi tưởng lại sự việc xảy ra hai giờ trước, lúc rõ ràng, khi lại không chân thực. Nhưng cảm giác ê buốt sau đầu nhắc nhở cậu cô gái đó có thật. Bằng mọi giá nhất định phải tìm được cô ta.

“Đình Huấn... cậu rốt cuộc muốn thế nào?” - Mạnh Quân để lại tấm ảnh trên bàn, bước về phía Đình Huấn – “Cô bé đó đã chết trong trận hỏa hoạn cô nhi viện hôm đó rồi. Đừng nói tôi cay nghiệt, phải tìm thấy xác cậu mới chịu tin đó là sự thật sao? Cũng đã mười lăm năm, cậu ích kỷ cho bản thân mình như vậy vẫn chưa đủ sao?”

“Tôi ích kỷ?” – Đình Huấn cười lạnh – “Mạnh Quân... Nếu chỉ để phán xét tôi, công việc của cậu đã xong. Ngày mai vẫn nhờ cậu. Về đi.”

Đứng trước sự cố chấp của Đình Huấn, Mạnh Quân chỉ có thể kìm nén cảm giác tức giận trong lòng. Suốt mười lăm năm tìm kiếm, chỉ cần có tin tức, dù đang ở trong nước hay ngoài nước cũng tức tốc đến nơi xác nhận. Cậu cũng sắp bị cậu ta bức điên rồi.

“Được, nếu cậu đã cố chấp như vậy, tôi sẽ ”tận lực” giúp cậu truy tìm cô gái kia. Nhưng Đình Huấn, tôi hy vọng đây là lần cuối chúng ta nói tới vấn đề này.”

Mạnh Quân nói xong liền quay người bước ra khỏi phòng, trước khi đi vẫn không quên bỏ lại một câu.

“Đừng để họ đợi cậu quá lâu. Cậu không biết mệt nhưng họ thì có.”

Trước khi cánh cửa hoàn toàn khép lại, Mạnh Quân mơ hồ nghe được tiếng của người trong phòng. Cảm ơn sao? Đó không phải là điều tôi muốn nghe. Đình Huấn, nhiều lúc tôi thật khâm phục sự kiên trì của cậu, Nhưng mỗi lần nhìn thấy Đình Hân, nhìn cô ấy áp chế nỗi sợ hãi cổ tổ về bình thân đối diện với cậu, tôi chỉ muốn xông lên đánh cho cậu một trận.

Mạnh Quân một tay xoa nhẹ mi tâm, cảm xúc trong lòng dần bình ổn. Sau đó liền nhấn nút điện thoại kết nối với Đình Tĩnh.

“Quên bữa tiệc đó đi. Đưa băng ghi hình lên phòng tôi. Ngay bây giờ.”

...

Sau khi Mạnh Quân đi khỏi, Đình Huấn cũng đứng lên đi về phía cửa sổ. Gió đêm lành lạnh nhưng không thổi mát được lòng người. Bên dưới phố đêm nhộn nhịp, bên trên lại một mảng tĩnh mịch. Trong lòng Đình Huấn giờ đây cực kỳ mâu thuẫn, quá khứ hiện tại đan xen.

Mười lăm năm trước, toàn bộ cô nhi viện Kỳ Tâm ngập chìm trong biển lửa. Khi cậu đến nơi tất cả đã hóa thành tro bụi. Điên cuồng tìm kiếm, tàn than sót lại bỏng rát đôi bàn tay nhưng dường như chủ nhân của nó không hề có cảm giác. Cuối cùng, cậu bị đánh ngất đi, khi tỉnh lại đã là chuyện của mấy ngày sau đó.

Chết? Phải làm sao mới chấp nhận được thêm một người nữa rời bỏ mình?

Và...

Đình Huấn nắm chặt đôi tay... Cảm giác quen thuộc đến mức không thể kiểm soát bản thân khi đứng trước cô gái ấy là gì đây?

...

Hai giờ trước

“Đã diễn... phải diễn cho giống.”

Đình Huấn nói xong, một tay giữ chặt cô, tay còn lại nhanh chóng trườn vào trong lớp áo mong manh, phủ lên tấm lưng gầy của cô thăm dò. Sau vài giây bất động, cô gái trước ngực cậu liền giãy giụa, bàn tay đang che trên mắt cậu cũng dùng lực đè lên sống mũi Đình Huấn, cảm giác đau buốt lan dần cơ thể.

Thực ra, ban đầu Vũ Tâm vì sợ ánh nhìn của Đình Huấn nên mới quyết định che mắt anh ta lại. Ở khoảng cách gần như thế, dù bàn tay đã che khuất nhưng chỉ Vũ Tâm hiểu rõ những cảm xúc hỗn loạn trong tâm trí mình. Ngay cả hơi thở của anh ta cũng khiến cô thấy đau đớn. Nhưng cô không hề biết, khi thị giác của con người bị che khuất thì các giác quan khác sẽ trở dậy một cách mãnh liệt. Bởi ngay lúc này đây, Đình Huấn liền dựa vào trực giác của mình, đôi môi dần trượt xuống, sượt qua gò má cô chạm nhẹ vào cổ. Hương thơm thanh thuần từ mái tóc liễu xông thẳng vào khoang mũi, đánh thức ký ức tưởng chừng đã xa xôi.

“Á...”

Đình Huấn bị tiếng thét của Vũ Tâm làm giật mình, lúc này mới ý thức được trong phòng vẫn còn những người khác. Cô gái trong lòng cậu có phải quá lo sợ bọn chúng hay không mà hoàn toàn mất khống chế, điên cuồng đâm mạnh vào người cậu. Đình Huấn tuy đau nhưng vẫn kiên quyết không buông, một tay giữ eo, một tay ấn đầu cô vào ngực, trừng mắt nhìn bọn người vừa xông đến.

“Cút...”

Âm thanh băng lãnh vang lên, tia nhìn sắc lạnh như tử thần khiến đám người vừa đến ngỡ ngàng. Trước mặt họ, người đàn ông cùng bộ tây trang đen tuyền như hòa cùng bóng đêm ma mị, đang ôm một cô gái trong lòng. Khí thế uy hiếp mạnh mẽ như vậy, dựa vào kinh nghiệm lăn lộn bao năm trong giang hồ đương nhiên bọn chúng biết rõ loại người này không thể dây vào, chỉ có thể bỏ đi.

Căn phòng còn lại hai người như lúc đầu, Đình Huấn từ từ thả lỏng cánh tay, nhìn người trước ngực. Đôi tay cô gái yếu ớt khum lại, run rẩy từng cơn, biểu hiện đó không đơn giản chỉ là sợ hãi. Cậu không dám mạnh tay, chỉ lay nhẹ.

“Bọn chúng...”

“Á...”

Đột nhiên cô gái hét to, đẩy mạnh Đình Huấn về phía sau. Cô chạy khắp phòng, đôi mắt hoảng loạn, hoàn toàn mất lý trí.

“Đừng qua đây... tránh ra... đừng... đừng...”

Đình Huấn đương nhiên không làm như lời Vũ Tâm nói, cố gắng đến gần cô. Vũ Tâm sợ hãi nhìn thấy thứ gì liên quan luôn thứ đó về phía cậu. Đình Huấn vội vã chạy về phía cửa phòng, lập tức chốt cửa. Âm thanh này sẽ dẫn dụ người khác đến, dù là bất kỳ ai cũng không thể xen vào lúc này được. Vừa quay đầu lại, cảnh vật trong phòng khiến cậu hoảng sợ cực độ. Vũ Tâm sau khi ném sạch đồ đạc trên bàn và những thùng đồ gần đó, liền hướng cửa sổ chạy đến. Đình Huấn chạy nhanh đến, kéo cô lại khiến hai người cùng ngã xuống nền nhà.

“Chúng đi rồi... em có nghe tôi nói gì không? Chúng đi rồi...”

“Buông ra... ông buông tôi ra...” – Nước mắt cô cứ thế rơi trên mặt Đình Huấn. Giọng nói ngắt quãng của cô thốt lên yếu ớt – “Xin ông, buông tôi ra...”

Đình Huấn xoay người, áp chặt Vũ Tâm xuống dưới nền, chỉ có cách này mới ngăn cô không làm hại chính mình. Vũ Tâm nhìn gương mặt xa lạ đang lớn dần chưa kịp hét lên đã bị đôi môi người đó bịt kín không một kẽ hở. Ngay lúc cô còn thần người, Đình Huấn há miệng, cắn mạnh xuống cánh môi người bên dưới.

“Tĩnh lại đi, chúng đi rồi...”

Sự đau đớn trên môi khiến Vũ Tâm tỉnh táo lại đôi chút. Khi ánh mắt cô giao nhau với ánh nhìn của anh ta, cô kinh ngạc khi nhận ra người đàn ông nào hoàn toàn khác với hình ảnh cô nhìn thấy trước đó. Vũ Tâm khó khăn mở lời.

“Anh... anh buông ra.”

Đình Huấn thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt ánh lên ý cười – “Đã nhận ra tôi?”

Vũ Tâm không hiểu ý anh ta nhưng hơi thở đó phả vào mặt cô, cả người cô căng lên như dây đàn. Vũ Tâm ngáp ngừng rồi khẽ lắc đầu. Cô không biết anh ta định làm gì, không thể đẩy và dường như anh ta cũng không có ý định thả cô ra.

Đình Huấn quả thật không có ý định thả Vũ Tâm ra, cứ yên lặng mắt đối mắt nhìn cô. Lơ đãnh nhớ lại hành động vừa rồi, Đình Huấn nhìn cánh môi đang sưng đỏ của cô có chút tự trách. Ngay sau đó, cậu liền cúi người dùng đôi môi của mình chạm vào khoe môi cô, khẽ phớt qua như đang an ủi người bên dưới không cần sợ hãi nữa.

“Không sao. Em sẽ nhanh nhớ ra thôi.”

Người đàn ông này nói gì, một chữ cũng không lọt vào tai cô. Ngay khi đôi môi của anh ta như có như không chạm vào Vũ Tâm, cảm giác bản thân đang bị đe dọa, đôi tay cô đã không tự chủ hướng sang hai bên tìm kiếm, liền chạm phải một vật dài, trơn nhẵn. Không nghĩ nhiều cô liền nắm chặt nó, dùng toàn lực hướng người phía trên đánh tới.

Bốp...

Lực đánh không nặng nhưng cũng đủ để Đình Huấn choáng váng, Vũ Tâm liền nhân cơ hội đó thoát khỏi người anh ta, cố bò ra xa. Trước kia, có lần Huỳnh Ngân nảy ý tưởng muốn trở thành Bartender nổi tiếng liền kéo cô đi học pha chế các thứ. Vật này cô từng cầm qua, có lẽ bị rơi từ những thùng cô ném lúc nãy. Vũ Tâm chỉ mới lùi được một đoạn ngắn, một bên chân đã bị níu lại khiến cô ngã nhào về phía trước. Bàn tay bị mảnh thủy tinh vương vãi dưới nền cửa rách, Vũ Tâm lần nữa nhặt chai gỗ kia lên, theo bản năng liền đánh về hướng đó.

Lần này Đình Huấn không may mắn như lúc đầu, dù lực tay yếu ớt nhưng bị đánh liên tiếp cũng khiến cậu không chống đỡ nổi. Vài phút sau đó, trong mơ hồ, có ai đó đến gần, tiếp đó tay cậu lần lượt bị nhấc lên, cậu nghe tiếng mở cửa rất nhỏ.

Trước khi bị ngắt đi, Đình Huấn gọi một cái tên đã khắc sâu và tâm trí cậu nhiều năm qua, tiếng gọi rất khẽ.

“Tâm... Tâm...”

11. Không Thể Buông Tay - Chương 10-2: Ngoại Truyện

Một tuần sau đó...

Đình Hy ôm bọc đồ trong lòng, lâu lâu lại ngoái ra ngoài cửa. Sao mãi vẫn chưa tới nơi? Có phải bác lái xe chạy nhầm đường không?

Đình Huấn ngồi bên cạnh, nhìn biểu hiện gấp gáp của chị gái, chán nản thở dài. Ngay sau đó, liền quyết định nhắm chặt mắt lại, không quan tâm tới chị ấy nữa.

Tuần trước, sau khi từ cô nhi viện trở về, Đình Hy lập tức thay cậu quyết định tuần nào hai người cũng sẽ tới nơi này. Chị cậu từ trước đến giờ luôn suy nghĩ và hành động theo cảm tính, việc gì đã quyết định thì chẳng ai có thể thay đổi được. Dượng Thế Anh nói chị bướng bỉnh cũng chẳng sai.

“Huấn... em nghĩ con bé có thích đồ chị đem tới không?”

Đình Hy không còn kiên nhẫn nhìn đường nữa bèn dời lực chú ý vào bọc đồ đang cầm trên tay. Không hiểu sao, cô lại rất thích cô bé. Nếu lúc đó em ấy không mê man, có thể trò chuyện cùng cô thì tốt quá!

Đình Huấn đến nhìn cũng chẳng nhìn, tùy tiện buông lời.

“Sẽ thích thôi.”

Đôi mắt Đình Hy sáng lấp lánh, vờ hỏi lại - “Thật không?”

“VẬY CHỊ MUỐN LÀ THẬT HAY KHÔNG?” - Đình Huấn cất giọng trêu đùa. Lại muốn được khen vài câu đây mà, chỉ tiếc là cậu không có hứng.

“VẬY... THẬT ĐI.”

Phía trước xe, ông Thế Anh mỉm cười nhìn hai đứa cháu của mình qua gương chiếu hậu. Hai đứa bé, từ nhỏ đã không có được tình thương trọn vẹn của gia đình, vật chất thì dư dả nhưng tinh thần thì dựa vào nhau mà sống. Đình Hy hoạt bát, hướng ngoại; Đình Huấn thì ngược lại, có phần hướng nội hơn. Dưới Đình Huấn còn có Đình Hân nhưng ở Nguyễn Gia, thân phận của Đình Hân là điều cấm kỵ. Hơn nữa Đình Hân lại mắc phải bệnh tim, thời gian chữa trị ở bệnh viện còn nhiều hơn ở nhà, muốn bọn trẻ thân thiết với nhau cũng khó. Có lẽ vì vậy mà Đình Hy mới yêu mến cô bé kia dù chưa một lần gặp mặt chính thức.

Chiếc xe rẽ qua cổng, vừa dừng lại Đình Hy đã nhanh nhẹn mở cửa, nhảy vội xuống. Đình Huấn cùng ông Thế Anh cũng tiến vào phòng tiếp đón hôm trước. Có vẻ bà Lệ Na sẽ ngạc nhiên vì hôm nay bọn họ tới sớm hơn mọi lần những nửa tiếng đồng hồ.

Vừa bước qua bậc cửa, tiếng ồn ào lúc xa lúc gần, Đình Huấn khựng người. Hình như cậu nghe thấy tiếng hò hét của đám trẻ, chúng muốn giành một cái gì đó. Chân không tự giác liền bước theo phía phát ra âm thanh, cậu đã tới vườn táo hôm trước.

Từ xa, Đình Huấn đã thấy một đám trẻ đang vây quanh hai cô bé ở gần cổng phụ của cô nhi viện. Đúng là tranh giành đồ chơi, cũng không phải chuyện gì to tát, nghĩ vậy cậu liền quay lưng trở vào. Mới đi được hai bước chân, tiếng khóc la thảm thiết ở phía sau khiến cậu giật mình quay đầu lại.

Hai cô bé khi này bị bọn trẻ đánh, sợ hãi cuộn tròn dưới nền đất bẩn thỉu. Bọn trẻ đứng bên cạnh liên tục giơ chân đạp vào người hai cô bé, sau đó còn giằng tay lấy đồ của bọn họ. Đình Huấn chạy lại chưa tới nơi đã thấy một đứa bé trong số chúng, cúi người nhặt một vật gì đó lên ném thẳng vào đầu một cô bé đang nằm dưới đất.

Đầu cô bé bị đá ném trúng, bật máu nhưng dường như cô không hề cảm giác đau đớn. Cô như con mèo nhỏ bị người ta nhấn tâm vút bỏ, đầu cúi gằm xuống đất, càng cuộn chặt mình hơn dưới những cái đạp chân liên tiếp từ bọn nhóc hung hãn. Mí mắt Đình Huấn khẽ giật, vội đẩy bọn chúng ra xa, ôm cô bé lên.

“Hu hu... xê ra... bọn bay xê ra...”

Cô bé còn lại thấy người vừa đến, biết hai người đã được bảo vệ liền vùng tay xô bọn nhóc đó ra xa, đôi mắt vẫn còn ngấn nước. Đình Huấn đưa tay lên quệt nhẹ tảng tóc trên trán cô bé, máu tứa ra, tay cậu bị nhuộm đỏ, ghê rợn. Đình Huấn bế thốc cô lên, cô bé trong ngực cậu dần mê man nhưng đôi tay vẫn nắm chặt lại, không hề buông lỏng.

Nghe tiếng la khóc sau vườn, mọi người trong cô nhi viện cũng tập trung chạy về hướng này. Trước ánh mắt ngỡ ngàng chưa hiểu chuyện gì xảy ra của những người vừa đến, Đình Huấn ôm cô bé chạy thẳng ra hướng cổng. Người lái xe thấy cậu chủ quay trở lại, trên tay là cô bé đầu bê bết máu, vội vã vòng ra sau xe mở cửa.

“Nhanh... đến bệnh viện.” – Giọng nói Đình Huấn hơi run, vẻ lãnh đạm thường ngày cũng hoàn toàn biến mất. Cô bé trong tay cậu cả cơ thể mềm oặt, ngón tay nhỏ nhắn trước ngực khẽ động, hơi nắm viền áo của cậu rồi từ từ buông xuống.

“Nhanh lên...”

Chiếc xe lao nhanh trên đường, bỏ lại từng vòng khói đen mờ ảo.

Như có như không... hòa vào không khí.

...

Khi Đình Hy cùng mọi người từ cô nhi viện chạy đến, cô bé đã được đưa vào phòng cấp cứu một vài phút trước đó. Ngoài hành lang, Đình Huấn vòng tay trước ngực, gương mặt tối sầm. Đình Hy nhìn bộ dạng của em trai, hiển nhiên biết em trai đang tức giận, cô cũng không nói gì nhiều chỉ im lặng ngồi cạnh cùng đợi.

Quả thật, Đình Huấn đang rất tức giận. Rốt cuộc vật này có gì đáng giá, vì nó mà bị đánh tới mức này, có đáng hay không? Đình Huấn nắm chặt tay, hai con búp bê bằng gỗ nhỏ như sắp vỡ vụn. Những vết mờ mờ in hằn lên lòng bàn tay, Đình Huấn vội vàng buông lỏng, khẽ thở dài.

Ngay lúc đó, cánh cửa phòng cấp cứu hé mở, cô bé được đẩy ra, yên lặng ngủ trên băng ca xe đẩy trắng toát. Trên đầu, vết thương đã được băng bó cẩn thận, vì phải may lại nên cô bé phải tiêm thuốc mê, đợi khi nào tỉnh có thể đưa về. Cô bé cũng vừa được truyền thêm máu, sắc mặt cũng dần hồng hào trở lại.

Viện trưởng Lê Na làm thủ tục thanh toán xong, liền tới chỗ bọn họ. Vừa nghe bà muốn đưa cô bé về nơi đó, Đình Hy đã khóc nức lên, không cho bà đụng vào cô bé. Cô muốn đưa em ấy về nhà mình, sẽ thay bà chăm sóc rồi khi em ấy khỏe lại, bà hãy đón về. Ông Thế Anh tuy khó xử nhưng nhìn biểu hiện của cô cháu gái, biết không thể thỏa hiệp đành chiều ý cô. Dù gì ở cô nhi viện cũng đông người, không thể chỉ lo cho mỗi cô bé được trong khi nhà họ Nguyễn người giúp việc rất nhiều, hoàn toàn có thể chăm sóc tốt cho cô bé.

Đình Huấn đứng cạnh, không xen vào mọi chuyện nhưng hành động của cậu lại mạnh mẽ hơn vạn lời nói. Cậu vòng tới xe đẩy, lần nữa bế thốc cô lên, không nhanh không chậm bước ra hướng cửa. Ông Thế Anh ngăn người, bà Lê Na kinh ngạc chỉ có Đình Hy lau vội nước mắt, nhoèn miệng cười chạy vội theo cậu em trai. Lần đầu tiên cô cảm nhận mãnh liệt cái gọi là chị em sinh đôi, tâm linh tương thông. Có em trai thật tốt!

...

Biệt thự Nguyễn Gia

Đình Hy cúi đầu, cởi bộ váy nhàu nát của cô bé đang nằm trên giường của mình. Cô giúp việc đứng cạnh bê chậu nước ấm, cùng cô chủ lau sơ người cho cô bé. Trên người cô bé, nhất là phía sau lưng đầy những vết bầm xanh tím. Đình Hy thở hắt ra, đôi mắt phấp phồng, nhẹ nhàng lau qua rồi bôi thêm một ít dầu lên đó. Những bộ váy cô mặc lúc nhỏ đều đưa tới cô nhi viện lúc sáng, giờ chỉ còn mấy bộ váy khá to, cô bé không thể mặc vừa. Cô bèn lấy váy của Đình Hân thay đỡ cho cô bé. Xong đâu đấy, cô giúp việc dọn dẹp phòng, Đình Hy vui vẻ chạy xuống nhà bếp. Cô quyết định rồi, hôm nay cả nhà sẽ ăn cháo.

Phòng bên cạnh, Đình Huấn sau khi tắm rửa sạch sẽ, thay bộ quần áo loang lổ vết máu khô, tay cầm khăn chà tóc còn ẩm nước ánh mắt lướt qua vật nhỏ trên bàn học. Cậu bước lại gần, hai con búp bê gỗ vẫn nằm im, hướng đôi mắt to tròn nhìn cậu. Đình Huấn cầm lên xem. Trước đây cậu từng thấy loại đồ chơi này, là những con búp bê Nhật nhìn khá đơn giản, chỉ gồm hai phần đầu và thân, hai bên là hai mảnh gỗ hình tam giác được đính vào, nhìn như hai cánh quạt đang xòe ra. Hai con búp bê này cũng vậy nhưng được làm dưới dạng móc khóa. Cậu lồng tay vào vòng tròn trên đầu chúng, đưa chúng ngang tầm mắt, màu sắc không bóng bẩy như những loại cậu từng thấy, nét sơn thô hơn có vẻ người tô màu không được khéo léo cho lắm!

Đình Huấn đang mải mê đánh giá, chợt nghe tiếng động nhỏ phát ra từ phòng Đình Hy bên cạnh, âm thanh giống như có vật vừa rơi xuống nền. Cậu bước qua, liền nhìn thấy cô bé mình bế về lúc này ngã ục ịch xuống sàn, đang cố vươn người về phía giường, mượn chúng để chống đỡ cả cơ thể, muốn đứng lên. Đình Huấn

tiến lại gần, cô bé thấy cậu vừa đến liền không dám động dậy nữa. Đình Huấn nhếch khóe môi, một chân hơi quỳ ra phía sau, ngồi nhồm nhìn cô, cất giọng.

“Em muốn đứng lên à? Có cần anh giúp không?”

Cô bé nhìn cậu, đôi đồng tử hơi sáng lên. Lúc cô mê man, tuy không nhìn rõ mặt người bế mình nhưng cô nghe được giọng của người đó. Cô biết người đối diện cô lúc này không phải là người xấu.

Đình Huấn nhìn thấy, liền biết cô đã nhận ra mình. Nhưng cô bé không nói chuyện với cậu, chỉ yên lặng gật đầu. Cậu có chút không hài lòng. Là cô bé không muốn nói chuyện với cậu hay căn bản không thể nói? Nghĩ một chút, tuần trước lúc đưa cô về cô nhi viện, hình như có nghe cô gọi một ai đó như vậy biểu hiện lúc này là không muốn nói chuyện với cậu sao?

Đình Huấn nhìn cô bé trước mặt mình, nghiêm giọng.

“Nói chuyện.”

“Em... muốn... muốn đứng... dậy.”

Giọng cô bé yếu ớt vang lên, giọng gào nhưng rõ ý. Đình Huấn nhìn cô sợ hãi, chút khó chịu vừa nãy cũng dần tan biến thay vào đó là sự xót xa.

“Không cần sợ. Anh giúp em đứng dậy.”

Cậu nhích lại gần, đưa hai tay ôm vòng eo cô, dùng lực một chút, cô bé đã ngồi ngay ngắn bên mép giường. Đình Huấn rút tay lại, thấy cô nhìn chăm chăm vào tay mình mới nhớ ra hai con búp bê gỗ vẫn còn mắc lại trên tay cậu, vừa rồi ôm cô bé có lẽ khiến cô bé bị đau, cô đã nhận ra chúng.

“Của em.”

Đình Huấn đặt hai con búp bê gỗ vào lòng bàn tay cô. Đôi môi cô bé mấp máy, không nghe rõ chữ nhưng cậu đoán cô bé đang cảm ơn mình.

Cậu nhìn cô bé một chút rồi trở lại phòng. Cô bé chắc hẳn chỉ giật mình tỉnh dậy nên đôi mắt lơ đãng, mệt mỏi. Bận rộn cả buổi sáng, cũng quá giờ ăn trưa nên cậu quyết định ngủ một chút, tới giờ cơm chiều sẽ tỉnh lại.

Đình Huấn vốn định khóa cửa phòng nhưng vừa nghĩ đến cô bé ở phòng bên cạnh, chần chờ một chút liền để nguyên cửa, chỉ khép nhẹ. Cậu thuộc dạng người ngủ tỉnh, nếu bên đó có chuyện gì cậu sẽ nghe thấy và sang kịp.

Vừa đặt lưng xuống, một lúc sau đã nghe tiếng cửa phòng mở ra, tiếng bước chân nhẹ nhàng di chuyển về phía giường cậu, sau đó không nghe thấy gì nữa. Đình Huấn tò mò nhồm người dậy, nhìn quanh phòng không thấy ai cả. Cậu nhìn về phía cửa, đoạn mở ra khá lớn chắc chắn có người đã đẩy cửa vào phòng. Đình Huấn mang theo chút nghi ngờ, cúi đầu nhìn sàn nhà gần sát chỗ kê giường.

Ngay sát chỗ cậu nằm ngủ, dưới sàn một cô bé đang ngủ say. Cô bé không duỗi thẳng người, dáng nằm như một bào thai yếu ớt.

Cô bé... không có cảm giác an toàn sao?

Đình Huấn bước xuống, cũng chẳng cần suy nghĩ liền bế cô đặt lên chiếc giường của mình. Cô bé vẫn tiếp tục ngủ say không hay biết về hành động đột ngột của cậu. Đình Huấn cười khổ, là tự cậu đưa cô bé tới đây, đâu thể trách ai được.

Sự xuất hiện của cô trong phòng khiến cơn buồn ngủ của cậu cũng tiêu tan không ít. Đình Huấn muốn xuống dưới nhà nhưng nghĩ lại biểu hiện của cô bé, bản thân cậu ý thức rất rõ cô bé đang... phụ thuộc vào cậu.

Đình Huấn thở dài. Thôi vậy, giờ có xuống nhà cũng thành chân sai vặt cho chị cậu, yên yên ổn ổn trên này vẫn hơn.

Cậu trở lại giường, đặt lưng xuống liền nhắm chặt mắt lại, mong cơn buồn ngủ nhanh đến. Trước khi chìm vào giấc ngủ, một vài hình ảnh lúc gặp cô bé lướt nhanh qua đầu. Đình Huấn nhắm thắm.

“Tâm... Vũ Tâm...”

Đó là tên em phải không?

12. Không Thể Buông Tay - Chương 11: Duyên Phận An Bài

“Tâm... Vũ Tâm...”

...

“Tâm... Tâm...”

...

Là ai đang gọi cô?

Vũ Tâm đưa tay về phía trước, bóng đêm như dây leo quấn lấy tay cô, siết chặt đau đớn. Cô gạt mạnh sang hai bên, nhưng chúng như tấm lưới vững chắc, ngăn cách cô, mặc cô vùng vẫy vẫn không thể nhìn về phía đó.

Vũ Tâm hoảng sợ chạy về phía trước, âm thanh ấy vẫn văng vẳng bên tai. Cô quay đầu lại liền đối diện với màn đêm đen kịt.

Là ai...

“Tâm... Tâm... cậu tỉnh dậy đi...” - Anh Kỳ nắm chặt đôi vai của Vũ Tâm, lay mạnh – “Tớ sợ... Tâm... cậu tỉnh dậy đi, đừng làm tớ sợ... hu hu...”

“Em có thôi đi không? Để cô ấy ngủ một chút.”

Anh Kiệt đứng cạnh, thực tâm chỉ muốn kéo cô em ngốc lòi thảng về nhà. Quậy phá tưng bừng một đêm, hại Vũ Tâm mê mẩn như vậy còn chưa đủ, giờ người ta nhập viện cũng không tha. Nhìn qua ngó lại chỉ thấy ngứa mắt.

“Anh hai, anh nhìn sắc mặt bạn ấy đi.”

Anh Kỳ chớp chớp mắt, giọng nước chưa kịp rơi xuống đã hòa lẫn vào đôi đồng tử đen lay láy, ngược mắt đáng thương nhìn anh trai.

“Bạn ấy như đang khóc vậy. Anh hai, có phải vết thương trên tay đau quá, đến ngủ cũng khóc. Anh mau gọi bác sĩ đi.”

Anh Kiệt nghe em gái nói xong, dời ánh mắt nhìn về phía người đang nằm trên giường bệnh.

Đôi mày cô hơi nhíu lại, làn mi như lay động theo từng nhịp thở, nhưng chỉ vài giây sau đó lại giật mạnh như thể cô đang nhìn thấy một điều gì đó rất đáng sợ. Anh Kiệt đứng dậy, bước từ ghế ngồi gần đó đứng bên giường bệnh của Vũ Tâm. Không biết có phải ánh nắng đùa bỡn quanh cô khiến mắt cậu sinh ra ảo giác hay đúng như Anh Kỳ đang lo sợ, sắc mặt Vũ Tâm nhợt nhạt như đang hòa chung với sắc trắng của gối đệm bên dưới. Anh Kiệt đánh nhẹ lên tay Anh Kỳ bảo cô buông vai Vũ Tâm ra, đoạn đưa tay về phía trán cô kiểm tra thân nhiệt.

“Ừm...”

Dường như cảm nhận có người đang chạm vào mình, cô gái bên dưới khẽ động mí mắt, từ từ khôi phục ý thức.

“Tâm... cậu tỉnh rồi hả? Ồn trời... cậu làm tớ lo chết mất.”

Anh Kỳ kích động hét to, chẳng bận tâm đến cô bạn đang ngăn người trên giường bệnh. Anh Kiệt đứng cạnh, ý nghĩ muốn bóp chết cô em càng lúc càng dâng cao. Con nhỏ này không biết tiếng hét của cô khiến

người lành như cậu còn thấy đau đầu chứ nói gì đến người bệnh như Vũ Tâm. Anh Kiệt trực tiếp kéo Anh Kỳ đứng lên khỏi giường bệnh, hạ lệnh.

“Em tới phòng bác sĩ gọi người lên đây. Đừng có ở đây vướng chân nữa.”

“Được, em đi. Anh trông cô ấy nhé!”

Anh Kỳ xụ mặt nhưng bản thân cô đuối lý, anh trai không tức giận mới đáng lo, còn giận là còn thương cô mà. Nhớ lại tình cảnh lúc sáng, đến cô còn giận bản thân mình nữa là. Lúc này bác sĩ đã khám qua, ngoài vết thương ở tay ra thì không còn chỗ nào đáng ngại, Tâm ngắt đi là do mệt mỏi quá thôi. Giờ cô ấy đã tỉnh, có thể xuất viện được rồi. Thật tình cô rất sợ cái nơi toàn mùi thuốc sát trùng này.

Trong phòng bệnh, Anh Kiệt vòng hai tay trước ngực, mắt đối mắt với Vũ Tâm. Vũ Tâm khê nuốt nước bọt, sau đó liền hồi hận vì miệng cô đang đắng ngắt. Như hiểu ý, Anh Kiệt liền rót một cốc nước, kéo hai tay cô cầm chắc ly nước từ từ đưa đến gần miệng cô, sau đó liền thông thả ngồi xuống chiếc ghế của Anh Kỳ lúc này chờ đợi.

“Tớ ổn.” – Vũ Tâm cất lời, giọng hơi khàn – “Nghỉ thêm một lát rồi về. Cậu đừng lo.”

“Đừng lo?” – Anh Kiệt nhếch mép – “Không phải cậu chơi lâu với con nhóc kia liền bị nó đồng hóa IQ. Tâm, hân cậu hiểu tính tớ. Nên nói gì cậu tự nghĩ đi.”

Vũ Tâm im lặng, chính xác hơn cô không biết mình nên nói gì. Tối hôm qua, sau khi đánh ngất người đó, cô vội vã chạy về hướng cửa muốn thoát thân. Nhưng lúc chạy đến cửa cô mới giật mình phát hiện bộ dạng của cô lúc này trông dọa người cỡ nào. Đôi tay dính đầy máu, đau đến mức cô còn cảm nhận cả mảnh thủy tinh đang ghim sâu vào da thịt; tóc tai rối loạn, đôi môi sưng đỏ, quần áo tả tơi... như thế này cô có thể rời khỏi đó mà không bị ai chú ý hay sao?

Ngay lập tức, cô quay ngược trở lại phòng, cởi áo vét của người đang nằm trên mặt đất rồi quàng đại lên người. Thái dương anh ta hơi giật giật, biết người này vẫn còn ý thức nhưng lại chẳng thể ra tay thêm nữa đành quay đầu bỏ chạy, suýt nữa thì giẫm nát chiếc điện thoại của cô bị vứt lăn lóc dưới nền. Sau đó cô nhớ mình về tới phòng trọ, rồi sau đó nữa...

“Cũng may Anh Kỳ tỉnh rượu liền một mực nói muốn sang phòng cậu, tìm cậu tâm sự. Nếu không... Tâm, giờ này cậu vẫn bắt tỉnh dưới nền nhà. Cậu bảo tớ đừng lo, đừng lo kiểu gì đây?”

Anh Kiệt nhìn cô bạn cúi gằm đầu, nhìn chằm chằm ly nước trong tay thập phần tức giận. Lúc trước, cậu lo lắng việc Vũ Tâm ở ngoài một mình sẽ gặp phải những tình huống này liền muốn cô ấy chuyển đến nhà bọn họ, ở chung với Anh Kỳ. Nhưng trước sau vẫn không thuyết phục được. Cô ấy không muốn, cha mẹ bọn họ tuy thương yêu cô như con cái trong nhà nhưng lần này cũng một mực phản đối mà chẳng có lý do. Giờ thì hay rồi, cậu lo chẳng thừa chút nào mà.

Nghe Anh Kiệt nói xong, trong lòng Vũ Tâm dâng lên cảm giác ảm áp. Cô không muốn giấu Anh Kiệt, hơn nữa tòa nhà đó cũng liên quan tới nhà họ, cậu ấy vào tìm hiểu một chút liền rõ ngay kết quả. Vũ Tâm kể vắn tắt chuyện xảy ra đêm đó cho cậu bạn nghe. Tất nhiên bỏ qua chi tiết kỳ lạ giữa hai người, bỏ qua cả việc anh ta cưỡng hôn cô, chỉ kể đoạn cô bị người ta truy đuổi rồi giằng co với một người lạ mặt vì anh ta tưởng cô là hạng gái điểm rẻ tiền trà trộn vào đây câu khách. Nhìn sắc mặt càng lúc càng đen của cậu ấy, giọng cô cũng nhỏ dần.

“Mọi chuyện là vậy, sau đó tớ về phòng. Sau đó nữa thì cậu biết rồi.”

Anh Kiệt quay trở lại ghế sofa khi này cậu ngồi, cầm cái áo vét choàng lên người Vũ Tâm khi vào viện quan sát. Loại áo này, cả ký hiệu phía sau mác áo nữa... Cắn cứ vào những điều này cũng chắc đến chín phần người cậu ấy đánh ngất là ai rồi. Nhưng kỳ lạ là sáng nay tổng công ty vẫn hoạt động bình thường, không nghe bất cứ thông tin nào về em họ cậu – Nguyễn Đình Huân. Với sức của Vũ Tâm, chắc cậu ta bị thương không nặng nên mới việc này mới không ồn ào. Kỳ thực, cậu cũng không dám chắc về việc này.

“Cậu xem giúp tớ. Loại áo này có... đắt lắm không?” – Vũ Tâm nhỏ giọng – “Dù gì cũng là tớ sai trước. Phải tìm cách trả lại đồ cho người đó. Tớ mắc nợ anh ta ơn cứu mạng là được rồi. Không thể nợ thêm nữa.”

Có đắt hay không ư? Tâm, chỉ sợ nghe mức giá nó xong cậu lại ngất xỉu lần nữa mất. Cả năm lương của cậu cũng chưa chắc mua được thứ xa xỉ này. Anh Kiệt không muốn dọa cô sợ liên ậm ừ cho qua chuyện, hứa cho cô mượn tiền mua trả. Cậu không thể trực tiếp can dự. Dù Đình Huấn trước giờ không vì mấy chuyện này mà để tâm nhưng hoàn cảnh lúc này hơi đặc biệt. Lỡ cậu ta muốn tìm Vũ Tâm thì chẳng phải lại day đưa đến cậu hay sao? Vũ Tâm không ngốc như Anh Kỳ, chắc sẽ tìm được cách trả lại ổn thỏa thôi.

...

Tập đoàn Nguyễn Gia, Phòng Tổng Giám Đốc

Đình Huấn ngã người sau ghế dựa, đôi mắt trước sau vẫn nhìn vào màn hình laptop phía trước, chưa từng dời đi. Trên màn hình, một cô gái bộ dạng chạt vật, mái tóc rối bù đang sợ hãi nhìn quanh. Chiếc áo vét trên vai như quá nặng khiến cả người cô như co nhỏ lại, cả người đều cúi thấp xuống.

Có thật là cô ấy không?

Hơn một giờ trước, Mạnh Quân cùng Đình Tình sau khi thức trắng đêm, tua đi tua lại đoạn phim ngoài hành lang tầng ba được CCTV ghi hình lại để đến trăm lần, vẫn chưa có thêm manh mối gì để tìm được cô gái này. Một vài khung ảnh, cô ấy xuất hiện ở quán bar tầng một rồi nhanh chóng biến mất trong đám người đang nhảy nhót điên cuồng ở đó. Một vài cảnh khác, cô ấy ngồi bệt dưới đất, cúi thấp người nhặt điện thoại hay đứng đối diện với cậu đều bị che khuất gương mặt đi không ít. Ngay cả khi cô ấy đánh ngất cậu, bước ra từ căn phòng đó gương mặt vẫn bị che bởi mái tóc đen rối bù, lò xo xòa trước mặt. Nói chính xác hơn, căn bản chỉ có cậu là nhìn rõ gương mặt của cô ấy ở cự ly gần.

“Anh... Thêm nữa...” – Đình Tình đứng cạnh bàn làm việc, nhìn sắc mặt chẳng tính là tốt của đại ca, ngập ngừng không dám mở lời – “Em đã cho tìm những cô gái thường xuyên ra vào quầy bar... kiểm khách, vẫn... vẫn... không có người nào giống vậy.”

Đúng như dự đoán của Đình Tình, sắc mặt Đình Huấn lập tức tối lại, đáng sợ đến mức cậu không dám nhìn thẳng. Ở bên cạnh Đình Huấn hơn mười năm, cậu quá hiểu tính con người này. Chỉ e thời hạn ba ngày quá ngắn, muốn tìm một cô gái đến hình dáng cũng mơ hồ không phải làm khó cậu sao.

“Ra ngoài đi.” – Đình Huấn hạ lệnh – “Công việc của cậu giao lại cho phòng thư ký. Từ giờ tập trung tìm cô ấy.”

“Được.”

Đình Tình thở phào nhẹ nhõm, nhanh nhẹn gấp laptop, ôm vào ngực, lên tiếng chào Đình Huấn xong liền hướng cửa thẳng tiến. Khi cánh cửa từ từ khép lại sau lưng, hình dáng Đình Huấn cô đơn trong căn phòng lớn, dù đã nhìn đến ngàn vạn lần vẫn không thể khiến Đình Tình quen được. Không cần biết ba ngày hay ba mươi ngày, cậu tin với tài lực của mình nhất định tóm một cô nàng trộm tâm của đại ca.

Phòng làm việc sau khi Đình Tình đi khỏi lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có. Đình Huấn lần đầu tiên phá lệ không quan tâm đến đồng văn bản hồ sơ chất cao như núi trước mắt, chỉ chăm chăm nhìn con rối gỗ trong tay, có lẽ vì quá hoảng loạn nên cô gái cũng quên luôn việc phải lấy lại vật này. Chỉ cần tìm được cô ấy, tự tay xác nhận lại lần nữa thì có thể biết chắc cô ấy có phải là cô bé lúc trước hay không.

Ông trời có lẽ cũng nghe được tiếng lòng của cậu, bởi đúng hai ngày sau, không cần Đình Tình ra tay lật tung thành phố, người cần tìm đã chủ động xuất hiện, bắt đầu một cuộc truy đuổi mới.

13. Không Thể Buông Tay - Chương 12: Duyên Phận An Bài 2

Tập đoàn Nguyễn Gia

Vũ Tâm ngẩng đầu, nhìn tòa nhà to lớn trước mặt, chân cô như nhũn ra. Danh tiếng của Tập đoàn này, muốn tìm người không biết đến nó cũng khó, nhất là những sinh viên sắp ra trường như cô. Lúc trước, cô cũng từng tìm hiểu về Nguyễn Gia, biết được nó nằm trong danh sách những tập đoàn lớn mạnh nhất nước.

Phạm những người từng du học nước ngoài hay tốt nghiệp xuất sắc tại các trường đại học danh tiếng mới có cơ hội ứng tuyển vào. Anh Kỳ từng nói đùa, bố cô ấy – Giám đốc nhân sự Lê Thế Anh công tư phân minh, không phải “thứ dữ” không nhận. Với tấm bằng đại học hạng hai cộng thêm học lực xoàng xĩnh, chẳng có năng khiếu nổi trội như anh trai, chỉ sợ cô ấy đã bị loại ngay từ vòng thu nhận hồ sơ chứ nói chi được hẹn phỏng vấn.

Vũ Tâm bước chân lên bậc thang, bóng dáng cô phản chiếu trong tấm kiếng cao to ngay cửa ra vào, có chút lạc lõng. Gần cánh cửa một bước, tim cô đập nhanh thêm một nhịp, thật muốn quay đầu bỏ chạy, trong lòng lại càng giận bản thân thật sơ xuất.

Hai ngày trước, cô tỉnh dậy liền trở về phòng trọ của mình, mặc hai anh em Anh Kiệt hay Anh Kỳ khuyên thế nào cũng không cùng trở về nhà bọn họ. Cô biết, nếu không vì áy náy thì cũng vì lo cho tình trạng hiện giờ của cô nên hai người mới muốn vậy. Nhưng cô ở phòng trọ nhiều năm đã quen, đến nơi lạ cũng khó thoải mái như ở đây được. Ngay ngày hôm sau, Anh Kiệt báo lại với cô đã chuẩn bị xong chiếc áo vét cùng loại với chiếc áo cô mang về hôm trước, cũng dặn họ mang thẳng tới nơi này. Chỉ xui một điều là cô quên không kiểm tra túi áo, đến lúc đi làm, định mang đồng hồ mấy ngày nay thay ra đi giặt ủi tạm mới phát hiện ra, vội vã gọi cho Anh Kiệt thì chiếc áo đó đã trên đường gửi đi, chắc chắn đã tới trước cô được một lúc rồi.

Vũ Tâm cầm chiếc túi giấy, quên luôn tay mình đang băng bó, nắm càng lúc càng chặt. Giờ cô nên làm gì đây? Cũng không thể gọi điện nhờ người chuyển hàng bỏ thêm vật khác vào, vật bình thường cũng gây chú ý chứ đừng nói một chiếc ví nam sang trọng này.

Trong lúc Vũ Tâm còn đang rối rắm, hết xoay đặng trước lại lùi đặng sau, người bảo vệ của tòa nhà đã chú ý đến cô, tiến lại gần.

Vũ Tâm lúc này mới phát giác ra hành động của cô có bao nhiêu phần quái dị, đành lắc đầu cười trừ rồi vội vã quay lưng đi ngược ra hướng cổng. Cô thừa nhận mình chưa chuẩn bị tinh thần để bước vào nơi đó, ngộ nhờ lại xui xẻo bị anh ta tóm được, lúc ấy có trời cũng chẳng thể cứu được cô.

Ngay lúc Vũ Tâm xoay người đi xuống, quá vội vã khiến chân cô giẫm phải mép bậc thang, cả người chao đảo. Vũ Tâm chỉ kịp hô một tiếng đã rơi thẳng xuống bên dưới.

“Á...”

“Á...”

Hai tiếng la đồng loạt vang lên. Vũ Tâm kinh hãi, sao lại có hai tiếng la? Chẳng lẽ...

Cô nuốt nước bọt, từ từ mở mắt. Dưới nền gạch thô cứng, một cô gái đang nhú mày nhìn cô, răng nghiến chặt, khóe miệng hơi héch lên. Vũ Tâm run rẩy, nhìn đối diện như vậy... cô cư nhiên đang đè lên cô ấy.

“Nhìn gì nữa? Cô mau đứng lên đi. Ôi... gãy lưng tôi rồi...”

Tiếng hét của cô gái kia quả thật có tác dụng, Vũ Tâm còn đang ngây ngẩn liền trở về với thực tại. Cô hốt hoảng nhích người dậy, đứng sang một bên. Thấy cô gái kia đứng dậy có chút khó khăn, cô hướng tay về phía cô ấy ngỡ ý muốn giúp liền bị cô ta đánh vào tay, mím môi giận dữ nhìn cô. Vũ Tâm ngượng ngùng thu tay về, lúc này cô thấy có chút đau, nhìn lại liền phát hiện vết thương trên tay cô chẳng biết từ lúc nào đã rỉ máu. Có lẽ cú ngã khi nãy đã làm vết thương cũ rách toát ra rồi.

Đình Hân chống tay xuống nền, lắc lư người vài giây mới đứng lên được. Đúng thật xui xẻo, cô cả năm số lần đến Nguyễn Gia gộp lại chẳng đủ một bàn tay nhưng lần nào cũng có chuyện. Gần đây nhất là bị đôi giày cao gót mua lén hại, bong gân mất hai tuần. Lần này, hai ngày liền không gặp anh trai ở The Sun, tra hỏi Đình Tình suốt một tiếng đồng hồ mới biết anh cô bị một cô gái lạ hoặc nào đó đánh, suýt hỏng cả đầu. Không muốn mẹ biết chuyện lại lo lắng mới vác xác đến đây một chuyện, ai ngờ suýt nữa cũng bị người ta đè bẹp. Muốn cô nhẹ nhàng với cô ta cũng khó.

“Xin lỗi cô. Cô... cô có bị sao không? Tôi...”

Vũ Tâm vừa định xin lỗi thêm tiếng nữa đã thấy cô gái ngẩng đầu lên nhìn, gất gỏng.

“Bị mấy chục ký lô xô vào người, suýt nữa thì bể đầu, cô nói có sao không?”

Đình Hân đưa tay xoa cổ, quệt mấy sợi tóc ra phía sau. Cũng may sáng nay cô xõa tóc, nếu tạo kiểu như mọi lần thế nào cũng thành tổ quạ, gặp bà cô Lệ Quân kia chỉ thêm mất mặt.

“Mẹ ơi...”

Ánh mắt vừa chuyển dời từ đầu xuống gấu váy, Đình Hân phát hiện đôi vớ cô đang mang đã bị rách một mảng lớn. Chút tâm tình vừa cân bằng liền bị cuốn mất tăm, Đình Hân bặm môi nhìn thủ phạm, đang tính bồi thêm cho cô ta vài câu thì thấy gương mặt cô gái tái nhợt, răng cắn môi có vẻ đang rất đau đớn. Cô nghi hoặc nhìn xuống, thấy tay cô ta đang băng bó lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Cô.. Này, cô có sao không? Tôi không thấy mới đánh tay cô. Là không thấy thôi.”

Nhìn thấy trán cô ta lấm tấm mồ hôi, Đình Hân cũng lúng túng theo, tự giận bản tính nhanh nhẩu của mình.

“Tôi không sao. Là tôi làm cô bị thương trước mà. Tôi vội quá nên... Cô có sao không?”

Cô có sao không? Tất nhiên là có sao rồi. Bộ dạng này mà vào công ty không bị người ta cười mới lạ.

Cũng không còn chuyện gì để nói, Đình Hân nhặt chiếc túi xách của mình đang lún lóc dưới nền, phẩy phẩy tay ra hiệu chào cô gái kia, quay đầu chạy ngược ra hướng xe ô tô của cô, ý định cởi tất chân vứt lại. Nhưng cú ngã vừa rồi khiến chân cô đau đớn, thêm đôi giày cao gót vướng víu không đi nổi, chẳng cần nghĩ nhiều, cô cúi người cởi phăng đôi giày ra.

Vũ Tâm không hiểu cô gái kia đang làm gì, chỉ thấy cô đột nhiên cúi xuống nên tưởng chân cô ta vì cú ngã khi nãy mà bị thương, quên cả việc tay đang bị chảy máu, cúi người một tay nắm một tay đỡ cô ta dậy.

Đình Hân tuy có ngạc nhiên nhưng cũng đoán được cô ta hiểu lầm ý, thiện cảm lại tăng thêm một chút.

“Tôi muốn cởi giày thôi. Cô đừng có cuống lên như thế! Tôi khỏe lắm, ngã một chút không nhằm nhò gì đâu.”

Vũ Tâm hơi ngượng nhưng vẫn đợi cô ta đứng dậy bình thường mới buông tay ra. Đột nhiên cô gái kia kéo tay cô lại, vết máu đỏ rực ghê người không kiêng dè lộ dưới ánh nắng mặt trời.

“Trời đất! Tay cô chảy nhiều máu quá, cô không thấy đau hay sao hả? Còn nói không sao?”

Đình Hân nói xong, chẳng đợi đương sự trả lời liền lập tức quyết định.

“Không được, cô đứng đây đợi tôi một lát. Trong xe tôi có ít đồ y tế, cũng cầm máu cho cô được đấy.”

Đình Hân ấn chiếc túi đang cầm vào người cô gái, ý nhờ cô ấy giữ hộ nhưng tình hình này... Thôi đi, cứ quăng luôn xuống đất, hắt thêm đôi giày gần đó cho gọn là được.

“Không sao, cô đang bận thì đi trước đi. Tôi tự lo được rồi.”

“Không bận. Tôi làm việc ở đây, cũng giờ nghỉ trưa nên không vội. Cô vội hơn.”

Lời vừa dứt, người cũng chạy biến đi. Vũ Tâm ngậy người vài giây, đôi mắt chợt sáng lên. Trên danh thiếp đề anh ta là Tổng giám đốc gì đó, cô gái này nói làm việc ở đây. vậy thì cô ấy có thể biết anh ta đứng không?

Đình Hân sau khi quay trở lại, quả thật cầm theo ít bông băng sơ cứu. Từ nhỏ cô đã không khỏe, thêm tính cách nhanh nhẩu nên thường bị thương. Hai tháng trước cô nhận bằng lái xe, “gà mẹ” Mạnh Quân còn đặc biệt mừng cô nguyên cái tử thuốc cá nhân mi ni để gọn phía chỗ ngồi phía sau, giờ mới được dùng đến.

Vũ Tâm thấy cô nhiệt tình cũng rất phối hợp, đưa tay cho cô gái lạ mặt xem giúp. Cô ấy băng không khéo nhưng cũng không đến nỗi quá tệ, Vũ Tâm cũng tranh thủ gợi ý, xác định lại thông tin xem cô ấy có biết đến vị Tổng giám đốc mặt lạnh kia không.

Sau khi biết chắc cô không đoán lầm, đợi lúc cô gái kia cúi người mang giày, Vũ Tâm nhanh tay cho chiếc ví vào túi xách của cô ta. Tin là cô gái lương thiện này sau khi phát hiện sẽ thay cô trả lại cho anh chàng Tổng giám đốc kỳ lạ đó.

Đình Hân không biết rằng, tới Nguyễn Gia lần này cô đã lập được kỳ công, không những giúp Đình Tình rút ngắn được thời hạn ba mươi ngày mà còn đưa hai linh hồn đã lạc nhau mười sáu năm về lại vị trí ban đầu.

...

Đã là duyên, sao có thể tránh?

Đã là phận, đâu có hạn cũng sẽ bên nhau.

14. Không Thể Buông Tay - Chương 13: Gần Bên Em

Tập đoàn Nguyễn Gia

Đình Hân lết tha lết thết tiến vào đại sảnh công ty, bộ dạng chật vật thu hút ánh mắt những người xung quanh đó.

Không sao! Lần nào tới đây mình chẳng vút mặt mũi ở lại, thêm hay bớt một lần có khác nhau sao?

Đình Hân hít hít mũi, chiếc túi đeo bên hông sành điệu cũng bị cô bẻ quặp ra sau, một tay cầm hộp cứu thương, tiếp đó cúi thấp người, cầm đôi giày cao gót lên, đi chân không đến thẳng quầy tiếp tân. Nhân viên tiếp tân vừa thấy cô chủ của mình đến, cũng không vì thế mà niềm nở hơn, nở nụ cười vô cùng chuyên nghiệp. Đình Hân trề môi, ngay từ đầu không theo chân anh trai đến đây làm là đúng. Không khí làm việc thua xa The Sun cô mở. Quá ngọt ngào!

“Anh tôi có ở công ty chứ?”

“Cô Đình Hân... không có hẹn trước sao?” – Nhân viên lễ tân gượng cười. Mỗi lần cô Tư nhà họ Nguyễn đến đều xảy ra chuyện. Lần gần đây nhất, cô ấy vấp ngã khi đi từ thang máy ra, tiện tay xô luôn đôi tác ngoại quốc đang đứng bên ngoài. Kết quả, cô Tư bị bong gân còn vị đối tác kia thê thảm hơn, nghe đâu suýt vẹo mũi do va trúng đầu cô ấy. Tổng giám đốc trước giờ luôn khó tính, nếu không có hẹn trước thì bắt kể ai cũng không gặp mặt. Đã như vậy, làm sao bọn họ dám cho cô ấy lên trên đấy chứ!

“Nói thừa...”

Đình Hân rửa nhẹ một tiếng trong lòng, nếu có hẹn cô còn hỏi câu đó sao?

Thôi quên đi, Đình Tình nói sáng nay anh Mạnh Quân cũng sang đây rồi, cứ gọi điện thoại cho

anh ấy xuống là được. Đình Hân buông đồ đạc trên tay xuống, mở túi, mò tay lấy điện thoại. Điện thoại chưa thấy đâu, tay cô đã chạm phải một vật vuông vắn, cảm xúc vừa góc cạnh lại có chút hơi mềm trên bề mặt. Đình Hân lôi hẳn nó ra ngoài, vừa nhìn thấy vật đó, mắt cô liền trợn trừng kinh ngạc.

Ví nam? Sao trong túi cô lại có ví nam?

Đình Hân càng nhìn càng có cảm giác hơi quen, liền mở bên trong ra xem. Không sai! Chính là ví của anh trai cô. Đình Hân thu chân, ngồi khoanh tròn trên chiếc ghế xô pha khu vực dành cho khách đợi, lập tức nhấn nút kết nối với Mạnh Quân.

“Anh... Em đang ở đại sảnh. Anh xuống đây nhanh đi. Có chuyện này ọ ọ ọ!”

Đình Hân nói vội qua điện thoại, mắt vẫn nhìn chăm chăm chiếc ví trong tay.

“Anh đang họp. Em ngồi yên dưới đó đợi thêm vài phút nữa đi.” – Mạnh Quân mắt vẫn đắm đắm nhìn tài liệu trước mặt. Đây là một mẫu trong bộ sưu tập trang sức “Hòa Bình” - sản phẩm mới nhất của Nguyễn Gia dự kiến tung ra trong mùa Thu

– Đông năm nay. Nhìn cơ bản trông rất đẹp mắt nhưng vẫn thiếu chút “hồn”. Có phải vì vậy mà bên NK không nhiệt tình với thiết kế này không?

“Ví... Em nói ví gì?” – Mạnh Quân cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu ra khỏi bản thiết kế, hướng ánh mắt về phía người đang ngồi ở vị trí chủ tọa, lặp lại từng chữ.

“Em nói ví anh trai đang ở chỗ em?”

“Đúng vậy!” – Đình Hân lập tức khẳng định, sau đó liền hỏi thúc – “Anh, có anh trai của em ở đó phải không? Mau nói cho anh ấy biết. Nhanh lên đi.”

“Cậu ta đang xuống đó rồi.” – Mạnh Quân cũng đứng dậy, trước ánh mắt ngỡ ngàng của những người còn lại trong phòng, thông thả gấp lại hồ sơ trên bàn ra hiệu cho thư ký bộ phận đưa chúng tới thẳng phòng Tổng giám đốc.

“Tan họp rồi.” – Một lời hai nghĩa, Mạnh Quân bước thẳng về hướng cửa, cất giọng vui vẻ - “Anh sẽ đưa em đi ăn cái gì đó. Hai phút để nghỉ món ăn. Nếu không anh sẽ thay em quyết định.”

...

Ting...

“Tổng...”

Thang máy vừa mở ra, một thân tây trang lướt nhanh qua đám người bên ngoài, bỏ lại sau lưng là lời chào cùng ánh mắt ngỡ ngàng của nhân viên. Đây là lần đầu tiên họ thấy Tổng Giám đốc Nguyễn Đình Huân vội vã như vậy. Với Đình Huân, giờ phút này vẻ lãnh đạm thường ngày đã hoàn toàn biến mất. Cô gái đó xuất hiện ở đây, chút hy vọng vừa dập tắt rồi lại lóe sáng.

Nhanh lên! Dù một giây ngắn ngủi cậu cũng phải tận dụng, không thể bỏ qua cơ hội này.

“Anh... anh...”

Đình Hân vừa kết thúc cuộc gọi với Mạnh Quân liền thấy anh cô từ thang máy bước ra, vội vã đi về hướng cửa. Cô nhanh nhẹn nhảy xuống ghế, chạy vội về hướng đó giữ tay anh cô lại. Chưa bao giờ cô thấy anh trai mất bình tĩnh như vậy.

“Đình Hân... Cô gái kia đâu? Cô ta ở đâu?”

Đình Huân bị kéo người lại vốn muốn nổi nóng, nhưng nhận ra người đó là Đình Hân, giọng nói cũng dịu đi ít nhiều. Đình Hân thấy anh trai cuối cùng cũng chịu đứng lại liền buông tay ra, đứng ngay ngắn phía trước, cất lời.

“Anh, đừng tìm nữa, cô ấy đi được một lúc rồi.” – Đình Hân vừa nói, vừa lôi chiếc ví ban nãy chìa ra trước mặt Đình Huân – “Cô ấy là ai? Sao cái này lại ở chỗ cô ấy?”

“Cô ta đưa cho em?”

“Không. Từ The Sun tới đây em chỉ định phải cô ấy thôi. Lúc mở túi xách thì thấy nó nên em đoán là cô ta bỏ vào.” – Đình Hân thấp giọng – “Chuyện này là sao vậy anh? Sao ví của anh lại ở trong tay cô ấy?”

Đình Hân nói xong liền nhìn chăm chăm Đình Huân không dời mắt, cố tìm chút dấu vết trên gương mặt của anh trai mình. Đình Huân cầm chiếc ví trên tay, vẫn một mực im lặng. Đình Hân biết anh trai không muốn trả lời cô, đôi mắt rũ xuống, tai cũng cụp xuống luôn rồi, lui thủ bước về chỗ cũ.

Mạnh Quân vừa xuống tới nơi đã thấy Đình Hân đi chân đất, đầu cúi gằm buồn bã, cứ thế bước về phía ghế đợi. Chắc lại hỏi chuyện không nên hỏi nữa rồi, Đình Huân càng lúc càng thiếu kiên nhẫn với cô bé.

“Này, em không cần nhìn đường luôn sao?”

Mạnh Quân cốc nhẹ lên trán Đình Hân. Cô ngẩng đầu lên nhìn, tay nắm lấy góc áo của Mạnh Quân lay qua lay lại, giọng khẩn cầu.

“Anh... Mau nói cho em biết? Cô gái đó là ai? Sao cô ấy có ví của anh trai? Cô ấy là người yêu anh em hả? Từ khi nào vậy?” – Đình Hân cảm thấy thật rối rắm – “Á! Em không muốn có chị dâu nhỏ tuổi như vậy đâu? Mà khoan... cô ấy lớn tuổi hay nhỏ tuổi hơn em? Mau nói cho em biết là lớn hơn đi.”

Mạnh Quân cảm thấy hơi choáng váng. Từ cửa tới đây cũng chẳng quá mười bước chân, cô ấy sao có thể nghĩ được nhiều như vậy?

“VẬY em muốn chị dâu thế nào? Xinh đẹp, tài giỏi, hơn tuổi em như Lệ Quân?”

Đình Hân vừa nghe tới tên con người đáng ghét đó, như sợ lời Mạnh Quân sẽ linh nghiệm cô đưa tay lên, vờ phủi phủi.

“BẬY nào... Chị dâu nhỏ tuổi cũng không sao. Thay đổi được tính nết khó ưa của anh em là được.”

“VẬY còn tính nết của em? Anh đã dặn không được đi giày cao gót, sao vẫn làm trái? Anh không phải đã để mấy đôi giày thấp phía dưới rồi sao, lại còn dám tự ý mở tủ giày?”

Còn hỏi? Ai bảo anh học theo mẹ cấm em làm gì? Đình Hân nguýt dài, vừa quay người định trở về chỗ ngồi khi nãy thu dọn đồ, Mạnh Quân đã nhanh tay ôm cô lên, bước về phía đó. Đặt Đình Hân ngồi trên ghế, Mạnh Quân cúi thấp người cẩn thận đặt bàn chân của cô vào lòng bàn tay của mình, phủi nhẹ. Cả người Đình Hân cứng lại, hiển nhiên bị chấn động bởi hành động quá mức yêu chiều của Mạnh Quân, muốn nói gì đó nhưng mãi chẳng mở miệng được.

“Anh không muốn cấm em. Sức khỏe em không tốt, lại tự ngược thân như vậy làm gì?”

“Em...”

“Giám đốc...” – Cô nhân viên lễ tân khi nãy chẳng biết từ lúc nào đã đứng sau bọn, ngượng ngùng mở miệng – “Có bưu phẩm gửi cho Tổng Giám đốc. Thư ký Đình Tình có dặn hiện tại mọi việc liên quan tới Tổng giám đốc đều gửi sang anh. Nên...”

“ĐƯỢC rồi. Đưa bưu phẩm đó lại đây. Tôi sẽ đưa cho cậu ta.”

“ĐƯỢC.”

Không khí ngượng ngùng ban đầu vì sự xuất hiện đột ngột của cô lễ tân cũng dần tiêu tan. Mạnh Quân sau khi lau chân Đình Hân xong liền bảo cô khoang tròn gối ngồi ngay ngắn trên ghế, còn mình thì ngồi ghế đối diện.

Cô lễ tân đưa bưu kiện đến, bên ngoài là áo trùm Veston, Mạnh Quân như nhận ra điều gì liền đứng bật dậy, đưa tay đón lấy. Đình Hân thấy hành động của anh ta quay đầu nhìn lại, chưa kịp bước theo đã bị Mạnh Quân giữ chặt vai ngồi xuống, trừng mắt nhìn cô, mở miệng nhờ nhân viên lễ tân đang đứng bên cạnh.

“GIÚP tôi tìm cho cô ấy một đôi giày thấp gót, giày dép gì cũng được.”

“ĐÌNH Huấn, đừng làm tượng chỗ đó nữa. Nhanh đến đây đi.”

Mạnh Quân vừa dứt lời, Đình Hân đã gơ ngón cái thích thú. Anh trai cô ấy à, mặt lúc nào cũng khó dăm dăm, nhìn ai cũng như thể người đó có thâm thù đại hận gì với anh ấy không bằng. Chỉ có mỗi người đàn ông trước mặt cô lúc này là trị được anh ấy. Mạnh Quân nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của Đình Hân, vẻ mặt cũng dịu đi rất nhiều. Còn không phải tại em hay sao? Lời anh nói đều từ tai này chạy ra tai kia, muốn tin tưởng em một lần cũng khó.

Đình Huấn vừa bước đến, Mạnh Quân lập tức ném đồ sang cậu ta. Đình Huấn không hiểu ý của Mạnh Quân, nhướn mày ra hiệu cậu ta giải thích.

“NHÌN tôi làm gì? Chẳng phải muốn tìm cô gái đó sao? Đáp án đó.”

“Khoan đã... sao phải tìm cô ấy?” – Đình Hân khó hiểu, nhỏ giọng hỏi Mạnh Quân – “Anh... chuyện này là sao? Đến ví cũng ở chỗ người ta, không lẽ anh em không biết cô ấy là ai ư?”

Mạnh Quân trêu chọc: “Em quan tâm nhiều như vậy làm gì?”

Đình Hân: “Em phải lo cho cuộc sống sau này của mẹ và em chứ! Cô ấy là chị dâu tương lai đó.”

Đình Huấn cũng chẳng buồn lên tiếng, tay mở áo trùm bên ngoài ra, bên trong quả nhiên là chiếc áo veston kiểu dáng khá giống chiếc áo bị cô ấy lấy đi hôm trước. Cậu nhìn tên cửa hàng phân phối trên đó, nhấn nút kết nối với Đình Tình.

“Trung tâm thương mại QZ, cửa hàng BB. Đơn hàng gửi đến Nguyễn Gia. Kiểm tra thông tin người mua cho tôi.”

“Không cần phiền phức thế đâu. Anh nói bộ phận nhân sự tìm tất cả nhân viên đang làm việc tại chuỗi showroom của Nguyễn Gia. Cô ấy là nhân viên của thương hiệu S”café.”

Dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng nhìn thái độ của hai người, Đình Hân lúc này mới dám chắc anh trai cô không biết gì về cô gái đó. Tìm tên khách hàng đã mua đầu phải cửa hàng nào cũng cung cấp chứ! Nhất là những thương hiệu nổi tiếng như BB.

“Ban đầu em nghĩ cô ấy chỉ tới đây giao cà phê thôi. Nhưng lúc sau thấy cô ấy có hỏi mấy thông tin chung chung về công ty, em còn tưởng cô ấy định thi tuyển về văn phòng chính. Em không nhìn nhầm đâu, trang phục cô ấy mặc khi này do chính em duyệt mẫu mà.”

Đúng vậy, nửa năm trước Nguyễn Gia có thông qua đề án đầu tư của Đình Hân. S”cafe là thành quả nghiên cứu của Đình Hân và hai người bạn nữa, bắt đầu thực hiện khi cô ấy còn là sinh viên. Hương vị cà phê này khá đặc biệt, sánh đặc, thơm nhưng không nồng, có màu nâu như cánh gián chứ không đen như nhiều loại cà phê khác nên cậu vẫn có chút ấn tượng.

Thông tin vừa đưa ra, hai giờ sau đó hồ sơ của những nhân viên nữ trong độ tuổi trong khoảng hai mươi đến hai lăm đã được gửi tới phòng Đình Huấn. Chỉ liếc mắt qua cậu đã xác định được người mình cần tìm.

Phạm Vũ Tâm – Tuổi:

23 – Sinh viên ngành Quản trị kinh doanh Đại học L – Đồng Nai.

Nhân viên quầy

Showroom 4 S”café

....

Ở một nơi cách đó rất xa, ông Thế Anh vừa nhận được điện thoại từ bộ phận nhân sự gọi đến. Trong lòng ông lúc này, rất nhiều cảm xúc đan xen. Quyết định khi đó của ông, không phải là vì ngày này hay sao?

Màn hình điện thoại vẫn còn sáng, trên đó là bức ảnh bốn đứa trẻ đang vui chơi trong vườn được ông chụp lại. Đó là khoảng thời gian yên bình và hạnh phúc nhất của ông, của cả Nguyễn Gia.

Đình Hy... Cô thích cô bé này như vậy, giờ thì Đình Huấn cũng tìm được cô bé rồi.

Thế nhưng, nếu một ngày, quá khứ kia không giữ kín được nữa, khi đó bọn trẻ sẽ thế nào đây?

Đình Hy... Ta làm như vậy có đúng không?

15. Không Thể Buông Tay - Chương 14: Gần Bên Em

Đại học L Đồng Nai

Được biết đến là ngôi trường đại học đầu tiên và đa ngành lớn nhất tỉnh Đồng Nai, Đại học L có đóng góp quan trọng trong việc cung cấp nguồn nhân lực phát triển kinh tế khu vực miền Nam nói chung và tỉnh Đồng Nai nói riêng.

Với Đại học L và những sinh viên theo học ở đây, hôm nay là một ngày quan trọng. Mỗi năm, trường sẽ tổ chức hai hoạt động thường niên lớn nhất dành cho sinh viên của mình. Một là ngày hội tuyển sinh tổ chức vào cuối tháng mười và ngày còn lại chính là ngày hội việc làm tổ chức vào trung tuần tháng năm. Có điều, so với dự định thì năm nay thời gian tổ chức có khác hơn, được dời lên trước đó những một tháng.

Trước cổng trường, Vũ Tâm ngược mắt nhìn tấm biển “Đại học L” vừa được sơn sửa trước đó không lâu, ánh kim rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời. Cô nắm chặt bộ hồ sơ xin việc trong tay, hít một hơi thật sâu, đòi

mắt tràn đầy quyết tâm. Bốn năm học Đại học giờ thời khắc quan trọng nhất cũng đã đến. Vũ Tâm tùy ý chỉnh lại trang phục một chút, mang tâm lý đánh trận, nhanh chân hòa vào dòng người đang tiến vào bên trong.

“Tâm... Tâm... Đợi... đợi tớ một chút.”

Vũ Tâm khựng người, hướng mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh. Phía sau lưng cô, Anh Kỳ đang bước thấp bước cao hướng cô chạy đến. Vũ Tâm tròn mắt ngạc nhiên, không phải nói không tham gia ngày hội năm nay sao? Cô nàng này đổi ý nhanh thật.

Anh Kỳ chạy đến nơi, nhìn thấy ý cười trong mắt cô bạn, là lưỡi tinh nghịch. Cô là bất khả kháng mới đến đây, cũng đâu phải cô muốn thế chứ!

“Bạn à! Muốn cười thì cười đi. Không cần phải nhịn khổ sở thế đâu.”

Vũ Tâm lườm lại: “Không phải nói không đi sao? Đúng là chỉ có mỗi Anh Kiệt mới trị được cậu. Tớ phục cậu ấy rồi đấy!”

“Dựa vào kết quả học tập của tớ, cậu nghĩ tớ có thể tốt nghiệp năm nay được không hả? Anh ấy không hiểu tình hình thì có. Phục nổi gì chứ!” – Anh Kỳ bĩu môi khinh thường, ôm tay Vũ Tâm kéo về phía trước – “Nhanh một chút. Hôm nay đông lắm, tớ không muốn ngồi hóng nắng bên ngoài đâu.”

...

Cách đó không xa

Chiếc ô tô đen tuyền BMW chậm rãi đỗ trước cổng, Đình Tình liếc mắt nhìn người đang ngồi đằng sau qua gương chiếu hậu. Không biết có phải ở gần con người này quá lâu hay sao mà tâm trạng của cậu cũng dễ dàng bị anh ta tác động. Ba ngày trước, sau cuộc chạm trán hữu duyên giữa chị Đình Hân và cô ấy, cậu đã bắt tay điều tra và hoàn toàn bất ngờ trước những thông tin thu được. Cô gái Vũ Tâm này không những rất thân thiết với hai anh em Anh Kiệt, Anh Kỳ mà còn quen biết và được ông Lê Thế Anh – Giám đốc nhân sự Nguyễn Gia, đương hai của Đình Huấn nhận bảo trợ một thời gian dài. Nói cách khác, mười lăm năm tìm kiếm của Đình Huấn hoàn toàn uống phí vì người cần tìm chẳng ở đâu xa mà ngay gần anh ấy. Là người ngoài nhưng Đình Tình cũng cảm thấy không mấy dễ chịu khi biết được điều này thì liệu người trong cuộc như Đình Huấn, cảm giác sẽ thế nào đây?

“Anh, đã chuẩn bị xong cả rồi.”

“Được.”

Đình Huấn nói xong liền tự mở cửa xe bước xuống. Đình Tình ngồi ghế phụ phía trước quay đầu dặn dò tài xế vài câu liền bước theo Đình Huấn tiến về phía hội trường bên trong. Hôm nay sẽ là một ngày đặc biệt đây.

...

“Cảm ơn.”

“Cảm ơn.”

Vũ Tâm cùng Anh Kỳ đưa tay nhận lấy nước uống tài trợ từ ban tổ chức, lách người bước về phía chỗ ngồi còn trống trước mặt. Vũ Tâm phải thừa nhận Anh Kỳ đúng thật có mồm quạ, giờ có chen lấn thế nào đi chăng nữa cũng không thoát khỏi kiếp ngồi hóng nắng gần cửa sổ.

“Không linh dữ vậy chứ! Nói hóng nắng liền hóng nắng thiệt à. Tâm... có cần tớ mua giúp cậu tờ vé số không? Biết đâu trúng sẽ đổi đời thật đấy!”

“Đừng nói nhảm nữa. Cậu không nhanh chân để chừng chỗ đứng ngoài cửa cũng chẳng còn đâu đó.”

Anh Kỳ khịt mũi, đang tính xung phong dọn dẹp đám người trước mắt thì điện thoại trong túi quần liên rung lên. Nhìn tên người gọi đến, đôi mắt Anh Kỳ khẽ nhúm lại.

“Tâm... tớ ra ngoài nghe điện thoại. Nhớ giữ chỗ hộ tớ.”

“Ừ. Nhanh một chút nhé! Sắp bắt đầu rồi đây.”

Anh Kỳ vẫy vẫy tay ra hiệu đã nghe thấy, quay lưng đi ngược lại hướng vừa tới, nhấn nút kết nối.

“Chị Đình Hân, em nghe đây.”

...

“Bạn ơi... Nhích vào bên trong hộ mình được không?”

Vũ Tâm vừa để chai nước trên bàn, đặt chiếc cặp sang ghế ngồi kế bên giữ chỗ, bên cạnh cô đã có người nhỏ ý nhắc nhở. Vũ Tâm gượng cười, có chút ngượng ngùng về hành động “xí chỗ” của mình, áy náy trả lời.

“Xin lỗi nhưng chỗ này mình giữ hộ bạn. Cậu ấy có đi nhưng chưa vào. Thật đấy!”

“Thôi không sao, để mình tìm chỗ khác cũng được.”

Anh ta cũng không làm khó cô, nhường mầy nhìn về phía trước tìm kiếm. Cũng may, cách đó hai bàn vẫn còn một chỗ trống, người kia vội di chuyển về phía trước, chiếc cặp đeo ngang hông không cẩn thận liền quệt phải chai nước trên bàn của Vũ Tâm khiến nó rơi thẳng xuống nền đất bên dưới.

“Để mình nhặt lại.”

Người kia cúi người nhặt chai nước lên, cẩn thận lau sơ vỏ ngoài rồi đưa cho Vũ Tâm. Cô mỉm cười nhận lấy, không quên nhắc nhở anh ta mau chóng tới chỗ ngồi trước khi có người chiếm chỗ.

Vũ Tâm nghiêng đầu nhìn ra hướng cửa sổ, những chùm hoa bồ cạp vàng rũ dài theo khóm, hương hoa thoang thoang tràn vào khoang mũi. Cũng thật lạ, cùng là hương hoa như khi đến gần khiến cô đầu đầu không thôi, lúc hương xa thì hiệu quả hoàn toàn ngược lại. Thật dễ chịu!

Gần tới giờ khai mạc chương trình, phía đại diện tổ chức đã lần lượt tiến vào hội trường. Vũ Tâm nhìn ra bên ngoài, vẫn chưa thấy Anh Kỳ trở lại. Vừa lúc đó, một thân tây trang nổi bật trong nhóm người lướt qua cửa sổ chỗ cô đang ngồi khiến cô chú ý, trong lòng không hiểu sao lại thấy có chút áp lực. Vũ Tâm với tay mở chai nước trên bàn, vừa uống vừa cố xua đi cảm giác khó chịu trong lòng.

...

Bên trên hàng ghế danh dự, tâm trạng Đình Huấn cũng không khá hơn Vũ Tâm là mấy. Cô gái của cậu đang ở rất gần, thậm chí cậu còn có thể tưởng tượng được từng nhịp thở của cô ấy đang vây quanh mình. Ngay lúc này đây, cậu chỉ muốn rời khỏi chỗ này, đến bên cô ấy, ôm thật chặt người con gái luôn xuất hiện trong mỗi giấc mơ của cậu trong suốt ngần ấy năm qua. Có điều... Đình Huấn nhớ lại sự việc xảy ra cách đây mấy ngày trước.

Một chút ấn tượng về cậu cô ấy cũng không có.

Dù không muốn nhưng Đình Huấn phải thừa nhận rằng, Vũ Tâm... không nhớ cậu. Chỉ nghĩ tới điều này thôi cũng khiến trái tim Đình Huấn như bị ai thắt chặt đau đớn.

Đình Tình không có định lực nhẫn nhịn lớn như Đình Huấn. Ngay từ khi bước vào hội trường, cậu liền nhìn chăm chăm cô gái mang tên Vũ Tâm ấy. Đối với chuyện của Đình Huấn, cậu không biết quá nhiều. Chỉ là, từ lúc xuất hiện bên cạnh Đình Huấn tới giờ, anh ấy vẫn luôn tìm kiếm một cô gái bất chấp bao lời khuyên răn rồi đe dọa từ phía Mạnh Quân. Cô gái nào có thể khiến hai người thân thiết suýt trở mặt thành thù không biết bao nhiêu lần như vậy chứ?

Vũ Tâm vẫn không biết bản thân đang rơi vào tầm ngắm của hai người phía trên, mỗi khi căng thẳng cô đều uống nhiều nước, chai nước cô cầm trong tay cũng đã cạn đến nửa chai rồi.

Đình Tình nhìn hành động của Vũ Tâm, khóe miệng co giật liên tục. Trời đất ơi! Cô gái này không phải trâu (*), sao lại uống nhiều nước như vậy? Quan trọng hơn, cứ tốc độ uống nước thế kia, không phải kế hoạch cậu cất công chuẩn bị trước đó cũng đi tong hay sao? Làm thế nào bây giờ?

...

Vũ Tâm lắc lắc đầu, cảm giác đầu óc mình càng lúc càng mơ hồ, mí mắt cũng nặng trĩu. Chuyện gì thế này?

Vũ Tâm đưa tay đỡ trán, được một lúc tay cô cũng vô lực, theo đà trượt dài. Cầm va mạnh vào mặt bàn, cảm giác đau đớn khiến cô tỉnh táo một chút. Vũ Tâm cố gắng ngẩng mặt nhìn về phía trước, sau đó lại ghé mắt nhìn ra ngoài cửa sổ như chờ đợi điều gì. Hình ảnh trước mắt cứ thế mờ dần.

Trước khi chìm vào vô thức, Vũ Tâm có cảm giác một người nào đó đang tiến lại rất gần cô. Bóng lưng ấy che khuất ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ.

Hình dáng ấy sao lại quen thuộc đến vậy!

Là ai?

...

Tập đoàn Nguyễn Gia, văn phòng Tổng giám đốc

Đình Huấn đặt Vũ Tâm trên chiếc giường rộng lớn trong phòng nghỉ của mình, cúi người giúp cô cởi chiếc áo khoác vướng víu bên ngoài. Suốt đoạn đường từ Đại học L đến Nguyễn Gia, đôi mắt Đình Huấn chưa từng rời khỏi Vũ Tâm một khắc, đến cái nháy mắt cũng luyện tiếc không nở buông.

Sợ hãi – Đó là cảm giác lúc này của Đình Huấn. Mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, khiến cậu có cảm giác không chân thực. Cứ sợ đây như một giấc mơ, tỉnh giấc mộng tan.

Ngày hôm qua, sau khi nhận được bằng báo cáo do Đình Tình gửi đến, cậu hoàn toàn bị chấn động trước những thông tin được ghi trên đó. Mười lăm năm trước Vũ Tâm mất tích trong biển lửa; mười lăm năm qua cậu mãi mê tìm kiếm trong biển người, kết quả thật nực cười biết bao. Cái cảm giác như gần như xa nhưng mãi chẳng thể gặp mặt, ai có thể hiểu? Người dựng dáng kính lại là kẻ dối gạt cậu suốt ngần ấy năm, rốt cuộc vì điều gì ông ấy phải làm như vậy?

Đình Huấn càng nghĩ càng cảm thấy bất an, lo sợ càng lúc càng dâng lên trong lòng cậu.

Đình Huấn đưa tay vuốt những sợi tóc lòa xòa trước trán Vũ Tâm. Đôi mày cô nhíu lại, đôi mắt vẫn thiếp đi. Đình Huấn có chút dở khóc dở cười, khi không lại nghe theo chủ ý của Đình Hân, tráo chai nước đã có thuốc ngủ cho cô ấy. Giờ thì hay rồi, với lượng nước cô ấy uống khi này, dễ chừng phải đến trưa mới tỉnh lại.

Như nhớ ra điều gì, ánh mắt Đình Huấn chuyển dần xuống bên dưới, dừng lại ở bàn tay đang băng bó của Vũ Tâm. Ngay khi cậu cầm tay cô lên, Vũ Tâm như không thoải mái liền quay người đối lưng với cậu. Đình Huấn lắc đầu cười khổ, đoạn cũng cởi giày, leo lên giường nằm đối diện với Vũ Tâm, tay kê dưới đầu cứ vậy nhìn cô không chớp mắt.

Vũ Tâm... liệu khi thức giấc nhìn thấy anh, cảm giác trong em là gì?

Vũ Tâm... là anh mong ngóng nhiều quá chẳng...

Em... sẽ nhận ra anh...

Phải không?

(*) Xuất phát từ nghĩa của từ Hán - Việt: Ngưu ẩm - Uống nước như trâu

16. Không Thể Buông Tay - Chương 15: Tìm Lại

Thời gian chậm chậm trôi qua...

Vũ Tâm vẫn say giấc, đôi tay vô thức chạm nhẹ vào lớp áo sơ mi trắng rồi khẽ khum lại trước ngực Đình Huấn. Khóe miệng Đình Huấn khẽ cong lên, cô ấy cứ vùi đầu ngủ say trong lòng cậu, chẳng quản nhiều người vì mình bận rộn một phen.

Vài giờ trước, theo tính toán của Đình Tình lượng thuốc ngủ trong người Vũ Tâm đã tan hết. Kết quả chờ thêm một giờ đồng hồ so với dự tính Vũ Tâm vẫn như cũ không có dấu hiệu tỉnh lại. Đình Tình toát mồ hôi, trước sắc mặt mỗi lúc một âm u của Đình Huấn lập tức liên hệ phòng y tế công ty.

Theo lịch trình phòng thư ký thông báo, Tổng Giám đốc Đình Huấn cùng trợ lý Đình Tình sáng nay sẽ tham gia một hoạt động được Nguyễn Gia tài trợ tại Đại học L nhưng không hiểu sao đã trở về công ty ngay đầu buổi sáng. Lạ hơn nữa, Tổng giám đốc còn ôm một cô gái trong ngực, trợ lý Đình Tình bước theo sau, nhìn biểu hiện cũng thấy mối quan hệ không bình thường chút nào. Vài giờ sau đó, tin đồn trong công ty còn chưa tiêu tan, một toán người bên phòng y tế còn đặc biệt sử dụng thang máy chuyên dụng lên thẳng tầng hai mươi, để lại vô số ánh mắt tò mò cùng lời bàn tán xôn xao khắp công ty. Dừng lời Đình Tình thường nói là đến con kiến trong nhà vệ sinh cũng biết chuyện luôn rồi.

Sau một hồi thăm khám cẩn thận, kết quả lượng thuốc ngủ trong người cô gái tuy không còn nhưng có lẽ vì suy nhược cơ thể lâu ngày, cô gái mượn dịp... ngủ bù. Đình Tình ghen hòng, đúng thật không còn gì để nói. Sau khi giúp cô gái băng lại vết thương trên tay liền thôi hết đám người vừa đến trở lại làm việc. Công việc mấy ngày dồn lại, căn bản Mạnh Quân thấy chết không cứu, chẳng giúp cậu chuyện gì. Như vậy cậu còn sức ở đây hóng hớt giúp “vợ” anh ta – Đình Hân ư? Không có cửa đâu.

Gần bốn giờ đồng hồ sau khi Đình Tình đi khỏi, Vũ Tâm mới mơ mơ màng màng tỉnh dậy. Tay cô khẽ động, chạm phải một vật gì đó mềm mại như tơ lụa. Vũ Tâm nhú mi, đôi tay chuyển dần lên phía trên, đến khi xúc giác chuyển dần sang vừa mềm mại, vừa có độ đàn hồi, đôi mắt cô bừng tỉnh.

Đối diện với cô lúc này, là một màu trắng xóa, điểm trên đó một vài cái cúc áo bằng kim loại. Hơi thở nhẹ vang lên trên đỉnh đầu, lớp vải theo nhịp thở khẽ phồng phồng lên xuống. Người Vũ Tâm cứng lại, tay chân bất động hoàn toàn chỉ có đôi mắt trợn trừng khiếp sợ.

Không nghi ngờ gì nữa, trước mặt cô là lồng ngực của một người đàn ông. Sao cô lại... cô lại... chuyện gì đang xảy ra thế này?

Vũ Tâm nuốt nuốt nước bọt, trấn an tinh thần ngẩng đầu từ từ nhìn người bên cạnh. Khi chiếc cằm cương nghị dần dần hiện lên trong vông mạc, khóe miệng người đó hơi nhích lên. Vũ Tâm còn chưa xác định được đối phương là ai thì người đó đã cúi đầu xuống, đôi môi chạm nhẹ vào trán cô, giọng nói trầm ấm vang lên mang theo ý cười.

“Đã chịu dậy?”

“Anh... anh...”

Là anh ta. Sao người này lại là anh ta? Cả người Vũ Tâm khẽ run lên, theo phản xạ liền đẩy mạnh về phía lồng ngực của người đối diện muốn thoát ra ngoài nhưng đã bị anh ta nhanh tay hơn. Đình Huấn một tay nắm chặt tay Vũ Tâm, tay còn lại chẳng biết từ lúc nào đã vòng xuống eo cô, kéo cô nằm trên người mình. Mắt đối mắt, mũi chạm mũi, Đình Huấn nhìn cô nghiêm giọng.

“Dừng động mạnh, tay em đang bị thương.”

Đúng vậy! Hôm Vũ Tâm tình cờ gặp Đình Hân, em gái cậu đã nói rằng tay cô ấy bị thương rất nặng. Đã vậy khi va chạm với Đình Hân vết thương còn bị rách toác ra. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cậu chấp nhận đề xuất của Đình Hân, để Đình Tình bỏ thuốc ngủ vào chai nước, nhờ người giả dạng sinh viên tráo nước của Vũ Tâm. Nơi đó quá đông người, nếu Vũ Tâm phản kháng thì khả năng gây hại cho cô rất lớn. Dù chỉ một khả năng rất nhỏ Đình Huấn cũng không thể để nó xảy ra.

Vũ Tâm bị tình cảnh thân thiết quá mức này dọa sợ không ít, muốn đẩy ra lại “hữu tâm vô lực”, đành nhỏ giọng.

“Anh... mau thả tôi ra. Tôi sẽ không chạy...” – Vũ Tâm cụp mắt, trốn tránh ánh nhìn của Đình Huấn – “... như hôm đó.”

“Đương nhiên sẽ thả em ra.” – Đình Huấn rất dễ thương lượng, hảo tâm nhắc nhở Vũ Tâm – “Nhớ lời em nói.”

Nhớ mới lạ!

Đình Huấn vừa nói lỏng vòng tay, Vũ Tâm nhanh như chớp chạy nhanh tới cánh cửa phòng, nắm chặt tay cầm. Sau đó...

“Ừm... em nhập vào bốn số. Sẽ mở ra thôi.”

Đình Huấn cũng ngồi dậy, khoanh tay trước ngực nhìn Vũ Tâm. Tay buông khỏi nắm cửa, lơ lửng giữa không trung. Vũ Tâm quay đầu, nhìn anh ta nhàn nhã ngồi xem cô làm trò hề bên này, gất giọng.

“Tôi cũng đã trả những gì cần trả, căn bản không còn nợ anh. Nếu anh muốn, tôi liền nói lời xin lỗi. Chuyện lúc đó tôi không cố ý. Anh làm ơn thả tôi ra đi.”

“Thả em?”

Đình Huấn xuống giường, bước lại gần chỗ Vũ Tâm đang đứng. Vũ Tâm biết không thể né tránh, đứng xoay người nhìn cánh cửa trước mặt, cứ như thể nó khiến cô đỡ căng thẳng được phần nào. Đình Huấn nắm chặt tay Vũ Tâm kéo cô lại chiếc ghế sofa, ấn cô gái đang cúi gầm mặt xuống đất ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn cô.

“Anh không bắt ép hay giam giữ em, chỉ muốn đưa mọi chuyện về đúng vị trí của nó. Vũ Tâm, có thể bây giờ em không nhớ gì hết nhưng chỉ là hiện tại lúc này. Cứ đợi một thời gian sau sẽ ổn. Anh không vội.”

Vũ Tâm nghe những lời Đình Huấn nói, chấn động hoàn toàn. Anh ta biết tên cô, cô không ngạc nhiên. Cái cô ngạc nhiên thực sự chính là những lời nói chân tình sau đó. Hơn nữa... hơn nữa cô đúng thật có một khoảng ký ức không nhớ rõ. Chuyện này chẳng có mấy người biết. Không lẽ trong đoạn trắng đó, có sự hiện diện của anh ta sao?

“Tôi không hiểu lời anh nói. Anh nhận nhầm người rồi.”

“Vũ Tâm...” – Đình Huấn đưa tay lên, con rối gỗ chẳng biết khi nào đã được mắc ở ngón tay giữa, khẽ đung đưa trước mặt Vũ Tâm – “Em không cho rằng đến vật mình tự tay khắc tên lên anh cũng không nhận ra chứ!”

Vũ Tâm vừa nhìn thấy con rối gỗ của mình, liền đưa tay đón lấy. Lần này Đình Huấn không cản cô, chỉ sợ cô kích động nắm chặt lại ảnh hưởng tới vết thương còn chủ động xòe tay cô ra, đặt vào. Phía dưới thân con rối gỗ có hai chữ ghi tên cô, chính xác là năm đó Đình Huấn khắc vào. Cũng bởi vì lý do này mà Đình Huấn gần như chắc chắn cô bé cậu tìm vẫn còn sống. Sau đó, nghi ngờ càng lúc càng tăng khi tới gần cô ấy, cuối cùng đành giở chút thủ đoạn mới có thể xác nhận chắc chắn mọi chuyện.

“Phía sau lưng em có một vết sẹo tròn. Nếu em định dùng lý do mình nhặt được con rối này ở đâu đó để phủ nhận mối quan hệ với anh thì bằng chứng này cũng đủ rồi.”

Vũ Tâm giận dữ: “Anh... Anh nhìn... tôi lúc ngu...”

Đình Huấn nheo nheo mắt nhìn Vũ Tâm, cô ấy không biết trọng tâm câu nói nằm ở đâu sao?

Đang định lên tiếng, Đình Huấn thấy Vũ Tâm hơi cúi người, tay khẽ xoa bụng, mím môi gồng sức hít thở. Đình Huấn buồn cười, đứng lên đi về phía giường lấy chiếc áo khoác của hai người đặt gần đó, lại với tay cầm cặp của Vũ Tâm. Đình Huấn kéo Vũ Tâm đứng lên, quàng áo lên người cô, nghĩ một chút lại đưa tay kéo cái mũ phía sau áo, trùm lên đầu Vũ Tâm đang ngây người đứng cạnh.

“Chúng ta rời khỏi đây, như vậy sẽ không có ai nhận ra em.”

Vũ Tâm chân chừ một lát, cảm thấy chữ “chúng ta” kia thật mang nhiều nghi. Nhưng trong hoàn cảnh này chắc chắn hai người phải ở cùng nhau trong vài giờ tới. Nghi tới điều này, Vũ Tâm thừa nhận bản thân mình đang sợ, cô muốn tự mình nhớ lại, ít nhất ở cùng anh ta khiến cô không tập trung được. Cô liền kéo tay Đình Huấn, bối rối.

“Tôi không đi với anh được. Tôi nay tôi có hẹn.”

Giờ chỉ có thể lấy lý do này. Hôm nay cô được Huỳnh Ngân cho nghỉ phép, nói trong mấy ngày tới cứ nghỉ ngơi cho liền vết thương, vẫn được hưởng lương như cũ. Có điều Vũ Tâm đánh giá quá thấp Đình Huấn, những chuyện cậu đã quyết tâm sao có thể không tìm hiểu rõ ràng trước khi hành sự. Đình Huấn không quay đầu, vẫn nắm cổ tay của Vũ Tâm đi về phía trước, trong giọng nói thoáng buồn, giống như đang hoài niệm.

“Nếu là hẹn, không phải em nên ưu tiên cuộc hẹn mười lăm năm trước của chúng ta hay sao?”

17. Không Thể Buông Tay - Chương 16: Tìm Lại

Bar The Sun

Vũ Tâm nhướn mày nhìn đôi dép hình gấu Pooh màu nâu nhạt vừa mềm mại vừa đáng yêu dưới chân, thử liên hệ với cái người đang bận rộn trong bếp kia, càng lúc cô càng thấy mù mờ. Anh ta rốt cuộc là người thế nào đây?

Lần đầu tiên gặp mặt, với cô - một ánh nhìn anh ta cũng keo kiệt không ban, vừa xa cách vừa đáng sợ. Một lúc sau lại bức bách như ngọn lửa, bức cô không còn đường lui, vô thức “tiên hạ thủ vi cường”, đến khi tỉnh táo lại một chút thì nhận thấy anh ta đã bị cô cho “đo ván” lúc nào không hay rồi.

Vũ Tâm nhìn cánh tay của mình, trên nước da trắng ngần hiện lên một vài vết đỏ, đây là khi này bị anh ta nắm mà có. Từ Nguyễn Gia đến The Sun, ngoại trừ mười lăm phút lái xe còn lại lúc nào cũng nắm chặt tay cô như thể chỉ cần lơ là một chút cô liền biến mất trước mắt anh ta vậy.

Chỉ là... đáng lý ra cô nên tức giận, nên tránh xa anh ta nhưng tại sao đến cuối cùng vẫn ngoan ngoãn theo anh ta đến đây. Hay bởi... câu nói về một cuộc hẹn mơ hồ mười lăm năm trước kia?

Gió nhẹ thổi qua, một chiếc lá già yếu không đủ sức kháng cự liền buông thõng, khẽ rơi xuống chân cô. Vũ Tâm xoay người nhìn phía sau, một khoảng vườn nhỏ hiện ra trước mắt, tâm tình bất ổn cũng nhờ đó mà dịu đi không ít. Vũ Tâm đứng dậy, liếc nhìn bóng người trong kia, tính toán một chút liền bước sang khu vườn bên cạnh.

Nơi Vũ Tâm đang đứng là tầng năm của tòa nhà The Sun, cũng là khu vực quanh năm treo biển “không phận sự miễn vào”. Bình thường Đình Huấn đều ở đây, chỉ một vài dịp đặc biệt mới trở lại nhà chính. The Sun cũng sắp tròn năm tuổi, thiết kế cơ bản đều do Đình Hân và Mạnh Quân đảm nhận, riêng tầng năm là dựa trên sở thích của Đình Huấn mà xây dựng. Điểm đặc biệt của tầng năm chính là ban công rộng rãi thoáng mát được phân rõ thành ba phần. Bên phải được xây dựng cao hơn phần còn lại hai bậc thang, bố trí theo kiểu phòng khách mở, một bộ bàn ghế nhỏ nhìn thẳng ra không gian bên dưới. Bên trái là một bể bơi nhỏ, gần đó đặt một chiếc ghế dài bằng gỗ và phần giữa chính là khu vườn nơi cô đang đứng.

Vũ Tâm nhìn xuống nền, kinh ngạc khi phát hiện đó không phải là loại gạch lát hay cẩm thạch vẫn thường thấy. Dưới nền, những viên đá nhỏ tròn màu trắng đục, màu nâu hay màu đen bóng mượt được người ta cố ý sắp đặt, có chút tình nghịch nhưng nhìn thật thích mắt, cô còn tưởng tượng được cảm giác mát lạnh dưới lòng bàn chân khi mình đi lên đó.

Chân Vũ Tâm bước về phía trước, lúc này cô mới nhớ dưới chân mình vẫn đang mang đôi dép đi trong nhà. Cô liền đặt chúng sang một bên, đi chân trần vào sâu bên trong.

Phía trong nhà, Đình Huấn mỉm cười nhìn hướng Vũ Tâm đi đến. Thật sự không khác mấy so với dự đoán của cậu, Vũ Tâm dù thay đổi về ngoại hình nhưng tính cách vẫn y như vậy; nếu có khác, đó là bướng bỉnh hơn một chút, cũng chín chắn trưởng thành hơn một chút.

Còn nhớ lúc bé, thời gian ở nhà bọn họ, Vũ Tâm với bất cứ việc gì vật gì cũng sợ sệt duy chỉ có một khoảng sỏi trắng được người làm vườn lát cạnh hồ cá là khiến cô ấy chủ động đến gần, còn đi chân trần vòng qua vòng lại. Đó cũng là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Vũ Tâm cười. Cũng vì điều này, bao nhiêu năm qua đi,

những nơi Đình Huấn từng ở đều được thiết kế phần sân tương tự như vậy. Những lần không ngủ được, cậu lại học dáng vẻ lúc bé của Vũ Tâm đi đi lại lại quanh đó, bất giác cũng đã qua mười lăm năm trời.

Giờ thì tốt rồi, ít nhất sau này cũng không phải một mình cậu đi trên con đường ấy nữa.

...

“Không phải đói bụng sao?” – Đình Huấn bước lại gần, trên tay bưng một tô cháo, đặt lên chiếc bàn sơn màu trắng giữa sân.

Vũ Tâm giật mình quay đầu nhìn, có chút bối rối vì bị người khác phát hiện. Đang không biết có nên mở miệng nói rõ với anh ta hay không thì người đó đã đi về phía ban công gần nơi cô đang đứng, nhìn xuống lòng đường nhộn nhịp bên dưới.

“Không nghĩ đến em lại ở gần anh đến vậy.” – Giọng Đình Huấn có chút tự giễu. Quả thật ở rất gần, từ vị trí này nhìn xuống còn mờ mờ ảo ảo nhìn thấy khu nhà trọ nơi Vũ Tâm đang sống. Gần như vậy vẫn không nhìn thấy, Tâm em nói xem, là anh ngu ngốc hay bản chất thế giới này vốn vậy, dù không rộng cũng chẳng dễ thấy nhau?

Gần sao? Vũ Tâm bán tín bán nghi, bước dần về phía Đình Huấn đang đứng, nhìn theo hướng nhìn của anh ta. Tòa nhà này tuy chỉ năm tầng nhưng xây theo lối kiến trúc Châu Âu nên khá cao, từ nơi này có thể nhìn bao quát khu vực xung quanh khá tốt.

Đúng là gần thật, tuy không thấy rõ nhưng quả thật khu vực nhiều cây xanh kia đúng là nơi cô đang sống. Đã gần như vậy sao không tìm được nhau nhỉ? Chỉ cần bước ra ngoài đường cũng có thể vô tình lướt qua mà.

Chết thật! Cô đang nghĩ cái gì vậy? Tự dừng lại bị cảm giác của anh ta ảnh hưởng. Vũ Tâm lắc lắc đầu, sẵn tiện xua luôn suy nghĩ kỳ quái, hắng giọng cất lời.

“Tôi... chỉ là tôi thật sự không biết nên nói gì với anh. Tôi nghĩ...nghĩ anh không lừa tôi nhưng mà tôi không nhớ anh.”

Đình Huấn xoay đầu nhìn cô, ra hiệu nói tiếp. Dưới ánh nhìn sáng rực của Đình Huấn, giọng Vũ Tâm nhỏ dần – “Một chút ấn tượng thật sự cũng không có.”

“Chuyện đó không quan trọng.”

Lừa em ư? Đương nhiên anh không có lý do gì để lừa em, càng biết em đã quên những chuyện xảy ra trước kia, bằng không bọn họ đâu thể đứng dưới một mái hiên nhưng riêng hai thế giới như lúc này. Cũng đã nghĩ lâu như vậy, cuối cùng lại đưa ra đáp án không cần nói cũng biết. Đình Huấn cũng chẳng muốn cùng Vũ Tâm bàn luận về vấn đề nhầm chán này, chỉ cần là em, nhớ hay không cũng không quan trọng. Nếu đã không có ký ức về nhau thì sau này tạo nhiều ký ức một chút, bù phần thiếu hụt là được. Đình Huấn rất tự nhiên, lại nắm tay Vũ Tâm kéo về phía bàn ăn nhỏ, xòe tay cô đặt chiếc muỗng nhỏ vào.

“Ăn nhiều một chút, em còn phải uống thuốc. Còn việc nhớ hay không cũng không gấp. Mỗi ngày gặp mặt sẽ có ấn tượng thôi. Mau ăn đi.”

Mỗi ngày gặp mặt? Chỉ một ngày hôm nay cũng khiến cô muốn cuốn gói bỏ chạy, gặp mỗi ngày không phải đang đòi mạng cô sao. Vũ Tâm xì miệng, vừa thổi cháo vừa nghĩ vấn vợ, nhưng càng nghĩ càng thấy phiền muộn.

Phía đối diện, Đình Huấn lấy một bọc đựng thuốc ra, cẩn thận phân đều theo chỉ dẫn của mấy vị bác sĩ khi sáng. Vết thương của Vũ Tâm cũng dần khép miệng, hai ngày nữa là có thể tháo băng. Tuy bận rộn nhưng Đình Huấn vốn là người khá nhạy cảm, biết Vũ Tâm đang nhìn mình cũng phối hợp ngẩng đầu nhìn cô chăm chú.

“À... Tôi có thể hỏi anh một chuyện được không? Anh nói về một cuộc hẹn mười lăm năm trước là có ý gì?” – Đây cũng là điều khiến cô nghĩ mãi không ra. Ký ức của cô khi bé không nhiều, chỉ nhớ mình từng sống trong cô nhi viện. Những người khi xưa cô nhớ lại càng ít, ngoại trừ Anh Kỳ ra mọi hình dáng đều không rõ ràng. Thế nhưng nếu chỉ là quen biết thông thường thì sao phải mất ngần ấy thời gian tìm cô?

Đình Huấn đưa số thuốc cần uống lên bàn, ánh mắt có vẻ lảng tránh.

“Cuộc hẹn ấy, là anh không đến.”

“Tại sao anh lại không đến?” – Vũ Tâm buột miệng.

Đình Huấn ngược mắt nhìn cô, cứ im lặng như thể không trả lời. Đôi mắt ấy có đau thương, có tiếc nuối, tìm cô như có ai thất lại. Vũ Tâm không rõ câu chuyện khi xưa như thế nào nhưng có thể thấy tình cảm anh ta dành cho cô bé ấy rất lớn.

Nhưng cô bé đó là cô thật sao?

...

Khu nhà trọ Vũ Tâm đang ở xung quanh rất nhiều cây cối. Ở một thành phố trẻ như Biên Hòa, quả thật tìm được một nơi như thế này cũng thật không dễ. Đình Huấn đưa Vũ Tâm trở về, như lúc đến, tay trong tay.

Vũ Tâm thừa nhận, dù tâm trí không nhớ nhưng cơ thể cô lại hoàn toàn ngược lại. Ít nhất cô không còn bài xích việc anh ta đến gần. Gần đến khu nhà trọ, bước chân hai người không hẹn mà trễ đi vài nhịp. Đình Huấn là không nữa còn Vũ Tâm thì vì câu nói anh ta trước đó.

“Xin lỗi... Sẽ không như thế nữa.”

Hả?

Vũ Tâm nhìn bàn tay đang bị ai đó lay lay, khó hiểu nhìn người đối diện. Thấy nụ cười như có như không nơi khóe mắt của đối phương, cô đảo mắt nhìn xung quanh mới phát hiện không biết đã về nhà trọ từ lúc nào rồi. Vũ Tâm giật tay mình ra khỏi tay Đình Huấn, vội vã đi vào bên trong. Ngẩn người cũng phải tụt thời điểm chứ! Xấu hổ chết đi được!

“Tâm...”

Vũ Tâm theo phản xạ liền đứng lại, Đình Huấn bước đến bên cạnh cô.

“Chuẩn bị một chút, anh sẽ đến đón em.”

Vũ Tâm thẳng thốt - “Hả? Không...”

“Anh đã nói sẽ không để em một mình.”

Tâm... nếu đây là đặt cược, anh dùng thời gian mình có đổi lấy khoảng cách trong tim em.

“Vũ Tâm... tạm biệt.”

...

Reng... reng... reng...

Điện thoại đã đổ ba lần chuông, Vũ Tâm vẫn chậm chạp không nhận máy. Anh Kỳ càng nghĩ càng lo, cuối cùng nhịn không được liền trộm xe của Anh Kiệt tìm đến nhà trọ. Lúc sáng, khi cô trở lại giảng đường liền thấy Vũ Tâm bị người khác bế đi. Vội vã chạy lại gần mới phát hiện kẻ đó không ai khác là Đình Huấn – người trên danh nghĩa là em họ cô. Cô kinh ngạc đến không khép được miệng, vừa muốn đuổi theo đã bị Đình Huấn chặn lại, nói cô không cần lo lắng, khi nào Vũ Tâm tỉnh dậy sẽ lập tức trở về.

Cảnh tượng này, Anh Kỳ đã từng thấy. Khi xưa ở cô nhi viện Vũ Tâm cũng từng được một người bế đi như thế. Dù vóc dáng có khác nhau nhưng trong lòng cô lúc này gần như đã dám chắc Đình Huấn và chàng trai năm đó bảo vệ bọn họ trước những đứa trẻ kia là một.

Sau khi Vũ Tâm hồi phục vết thương trở về cô nhi viện thì sự việc kia diễn ra. Cô và Vũ Tâm cũng được người khác nhận nuôi. So với Vũ Tâm cô hạnh phúc hơn khi tìm được một gia đình tốt nhưng dù chuyện gì xảy ra thì bọn họ vẫn giữ liên lạc với nhau cho đến ngày Vũ Tâm nhập học và sống tại thành phố này.

Kỳ thực, ngay từ khi được ông Thế Anh nhận nuôi, Anh Kỳ chưa từng gặp Đình Huấn. Lần gặp đầu tiên là vào bảy năm trước, khi Đình Huấn hoàn thành khóa học bên Anh, trở về tiếp nhận sản nghiệp. Ngay lúc

ấy cô đã có cảm giác kỳ lạ, giờ thì xem như đã hiểu. Anh Kỳ chạy vội vào nhà trọ, thấy Vũ Tâm khoanh chân ngồi phía trước, cô bước lại gần.

“Cậu sao vậy? Sao không nghe điện thoại? Lo chết mất.”

“Anh Kỳ...” – Vũ Tâm nhìn bóng người vừa đến, tay cô chạm nhẹ lên mép áo khoác của Anh Kỳ rồi giật nhẹ – “Lạ lắm! Đầu tớ đau quá!... Cứ nghĩ được gì đó... lại quên... Đau quá!”

Anh Kỳ hoảng sợ ôm chặt vai Vũ Tâm, giọng hơi run – “Không sao đâu. Đừng nghĩ nữa. Tớ ở đây rồi.”

“Kiệt... anh ở đâu rồi?” – Anh Kỳ nói vội qua điện thoại – “Mau tới đây đi. Vũ Tâm... Vũ Tâm lại như thế rồi. Anh mau đến giúp em, mau lên.”

18. Không Thể Buông Tay - Chương 17: Bí Mật

Biệt thự Lê Gia

Anh Kỳ nhìn Vũ Tâm dần thiếp đi trên giường của mình, đôi mắt đỏ hoe. Anh Kiệt khoanh tay dựa tường. Chỉ mới mấy ngày đã liên tục gặp chuyện, lần sau còn nặng hơn lần trước. Rốt cuộc chuyện này là sao đây?

“Cô ấy vẫn ổn phải không? Có cần nhập viện không?”

Anh Kiệt mở lời. Quen biết hơn mười lăm năm, đây là lần thứ hai cậu nhìn thấy biểu hiện đau khổ, hoảng loạn cực độ của Vũ Tâm. Nói không lo là nói dối.

“Tôi đã cho cô ấy ít thuốc ngủ. Cũng phải sáng mai mới tỉnh dậy.” – Bác sĩ xoay nhẹ cổ chân phải của Vũ Tâm, gương mặt không giấu được sự lo lắng – “Có một việc cần xác nhận với hai người. Cô ấy có cảm giác đau chân từ lúc nào? Có thường xuyên không?”

Anh Kỳ có phần không hiểu ý bác sĩ. Sao lại hỏi đến vấn đề đó? Vừa định lên tiếng thì Anh Kiệt phía sau cô đã nhanh hơn một bước.

“Là sao? Anh nói rõ thêm được không?”

Bác sĩ: “Khi khám, biểu hiện đau đớn trên mặt cô ấy không phải giả nhưng tôi đã xem qua rất kỹ chân không sưng, khớp không lệch, dây chằng vẫn bình thường. Nói một cách khác, vết thương trước kia đã khỏi hoàn toàn... Tôi e vấn đề cô gái này gặp phải liên quan tới tâm lý.”

Tâm lý?

Anh Kiệt vừa nghe xong, gương mặt trầm xuống. Năm năm trước, Vũ Tâm rời khỏi nhà họ Phạm chỉ còn nửa cái mạng, vì chuyện này mà hai nhà Phạm – Lê trở mặt. Hai anh em bọn họ cũng vì bố mẹ mình không chịu nhận Vũ Tâm vào nhà mà đến giờ vẫn chưa tháo gỡ được khúc mắc.

“Anh Kỳ... Nói rõ xem. Tâm bị như thế đã bao lâu? Chuyện này là sao hả?”

“Em... em...” – Anh Kỳ hoảng sợ, mãi không thốt nên lời. Nhận thấy ánh mắt đáng sợ anh trai đang nhìn mình, cô trấn tĩnh lại tinh thần, ngập ngừng.

“Anh hai... Em... Em thật sự không biết. Sau khi rời bệnh viện, cô ấy nói là không sao. Cũng có một vài lần em thấy cô ấy đi không bình thường. Em cứ nghĩ do tai nạn đó nên chân Tâm yếu hơn một chút. Mấy lần nghĩ ca định kéo cô ấy đi khám thì Vũ Tâm nói khỏi rồi, nhất quyết không chịu đi. Em... em không nghĩ lại nghiêm trọng như vậy. Anh hai...”

“Chết tiệt! Em làm bậy kiểu gì vậy? Ở bên cô ấy bao lâu chẳng lẽ không hiểu tính bạn mình hay sao?”

Anh Kiệt giận dữ, nhất thời quên luôn Vũ Tâm đang nằm trên giường bệnh, lớn tiếng quát Anh Kỳ. Thái độ ương Vũ Tâm khẽ giật nhẹ, hơi nhúu lại, lúc này cậu mới sực nhớ ra mình đang ở nơi nào, mím môi hậm hực nhìn em gái.

“Lát nữa nói sau. Em đi ăn tối đi, anh ở lại.”

Anh Kỳ chậm chạp bước ra khỏi phòng, đi vài bước lại ngoái đầu nhìn Vũ Tâm. Lần này, cô cũng không thể tìm được lời nào để bào chữa cho mình. Tính cách Vũ Tâm trước giờ đều kiên cường như vậy, đau hay không chưa bao giờ hé răng lấy nửa lời. Bố mẹ bọn họ dù không đón Vũ Tâm vào nhà nhưng trên danh nghĩa vẫn chu cấp tiền ăn học cho cô ấy. Chỉ là sau một năm ngắn ngủi Vũ Tâm đã tự mình trang trải cuộc sống, những chuyện không vui trước kia cũng chưa từng nhắc đến. Sao giờ lại thế này?

Hóa ra trước giờ chỉ mình cô thoát khỏi quá khứ, đón nhận cuộc sống mới thôi sao?

...

Anh Kỳ vừa khuất bóng, Anh Kiệt tiến lại cửa, khép chặt rồi bước lại gần giường bệnh, cúi đầu nhìn Vũ Tâm. Sau khi xác định cô đã ngủ say, nhỏ giọng hỏi anh chàng bác sĩ trẻ tuổi đang sắp xếp dụng cụ khám bệnh gần đó.

“Nói hướng điều trị của anh đi. Làm sao để biết chính xác? Chữa trị mất bao lâu? Có phải nhập viện không? Tất cả... có gì liền nói hết ra đi.”

“Tôi nghi ngờ cô ấy bị rối loạn dạng cơ thể. Biểu hiện bệnh này chính là dù cơ thể không bị tổn thương nhưng bệnh nhân luôn cảm giác đau. Người mắc bệnh này đa phần đều liên quan tới tâm lý. Còn vấn đề chữa trị thì phải đợi có kết quả chẩn trị tâm lý rồi mới biết chính xác được.” – Vị bác sĩ không nhanh không chậm trả lời, đoạn nhìn về phía Anh Kiệt đang lo lắng đứng bên cạnh – “Còn điều trị bao lâu thì tôi không thể nói chắc. Anh Kiệt... Đã là bệnh tâm lý, thời gian khỏi vẫn là phụ thuộc rất lớn vào bệnh nhân.”

Anh Kiệt đương nhiên hiểu rõ điều này. Nếu là bệnh ngoài da, dăm bữa nửa tháng thuốc men đầy đủ liền khỏi. Nhưng bệnh tâm lý không như vậy, dù người ngoài có tác động đến thế nào đi chăng nữa cũng chỉ là phần ngọn, gốc rễ vẫn đề, có buông bỏ được hay không đều do người bệnh quyết định.

...

Anh Kiệt bước ra ngoài ban công, không gian yên tĩnh lại nhắc cậu nhớ lại những chuyện đã xảy ra từ rất lâu trước đó. Cậu lớn hơn hai người bọn họ một tuổi. Lúc Anh Kỳ được bố mẹ nhận nuôi, cậu đã từng gặp qua Vũ Tâm. Ấn tượng đầu tiên về cô bé chính là vẻ trầm tĩnh khác thường, như thể đang chìm vào một thế giới riêng hoàn toàn cách biệt với thế giới bọn họ đang sống. Khi đó Vũ Tâm cùng với Anh Kỳ đều sống ở nhà cậu, dần dần cũng gần gũi hơn một chút. Nếu vui vẻ Vũ Tâm cũng sẽ nói một vài câu, tuy không nhiều nhưng ít nhất cũng giống người đang sống.

Sau đó một năm thì Vũ Tâm được nhà họ Phạm nhận nuôi, người đỡ đầu cũng chính là em trai của Viện trưởng Lê Na cô nhi viện Kỳ Tâm khi xưa. Lúc đó, không chỉ có Anh Kỳ không chấp nhận, ngay cả cậu cũng không nỡ, nhưng lạ một điều là bố mẹ cậu dù rất thương yêu Vũ Tâm lại đồng ý. Cậu không thể quên được ánh mắt của Vũ Tâm lúc rời khỏi nhà cậu, buồn bã theo chân bà Lê Na chuyển lên Đà Lạt.

Cô ấy đã bị chính gia đình cậu bỏ rơi như thế!

Dù không còn gặp Vũ Tâm nhưng trong thời gian du học tại Pháp, Anh Kiệt cũng ít nhiều nghe được tin tức của cô ấy từ em gái mình. Chỉ là cậu không thể ngờ, lần gặp tiếp theo lại là ở trong bệnh viện. Nhìn Vũ Tâm vô hồn ngồi bên cửa sổ, đôi mắt không tiêu cự ngẩn ngẩn ngơ ngơ, cậu biết cô ấy lại lần nữa chìm đắm trong thế giới riêng của mình.

Khốn kiếp!

Nhận bao nhiêu lợi lộc từ bố mẹ cậu, tranh thủ được bao nhiêu lợi ích từ Nguyễn Gia, nuốt gọn quyền thừa kế hợp pháp mà cô ấy xứng đáng được nhận còn không đủ lấp đầy lòng tham hay sao? Lại dám biến Vũ Tâm thành osin gần mười năm trời, ép cô ấy đến mức phải nhảy lầu, thương tích đầy mình... Tay Anh Kiệt cuộn thành nắm đấm, không có chỗ phát tiết liền nện mạnh lên thành ban công.

Chẩn trị tâm lý?

Được lắm! Nếu bệnh của Vũ Tâm là do bọn họ gây ra, “nợ cũ thù mới” cứ gộp lại tính luôn một thể.

Một chút cũng không chừa.

...

Tập đoàn Nguyễn Gia

Mạnh Quân đặt tài liệu xuống bàn, nhấn nút kết nối với bộ phận thư ký. Hôm qua cậu nhận được thông báo trưa nay Giám đốc Lê Thế Anh sẽ từ Pari trở về Việt Nam. Tính ra thì sớm hơn dự định gần một tuần, công việc của cậu ở Nguyễn Gia cũng có thể bàn giao lại rồi.

Đối với Mạnh Quân và Vệ Quốc, ông Thế Anh không chỉ là cấp trên mà còn là một người thầy đáng kính. Giảng đường Đại học chẳng qua chỉ cung cấp những khái niệm lý thuyết cơ bản, phần thực tế vẫn là do một tay ông hướng dẫn mà thành. Có điều, gần thầy mình lâu như vậy nhưng Mạnh Quân cũng phải thừa nhận cậu một chút cũng không hiểu ông ấy, ít nhất là chưa từng nghĩ thầy mình và cô bé mà Đình Huân tìm kiếm suốt mười lăm năm trời có liên quan đến nhau. Thật sự quá kín kẽ.

Nếu đã do thầy ấy cố tình sắp đặt, chỉ sợ nguyên nhân đằng sau không hề đơn giản. Liệu có thể là chuyện gì đây?

Cạch...

Cánh cửa từ từ mở ra, ông Thế Anh bước vào trước theo sau là cậu thư ký vừa được điều chuyển từ bộ phận nhân sự tới. Nhìn thấy Mạnh Quân đang ở trong phòng, cũng không lấy làm ngạc nhiên, dặn dò thêm vài câu rồi bước về phía cậu.

“Thầy...”

“Được rồi.” – Ông Thế Anh mỉm cười, đưa tay nói lỏng cà vạt, nhìn tập tài liệu trên tay Mạnh Quân khẽ nhún mày – “Đến ăn trưa cũng bỏ, xem ra vấn đề của bộ sưu tập này không nhỏ. Ý kiến của họ thế nào?”

“Dạ... Trước mắt thì đối tác đã thông qua bốn trên năm mẫu. Duy chỉ có mẫu chủ đề vẫn chưa thuyết phục được họ. Theo lịch thì năm ngày nữa sẽ thẩm duyệt lần cuối.”

Ông Thế Anh đón lấy tập tài liệu trên tay Mạnh Quân, vừa nhìn thấy mẫu chính của bộ sưu tập Hỏa Tinh sắc mặt liền thay đổi. Thiết kế này so với mẫu chính bộ Dạ Khúc được Nguyễn Gia tung ra cuối năm trước kém đi vài phần, không đặc sắc, không điểm nhấn. Nhìn tên nhà thiết kế bên dưới, khóe môi ông hiện lên nụ cười nhàn nhạt đầy ẩn ý. Mạnh Quân nhanh mắt thấy được, đành mím môi cười trừ.

“Bao nhiêu mẫu là do Lê Quân thiết kế?”

“Chỉ có mẫu này thôi ạ.” – Mạnh Quân lễ phép đón tài liệu từ tay ông Thế Anh, từ tốn trả lời.

“Xem ra phải đổi gió cho Nguyễn Gia rồi. Thông báo phòng thiết kế chuẩn bị mẫu mới. Ba ngày sau thẩm duyệt lần cuối. Cấp bậc vị trí làm việc đều không ảnh hưởng, chỉ cần có ý tưởng liền nhận mẫu. Lần này Hội đồng quản trị sẽ xem xét thông qua.”

“Được ạ.”

Quả thật, quyết định của ông Thế Anh nằm trong dự tính của Mạnh Quân. Trước giờ Bộ phận thiết kế tự bó buộc mình trong quy định mẫu chính phải do trưởng phòng thiết kế, vô hình chung mất đi cơ hội tỏa sáng của nhiều người. Cậu đã muốn thay đổi “luật bất thành văn” này từ lâu nhưng dù gì thì Lê Quân cũng là em họ, hơn nữa cũng không tiện can thiệp vào công việc của Nguyễn Gia, nhất là khi cậu đã chấp nhận sắp đặt của Đình Huân, trở thành Giám đốc của The Sun. Trở về Nguyễn Gia lần này chẳng qua là thay quyền Giám đốc của ông Thế Anh trong một vài ngày, bớt một chuyện tốt một chuyện.

Hiểu trò không ai bằng thầy, ông Thế Anh sao không nhìn ra được ý định của Mạnh Quân. Cuộc đời ông tâm đắc nhất là đã thay Nguyễn Gia đào tạo nên hai học trò giỏi Vệ Quốc – Mạnh Quân. Nếu Vệ Quốc mạnh về giao tiếp đàm phán thì Mạnh Quân lại thiên về điều hành, nắm bắt thông tin. Những dự án Mạnh Quân tham gia chưa từng thất bại. Hai năm trước Đình Huân đưa cậu ta sang The Sun đã khiến Hội đồng quản trị tranh cãi một phen. Nếu không phải ông hiểu Đình Huân đang ngầm tác thành cho Mạnh Quân – Đình Hân, e rằng chính ông cũng nằm trong số những người phản đối đó.

“Đã xong chuyện công ty. Con có chuyện gì muốn hỏi cứ hỏi. Không cần giữ kẽ.”

Mạnh Quân đang lưỡng lự không biết nên tiếp tục câu chuyện thế nào, được ông Thế Anh mở lời trước liền nhân đó nói lên suy nghĩ của mình.

“Thầy, có lẽ thầy biết chuyện Đình Huấn đã tìm được Vũ Tâm rồi. Nhưng thầy cũng biết, Đình Huấn là người lý trí cũng là người cố chấp. Một bản hồ sơ sạch đến từng chi tiết như thế căn bản không lừa được cậu ta.” – Mạnh Quân dừng lại một chút, thấy sắc mặt ông Thế Anh từ đầu đến cuối vẫn không hề thay đổi, tiếp lời – “Dù không biết lý do của thầy là gì nhưng con chắc chắn điều tra rõ ngọn ngành. Nếu không vì Đình Huấn thì cũng vì mối quan hệ của thầy và cậu ấy... Thầy, vẫn không thể nói cho con biết nguyên nhân sao?”

“Quân... con nhớ cậu bé tên Vũ Tân không?”

Mạnh Quân còn đang mãi quan sát ông Thế Anh, cố tìm điểm thay đổi dù là nhỏ nhất trên gương mặt ông ấy, vừa nghe nhắc đến tên người này toàn thân chấn động, trong lòng không hiểu sao có chút bất an. Sao có thể không nhớ cậu ta... nhưng khoan đã... Vũ Tân... Vũ Tâm... không lẽ...

Cả người Mạnh Quân cứng lại, hai tay không tài nào buông lỏng, khó khăn mở lời.

“Sao lại nhắc đến cậu ta? Thầy... không lẽ... cậu ta và Vũ Tâm là...”

“Đúng vậy... Vũ Tâm là em gái Vũ Tân... họ... là anh em ruột.”

19. Không Thể Buông Tay - Chương 18: Bí Mật

Bar The Sun

Rì... rì...

Chiếc điện thoại trên bàn khẽ rung, được vài ba hồi chuông lại tĩnh lặng như lúc ban đầu. Trên màn hình sáng đèn còn ghi rõ hơn hai mươi cuộc gọi nhỡ, có điều chủ nhân của nó trước sau vẫn không hề chú ý đến, yên tĩnh đến khác thường ngồi trước bàn làm việc.

Trở về từ Nguyễn Gia đã hơn ba giờ đồng hồ thế nhưng Mạnh Quân vẫn như cũ chẳng thể bình ổn tâm trạng, ngay cả điện thoại của Đình Hân gọi đến cũng không đủ đưa cậu quay về thực tại.

Vũ Tâm thật sự là em gái của Vũ Tân? Sao có thể như vậy, chẳng phải cô bé là trẻ mồ côi, không người thân không gia đình hay sao? Chuyện này... rốt cuộc thông tin cậu thu được trong vài năm qua chẳng khác một mớ giấy lộn. Khóe miệng Mạnh Quân khẽ nhếch lên, cười mà như không cười, có phần tự giễu. Cũng phải, nếu đã do thầy ấy cố ý an bài, sao có thể xảy ra sai sót. Hơn nữa người gặp Vũ Tâm khi xưa không phải là cậu, cậu lấy lý do gì để nghi ngờ năng lực bản thân, nghi ngờ những gì mình điều tra không phải là sự thật?

Mạnh Quân mở ngăn bàn, lấy một tập album cũ, tay khẽ lật từng bức ảnh trên đó. Trên bức ảnh kỷ niệm ba mươi năm ngày thành lập trường, bốn chàng trai trong trang phục thể thao, chính giữa là một cô gái tóc tết bím tinh nghịch đang mỉm cười rạng rỡ. Bọn họ cũng từng có lúc vô tư cười đùa như vậy.

...

Năm đó, lần đầu tiên Mạnh Quân gặp Đình Hy là khi hai người cùng nằm trong đội tuyển thi Lý của trường. Đối với Mạnh Quân, vào được đội tuyển, đứng đầu điểm số chính là cơ hội giúp cậu giành được học bổng, đỡ được một phần học phí cho ba mẹ. Thế nhưng, cuộc đua này không hề dễ dàng như cậu đã nghĩ, từ khi cô gái đó xuất hiện - Đình Hy.

Nói về Đình Hy, Mạnh Quân phải thừa nhận rằng mình không biết nhiều về cô gái này, chỉ nghe nói cô ấy học rất giỏi, gia đình giàu có. Biết là vậy nhưng Mạnh Quân vẫn cố ý xem nhẹ đối thủ, chỉ nghĩ một cô tiểu thư đối với chuyện học hành có bao nhiêu phần thật tâm, liệu có phải những lời đồn đãi cũng chỉ là chiêu trò của những kẻ nịnh nọt xung quanh. Có điều, khi nhìn điểm kiểm tra lần thứ nhất được công bố, kết

quả hơn kém nhau nửa điểm. Không sai, người thua trong cuộc thi đó không ai khác là cậu, lúc này Mạnh Quân mới giật mình phát hiện bản thân cậu mới là kẻ tự phụ thực sự.

Kể từ đó, Mạnh Quân thật sự xem Đình Hy là đối thủ của mình, điên cuồng lao vào học tập, không cho mình cơ hội nghỉ ngơi như thể đang trừng phạt bản thân vì sai lầm lúc trước. Kết quả ở hai bài kiểm tra sau đó, Mạnh Quân đều hơn Đình Hy một hai điểm, thuận lợi nhận được học bổng mà cậu mong muốn. Có điều, sự thật đằng sau đó lại khiến người kiêu ngạo như Mạnh Quân bị giáng một đòn mạnh.

“Đình Hy, không phải dạng bài này đã từng giải qua sao? Hôm trước còn làm rất tốt, sao lần này lại nhầm lẫn vậy?”

Tiếng cô giáo dạy Lý, giáo viên chủ nhiệm lớp Đình Hy vang lên. Bước chân Mạnh Quân khựng lại trước cửa văn phòng, cuốn sổ đầu bài đang cầm trên tay chậm chạp hạ xuống.

“Là em không chú ý số liệu, em xin lỗi cô.” – Giọng Đình Hy có chút bối rối.

“Đình Hy, em là người cẩn thận. Lần trước điên nhầm đơn vị, lần này lại một lỗi nhỏ chẳng đâu vào đâu. Nếu ngay từ đầu em đã không coi trọng cuộc thi thì còn đăng ký làm gì?”

“Em... em sẽ chú ý hơn lần sau. Em hứa sẽ không mắc phải những lỗi như thế nữa.”

Cô giáo nhíu mày nhìn Đình Hy, cũng tin cô không cố ý liên hạ giọng nhắc nhở - “Thôi được rồi. Nếu em vẫn muốn dự thi, cô giữ lại tên trong danh sách. Em về phòng học trước đi, nhớ giữ trật tự lớp, đừng để ảnh hưởng tới sinh hoạt của các lớp bên cạnh.”

“Dạ. Em chào cô ạ.”

Đình Hy quay đầu, bước ra hướng cửa. Vừa kéo cánh cửa sang một bên, nhìn thấy người đang đứng trước mặt, đôi mắt cô tròn tròn kinh ngạc. Môi Đình Hy mấp máy, chưa nói được câu nào thì Mạnh Quân đã lên tiếng trước, ngay cả chính cậu cũng không ngờ giọng nói của mình có lúc lại lạnh lùng xa cách đến vậy.

“Tôi còn thấy lạ sao mình lại dễ dàng thắng cậu như vậy? Ra là chưa bao giờ thắng.” – Mạnh Quân lướt qua Đình Hy đang đứng ngẩn người trước cửa – “Phiền cậu quá rồi.”

“Tớ tớ... Quân... tớ...”

Mạnh Quân không muốn dây dưa với cô, bước vội vào bên trong. Loáng thoáng nghe bên tai lời xin lỗi của Đình Hy nhưng cậu cũng mặc kệ. Đối với những người sinh ra đã giàu có như bọn họ, coi rẻ lòng tự trọng của cậu cũng là điều bình thường. Cậu vì cái gì mà phải nghe cô ta lý giải này nọ. Có cần thiết không?

Sau lần đó, Đình Hy luôn lèo đèo theo sau cậu, chỉ cần cậu quay đầu lại là ngay lập tức thấy cô ấy loạng choạng phía sau, không va người này thì cũng tông phải vách tường nọ. Mạnh Quân có chút bực bội, cuối cùng đành hẹn cô ra sau trường gặp mặt.

“Tớ không có ý gì đâu.” – Đình Hy lý nhí trả lời, tay vò vò mép váy, lưỡng lự không biết có nên ngẩng đầu nhìn Mạnh Quân đang đứng trước mặt hay không. Cuối cùng cũng hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn cậu – “Tớ nghĩ cậu cần nó hơn tớ nên... nên mới làm thế. Thật đấy! Cậu xứng đáng hơn tớ mà.”

“Nói xong rồi phải không?” – Mạnh Quân vốn xem buổi nói chuyện này chẳng qua để cắt đuôi cô nàng, không quá để tâm quay đầu đi thẳng – “Tôi nghe cậu giải thích rồi. Từ giờ đừng có đi theo tôi nữa. Phiền phức!”

“Này!”

Đình Hy có chút nghi ngờ tại mình nghe nhầm. Cô nói rõ như vậy cậu ta còn không bỏ qua cho cô sao. Cô nhanh chân bước về phía trước, vừa chạm vào tay Mạnh Quân đã bị cậu phóng ánh mắt đằng đằng sát khí về phía mình. Đình Hy vội buông tay ra, lui về phía sau vài bước rồi vô tình giẫm phải hòn đá nhỏ bên dưới, té ngã. Đột nhiên một âm thanh giòn dữ vang lên phía sau. Người đến không ai khác chính là em trai song sinh của cô ấy – Đình Huân.

...

Bọn họ cứ như vậy mà quen biết nhau. Sau đó vài tháng nhà trường công bố danh sách học sinh nằm trong đội tuyển thi học sinh giỏi các môn, ba người bọn họ lại quen biết thêm hai người bạn khác là Vệ Quốc và Kiến Văn.

Mạnh Quân vừa nghĩ lại chuyện cũ vừa liếc nhìn tấm thiệp mừng năm mới Đình Hy cố ý làm tặng nhưng mãi mãi không thể trao tận tay cậu. Trên tấm thiệp cắt dán vụng về, chữ đã nhòe đi rất nhiều nhưng vẫn còn thấy rõ.

“Mạnh Quân này, tớ rất thích... rất thích cậu. Cậu có thể nhìn tớ nhiều một chút không. Có được không?”

Mạnh Quân nhắm nghiền mắt lại, tay bấu chặt tấm hình hiện lên vài nếp gầy, cố xua đi hình ảnh khủng khiếp sau đó, lúc Đình Hy gieo mình tự vẫn.

Cô ấy như một chiếc lá yếu ớt lìa cành, cứ vậy rơi xuống, cứ vậy xa rời bọn họ.

Nền đất loang lổ vết máu, đôi mắt Đình Hy nhìn cậu vô hồn rồi chậm chậm khép lại.

Khép cả những ngày hạnh phúc...

Trái tim Mạnh Quân như thắt lại, bên tai vẫn vang lên giọng nói trầm buồn của ông Thế Anh vài giờ trước.

“Mạnh Quân, con tốt nhất đừng điều tra nữa. Năm xưa, chuyện Vũ Tân có hại chết Đình Hy hay không vẫn còn chưa rõ, nhưng sự bông bột nhất thời của Đình Huấn khiến Vũ Tân mất đi tính mạng là sự thật. Vũ Tân vì chuyện này mà từng bị tâm thần, đến ký ức cũng quên sạch. Cả Đình Huấn nữa, nó làm sao đối diện với những chuyện trong quá khứ. Duyên phận này, cứ để hai đứa nó tự mình quyết định đi.”

...

Cùng lúc đó, dưới đại sảnh Tập đoàn Nguyễn Gia

Đình Huấn đưa tay nhận chìa khóa xe do bảo vệ đưa tới, hoàn toàn xem nhẹ Đình Tình đang chạy theo phía sau. Tay cậu vừa đặt lên cửa xe, Đình Tình đã nhanh như gió chạy về phía cậu ngăn cản.

“Anh... Đã xong đâu. Còn buổi tiệc tối nay nữa.”

Đùa gì vậy? Bữa tiệc này do Ngân hàng của nhà chị Lệ Quân mời, dùng đầu móng tay cũng biết họ nhằm vào ai mà. Đầu thế cử đại một người đi như những lần trước được.

“Buông ra.”

Đình Huấn nhìn Đình Tình có chút đau đầu, không hiểu khi xưa ma xui quỷ khiến kiêu gì lại nhận cậu ta vào Nguyễn Gia, còn cất nhắc lên vị trí Thư ký.

“Một bữa tiệc nhỏ chẳng đâu vào đâu để Vệ Quốc đi là nể mặt lắm rồi. Tôi nhắc lại lần nữa, bỏ ra.”

“Anh Quốc chịu đi sao?” – Đình Tình có chút nghi ngờ, mấy bữa tiệc chẳng khác nào kén rể kiêu này đâu phải khẩu vị của anh ấy.

Đình Huấn thẳng tay hất Đình Tình sang một bên, mở cửa xe ngồi vào. Đình Tình muốn đi nhờ Đình Huấn đến The Sun, vòng qua bên cửa xe nhưng kỳ lạ là nó hoàn toàn khóa kín. Đình Tình toát mồ hôi, không lẽ lỡ nói vài câu chọc giận anh ấy nên giờ mới không cho cậu đi cùng?

“Anh... em biết lỗi rồi. Cho em lên xe đi...”

Đình Huấn hừ lạnh, thông thả trả lời – “Tôi không về The Sun. Tự bắt xe về đi.”

“Hả? Vậy anh đi đâu.”

Giọng Đình Huấn dịu đi không ít, thậm chí Đình Tình còn nhạy cảm thấy được anh ấy như đang mỉm cười.

“Đón người.”

...

Nghịệt ái – Không thể buông tay chính thức khép lại phần I – Gặp lại. Cảm ơn các bạn đã góp ý và ủng hộ mình trong thời gian qua. Thật sự rất rất vui!

Câu chuyện trong quá khứ rốt cuộc là gì? Tình cảm của Đình Huấn dành cho Vũ Tâm có khiến họ vượt qua quá khứ đau thương?

Liệu mối tình giữa Mạnh Quân và Đình Hân ngay từ đầu là thật tâm hay cũng chỉ là sự bù đắp?

Nhân duyên kỳ lạ giữa Vũ Tâm và Kiến Văn, mối tình cố chấp của Lệ Quân với Đình Huấn... tất cả rồi sẽ ra sao?

Mời các bạn theo dõi phần 2 – Hồi ái sẽ được đăng tải sau khi mình viết xong nhé! Một lần nữa, cảm ơn rất nhiều. <3>

Hết phần 1...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngbiet-ai-khong-the-buong-tay>